

БІБЛІОТЕКА
НАУКОВОГО ГОВ. ІМ. ШЕВЧЕНКА
у Львові.

IV

ЖС-17182

1936-1-45

БІБЛІОТЕКА
НАУКОВОГО ТОВАРИСТВА
ІМЕНІ
ШЕВЧЕНКА
У ЛЬВОВІ.

Ч. 64005

P

Наш Христос Наша Хвиля

ПОПУЛЯРНИЙ ЧАСОПИС, ПРИСВЯЧЕНИЙ ПОГЛИБЛЕННЮ РЕЛІГІЙНО-МОРАЛЬНОГО І НАЦІОНАЛЬНОГО
ЖИТТЯ СЕРЕД УКРАЇНСЬКИХ РОДИН. ВИХОДИТЬ ДВІЧІ В МІСЯЦЬ.

Львів,

7. січня 1936.

Ч. 1 (72)

Пастирський лист

Українських Владик про Католицьку Акцію

Наш Митрополит і молодь

Працюймо в Ім'я Христа!

Козацьке Різдво

Чудесна історія вервиці

Насті Волошин

За добру пресу. — Різдвяні оповідання для науки і розваги. — Як святкували Різдво у різних народів? — Золота книга Українських Січових Стрільців. — З життя нашої молоді. — Що діється у світі? — Війна в Абіссинії. — Цікаві дрібниці — Історичний календар — Веселий кутик.

Купуйте найдешевший український
католицький ілюстрований часопис!

1005

ОБЩЕСТВЕННАЯ БИБЛИОТЕКА
НАЦИОНАЛЬНАЯ БИБЛИОТЕКА СССР
МОСКВА
1955

В. И. Ленин
Сочинения
Т. 1
Москва
1955

В. И. Ленин
Сочинения
Т. 1
Москва
1955

07
Opłatę pocztową opłacono ryczałtem.

Ціна 10 сот.

Наш Христос Наша Зірка

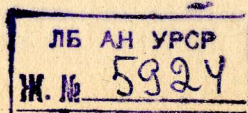
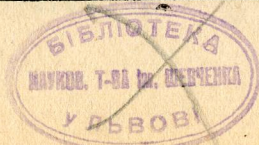
ПОПУЛЯРНИЙ ЧАСОПИС, ПРИСВЯЧЕНИЙ ПОГЛИБЛЕННЮ РЕЛІГІЙНО-МОРАЛЬНОГО І НАЦІОНАЛЬНОГО
ЖИТТЯ СЕРЕД УКРАЇНСЬКИХ РОДИН. ВИХОДИТЬ ДВІЧІ В МІСЯЦЬ.

Львів,

7. січня 1936.

Ч. 1 (72)

Христос Раждається!

Пастирський Лист

АНДРЕЯ ШЕПТИЦЬКОГО

Митрополита Галицького, Архієпископа Львівського, Єпископа Каменця Подільського,

ГРИГОРІЯ ХОМИЩИНА

Єпископа Станиславівського,

ЙОСАФАТА КОЦИЛОВСЬКОГО

Єпископа Перемиського,

НИКИТИ БУДКИ тит. Єпископа Патарського, ГРИГОРІЯ ЛАКОТИ Єпископа

Помічника Перемиського, ІВАНА БУЧКА Єпископа Помічника Львівського

ІВАНА ЛЯТИШЕВСЬКОГО Єпископа Помічника Станиславівського.

МИР У ГОСПОДІ І АРХІЄРЕЙСЬКЕ БЛАГОСЛОВЕННЯ.

Пресвятую, пречистую, преблагословенную, славную Владичицу нашу Богородицу і Приснодіву Марію со всіми Святими помянувши, самі себе і друг друга й весь живот наш Христу Богу предадім.

На спільній Нашій конференції дня 23. грудня 1935. р. Ми радили в ім'я Боже над дуже важною справою нашого церковного життя, що зветься Католицькою Акцією, постановили її організацію і введення в життя, та надали їй статuti. І в цій справі, заки все ухвалене приготувиться, хочемо з нагоди світлого празника Христового Родження відізнатися до Вас Дорогі Брати і Сестри спільним пастирським листом.

З вдячністю Всемогучому Богові, з радістю і признанням стверджуємо, що за кількадесять останніх літ релігійне життя нашого Українського Народу, та його зв'язь з Богом і Церквою піднеслися очевидно і то в усіх верствах. Є в нас багато людей доброї волі, багато братств, організацій, інститутів і товариств, що практикують релігійне життя. Є багато, що роблять до того перші кроки, признаються до християнства і щораз більше поважають Церкву як інституцію Божу і дуже потрібну в житті Народу. Зокрема тішить Нас, що наша молодь ставляє свою участь і діяльність у церковному і суспільному житті під вплив і провід Церкви. Коли пригадаємо собі ті паломництва, місії, духовні вправи в часі Великого Посту і в році, все з великим числом вірних і радих учасників, все зростаюче число Сповідей і св. Причастій, коли згадаємо духовні вправи для панів, пань, студентства, робітників і робітниць, академії в честь Христа Царя, коли зокрема спом'янемо величаве свято „Українська Молодь Христові”, то можемо тільки Богові дякувати і просити Його, щоб цю релігійність нашого Народу благословив і дав нам якнайбільше апостолів духовних і світських їх помічників та щоб цей рух обняв цілий наш Нарід.

Бо з болем серця бачимо теж між нашим Народом багато зла і грішників, що одинцем,

а то і зорганізовано це зло поширюють. Серце болять, коли бачимо як на наших очах злі люди відважно й безсоромно словом говореним і писаним у книжках і часописах, ділом та Юдиним грошем апостолують в ім'я неправди й безвіря, а не видимо з нашого боку досить свідомих і відважних апостолів Христових засад, щоби цих висланників царства тьми вигнати і знищити. Нема апостолів Христової науки, моралі, життя з віри і християнської любови, то й нема побіди за Христове Царство в нашому народі.

Прийшли часи, що проти акції царства сатани треба конечно організувати акцію християнських апостолів або акцію католицьку. І справу треба тепер ставляти ясно: або з Христом, або проти Нього. „Ми не хочемо, щоб Він (Христос) над нами панував” — говорили і говорять ті, що Христа нищать і на ново розпинають. „Ми виповідаємо боротьбу Богові і заповідаємо, що її виграємо” — говорять комуністи, комсомольська молодь з табору безбожників.

Такі гасла падають близько докруги нас і серед нас. А що ми на це? Хто у нас має царювати — чи Варава розбійник, чи Христос Цар? Треба себе без самодурства ясно поспитати: з Христом Царем нашим, або проти Нього? Середини нема!

Відповідь українського нашого народу відома. Наші вірні на поклик Голови Церкви, Святішого Отця Папи Римського, щоб усі народи обновилися в Христі, щоби стали під прапор Христа Царя нашого та організувалися до оборони прав Христа і католицької Церкви в Католицькій Акції, — відізналися одні з перших величавим пожертвуванням свого молодого покоління на службу Богові на незабутнім святі „Українська Молодь Христові”. Католицьким гимном, що

його так радо й сердечно всюди співають, заявляють усі: „Ми хочемо Бога” в нас, в наших родинах, школах, установах, товариствах та в цілому суспільному й політичному житті.

Цей здоровий і добре відчутий прояв релігійності нашого українського загалу свідчить, що в нас є жажда Бога і Його панування над нами та є охота до релігійної й апостольської організації до будування Христового Царства внаслідок Українського Народу.

Тож коли Ми, Ваші Архипастирі, промовляємо нині до Вас і за покликком Голови Церкви взиваємо Вас усіх до світського апостольства, то Ми певні, що Ви всі радо приймете цей голос Церкви як щось віддавна й щиро бажане. Ми певні, що організація релігійного життя й апостольства всіх вірних до помочі Нам Єпископам і Вашим Отцям Душпастирям дасться без за великого труду перевести та що вона поширить доброго, здорового християнського духа на всі верстви і всі справи нашого життя.

Ми в цій справі відізнаємося до Вас небагом ще раз спільно, коли статуту Католицької Акції будуть вже готові і затверджені владою. Ми дамо тоді урядове пояснення цієї цілої дуже важкої справи. А тепер взиваємо Вас усіх членів братств і релігійних організацій до щирих молитов під час Різдвяних Свят і з Новим Роком до новонародженого Дитятка, нашого Спасителя за навернення грішників і тих, що блукають, за скріплення й поширення релігійного духа в нашій Народі та у всіх народах, за зєднання цілого Українського Народу у правдивій католицькій Церкві, за добрих душпастирів і помічників для них, світських апостолів, за нашу молодь, за тих, що голодні й терплять та за

всіх, щоб ми сповнили Божу волю й подобалися Богові.

Покликом, що Ми поставили на чолі цього Нашого листа, який Ви, Дорогі, чуєте дуже часто в церкві на богослуженнях а може й не думаєте, що це якраз безнастанний поклик Церкви до Католицької Акції, — Ми кінчимо. Візвіть, Дорогі Брати і Сестри, помочи Пречистої Богоматері та всіх Святих і через Них віддайте наперед самих себе, а відтак апостолуйте між своїми й один другого віддайте Христові Богові. „Тобі Господи” нехай стане нашою сердечною печаткою на всіх наших ділах. Це буде найкращим нашим даром і колядою коло Вифлеємських ясел. Така наша спільна апостольська праця заведе нас в саму середину Католицької Акції, бо вона є її ціллю. Тому теж Ми Вас до цього взиваємо за безнастанним голосом нашої Матері Церкви. Бо такі католики, що самі живуть у гріхах, є мертві на душі. Вони переступають Божі заповіді і заражують своїми душевними недугами своїх ближніх. Такі, що тримаються в практиці Каїнової засади: „А що мене мій брат обходить?” — є найбільшим нещастям для віри і Церкви.

До нас приходить Божий Син з апостольством, що Його ангели при Різдві співали: „Слава во вишніх Богу і на землі мир людям доброї волі”. Додаймо Йому нашу найліпшу волю стати апостолами Його царства на землі. Всю нашу добру волю і все, що в нас дотепер зроблено, злучимо в одно спільне, добре зорганізоване діло під проводом наших Архипастирів і Душпастирів, а наш всенародний спів: „Тобі Господи” стягне на наш безталанний Нарід велике благословення Боже.

Благодать Бога Отця і Сина і Святого Духа нехай зійде на Вас і остане з Вами на все. Амінь.

Дане у Львові в день Празника Непорочно́го Зачаття Пречистої Діви дня 23. грудня 1935. року.

Різдвяна промова Св. Отця.

Св. Отець видав нову енцикліку до католицьких священників. Св. Отець підкреслив, що духовенство має велику місію, бо воно має бути сіллю землі і світлом світа. Священник повинен бути апостолом правди і християнської любові. Вкінці Св. Отець взиває священників цілого світа до молитви за мир.

В навечеря латинського Різдва Св. Отець скликав до престольної салі Ватикану кардиналів, і виголосив святочну промову про світове положення, зокрема про війну в Абіссинії. Св. Отець заявив, що Апостольська Сто-

лиця змагає, щоби забезпечити мир, безпеку, справедливість і любов ближнього на землі. До останніх днів була надія, що удасться забезпечити мир, але теперішнє положення є безнадійне. Однак Апостольська Столиця не зречеться дальших зусиль, щоби привернути мир, бо надія це одна з головних ідей християнської любові. Це жалюгідний факт, що таке поважне положення повстало якраз в часі Різдва і що таке радісне свято заколочено понурами військовими хмарами.

Під розвагу всім свідомим Українцям

Недавно вичитали ми на сторінках наших часописів про нові спроби відновлення комунізму на наших землях. Приходять нові вістки з судових саль, де на лаві обвинувачених засідають наші люди під головством і опікою червоних проводирів-жидів. Зачинають виростати перші вістунки комунарів: їх часописи, явні і тайні, що з піною на устах накидаються на наші національні почування, й трійливою їддю вносять розкол у родинні звязки та християнські прояви. Це не тільки в нас. Ось у такій Франції, де створюється загроза комуністичної революції, комуністи як першу умовину своїх осягів кладуть поширення червоних часописів. Уладок і ріст комуністичних газет є водночас мірилом занепаду чи наростання комунізму. Такий щоденник, як „Ліманіте“ розходить ся щодня у 210 тисячах. По краю розходить ся щотижня 200 тисяч чисел інших газет. Кожна більша ячeyжа, кожний стан і вік мають свої окремі газети. В самому місті Парижі, в його північній частині виходить 6 щоденників з накладом 28.000 прим. В краю кожний більший гурток має свою червону газетку. А яку велику вагу прикладають комунарі до друкованого слова, видно з того, що кожну важнішу свою писанину дають наперед „до виправи“ до централі, а щойно потім її — вже „виправлену“ — друкують. Тому не диво, що в лютім 1935. р. ішло в їх поході 100.000 люда, в травні вже 200.000, а в половині липня — пів мільона! З ростом їх часописів — ростуть їх приклонники.

Нашому народові, як сусідові, ще більша грозить небезпека. В нас мають право горожанства ліберальні, радикальні і т. п. часописи, — а добрий часопис тиняється по кутах, нікому не знаний, ніким не передплачений, дарма, що він і цікавий, і повний нових вісток та ріжних оповідань. Правда, не має одної „прикмети“ — не є обрізаний багном брудних і фальшивих історій, та зате безпощадно здирає дороблену маску з Божих і національних відступників.

Стоїть перед нами питання: відкласти кількадесять грошів річно на добру газету, на просвічення свого ума, на збереження Церкви, Нації, родини, або йти на мотузку незнання, фальшу і безбожницької преси й загнатися в сліпу вулицю, звідки нема виходу. На котру ступимо? Ясна зірка Вифлеємська над вертепом споконвічної Правди, Ісуса Христа, дає нам хіба ясну відповідь і вказівку, як поступити.

До наїправду доброї преси належить наш часопис. Він призначений для широких мас і

Наш Митрополит і реміснича молодь.

Нарешті ми діждалися повідомлення: „Ексцеленція здорові. Приймуть Ваших хлопців завтра о 3.15 попол.“

Обі Ремісничі Бурси готовилися немов на велике свято. Кожний питомець витягав найкраще вбрання, десять разів поправляв краватку і волосся, наново чистив черевики, щоб не повстидатися перед таким великим Достойником і Чоловіком. Хор повторяв свої пісні, декламатори мозолилися над рецитаціями, хлопці дбайливо приготувляли „дарунки“. Цеж нині св. Андрея. День Ангела нашого Митрополита.

Години минали скоро. Ось треба вже йти. 80 молодих ремісників довгим ключем подалися на Святоюрську гору. За кілька хвилин нам отворили палату. Гамір втихає. На лицях навіть наймолодшого із нас нетерпеливе очікування і цікавість: Як виглядає наш Митрополит? Що буде з нами говорити? Чи знає, як ми жиемо?

За хвилину, молоді друзі, переконаєтеся. А тепер глядіть. Перед вами наш Дорогий Ювілят.

Хор співає псалом. Уся увага хлопців пильно звернена на Митрополита. Поява його, хоч сподівана, бентежить. Годі дивуватися. Наші питомці не мали досі нагоди стрічатися віч-на-віч з великим Достойником. Від ремісничого варстату до Митрополичої палати є далека віддаль. Тому кожний здивовано глядить, немов питаючи: невже це правда?

Так, правда, мої друзі! Наш Митрополит, дбає не тільки, щоби ви мали дах над голо-

редагований легко та цікаво. Кожний селянин, міщанин, ремісник і робітник, кожний свідомий Українець знайде в тому часописі багато повчаючого, цікавого матеріалу, багато коротких вісток, поважних і смішних оповідань, та гарних образків. І все це видержане в правдиво християнському, католицькому та в широко національному українському дусі. І все це лише за 10 сотиків, а на цілий рік за зол. 2.40. Подумайте, чи не варто! Щоби кожний міг переконатися про першорядну якість нашого часопису, висилаємо на відомі нам адреси оказові числа та широко запрошуємо всіх до передплати на 1936. рік. Пришліть цілорічну передплату зараз — а це нам дозволить зробити наш часопис ще цікавішим і ще кращим, ніж він є досі.

Редакція і Адміністрація.

вою і хліб та сіль у хаті. Радий з вами поговорити, пізнати вас і сказати кілька важних слів, як добрий Батько, коли сина пращає в дорогу.

Слухайте: „Мої Дорогі! — Ви, що не розкошуєте по Ваших бурсах і варстатах, все таки є в ліпшій положенню від тих 10.000 наших молодих хлопців, що в чужім середовищі великого міста наражені на небезпеку втрати дорогої нам віри і народності. Тому мусите бути полум'ям, що горить і показує дорогу іншим. Дорогу до нашої Церкви і нашого народу.“

Чи треба ліпших вказівок? Чи кожне слово, що доповнювало би мову нашого Митрополита, не було би зайвим словом?

Хор відвдячується за батьківські поради, а один з бурсаків в імені всіх складає бажання: „Нашому народові заховай Боже ще довгі літа нашого Дорогого Митрополита, Провідника і Батька“.

Митрополит дякує за пам'ять і бажання. Тішиться, що ми прийшли і починає розмову. Як живете? Чого вам треба? Які маєте харчі? По лицях бурсаків читаю, що їм до щастя ба-

КНИЖЕЧКИ о. Годунька:

„Христос-Цар“ (10 с.), „Жінотству під увагу“ (10 сот.)

можна замовляти в нашому Видавництві:

Львів, Японська 7/II п.

за попереднім надісланням грошей і 10 сот. на пошту. Радиться замовляти більшу кількість, бо тоді почта менше коштує.

гато не треба. Клопоти є, але чи можна цим морочити голову нашого Митрополита? Все таки дехто не втерпів і оповідає про дрібні, буденні радості й смутки, а наш Митрополит пильно все це слухає і нотує глибоко в пам'яті. З вдячності питомці складають „дарунки“: 2 образи, виконані питомцями. Експлеленція у сміхається і дякує. Запрошує до себе малярів і пращаючи благословить нас на тверде життя.

Відходимо зі Святоюрської гори сильніші. Наш Дорогий Митрополит поміг нам іти в життя з вірою в нашу справу.

Ярослав Сперан.

Різдвяна легенда.

То було тоді, як люта зима лютувала, як гострі вітри віяли, як велика метелиця світом метушилася-мандрувала. От тоді то в пишній палаті царя Ірода вся служба заворушилася, всі посіпаки в дорогу виряджалися. Цеж лютий цар Ірод каже їм вифлеємські діти вбивати, щоб між ними Дитятко Боже зі світа усунути. Та в той час, як лилася неповинна кров на вифлеємську землю, як батьки й матері сльозами вмивалися, Дитятко Боже було вже далеко-далеко в дорозі. Мати Марія сиділа на ослаї та й маленького Ісуса при собі тримала, а Йосиф Обручник вів цей похід маленький у далеку єгипетську землю. Тихо було всюди, тільки над головою Дитини перелітали ангелики Божі, співали Йому небесних пісень і до сну колисали. Дитятко спить спокійно-солодко, бо над Ним чуває Добра Мати й Ангели небесні. І вже-вже наближалися до єгипетської країни, де не сягала рука Ірода, — як серед темної ночі понісся далекий тупіт коней.

— Ой, що ж то може бути, Йосифе — питає налякана молода Мати Марія.

А Йосиф Обручник хвилюк наслухує, а врешті з острахом каже:

— Ах, Маріє, то певно їздці царя Ірода нас здоганяють, Дитя Боже нам спіймають, Дитя Боже нам убють. Ох Боже, небесний Отче, не дай нам видерти Ісуса.

І в переляку великим оглядається довкола, шукаючи захисту безпечного, схоронища укритого. Там він Дитя з Марією сховає, а сам нехай і пропадає в обороні Ісуса. Та схоронища ніякого немає. Скрізь гола пустиня; жовтий пісок. Тільки дерево фіґи галуззям легко кланяється, наче припрошує до себе. Та годі під дерево ховатися. Іродові посіпаки і там заглянуть. Тимчасом тупіт коней все ближчий і ближчий. Дрижить-товчеться з переляку серце Марії, аж Дитя пробуджується. Якраз тоді срібний місяць вплив ізза хмар і посріблив дерево фіґи. Дитяткові маленькому подобалася посріблена деревина й Воно витягає свої ручки до неї. А кінський тупіт чути вже близько. Вже чути й крики посіпак. Задрижало Дитя, задрижало й дерево. Як же то? Те маленьке любе Дитя має згинутися?! О, ні! І дерево з пересердя на посіпак аж розколослося на дві половинки, від пня аж по сам верх, і в його нутрі скрилося Дитятко Боже і Мати Марія і Йосиф старенький.

Саме в ту мить надіхали Іродові вершники. Та не бачили нікого. Стояло тільки одне дерево, й хитало листками, гейби глумилося над Іродовими рабами. І відіхали кіннотчики з нічим. А Марія з Дитятком і з Йосифом Обручником вийшли зі свого сховку й перейшли спокійно єгипетську границю. Тільки кажуть подорожники, що дерево фіґи з того часу росте гейби розколоне, гейби в ньому серце крајалося, що люди бувають недобрі і жорстокі.

Працюймо в Ім'я Христа!

„Дайте нам працю!” — кричать мільйони безробітних. — „Хочемо працювати і жити!”

Праця і праця, — це слова, які особливо у нинішній час вириваються з уст людей, це слова, які товчуться по кабінетах і парламентах, це слова, над якими ломлять собі голови учені й економісти. І люди проклинають, бо праці не мають.

І чому праці нема? — дивується кожний. Як би це було добре, колиб вона була! Стільки багато людей зідхають до неї, як до спасіння. З яким захватом виконували б її, коли б її дістали! Який був би добробут! Та чи в дійсності?

Чи дійсно люди так люблять працю? І хочуть її? Здається, що ні. У довоєнних часах була праця і люди теж її проклинали. Завидували тим, що не працюють. Погорджували працею і людьми, що її виконували. Висококультурні Греки й Римляни зачисляли людей праці до найнижчого ряду, спихали їх на рівень робучого скоту. Люди мали працю і проклинали. Нині Бог їм відібрав цю працю і знову проклинають. Нікчемні!

Чому люди нині так тужать за працею? Чи може тому, щоби її обернути на Божу

славу, на поліпшення долі свого народу, на гідне виховання родини? Ні! Люди праці не люблять, бо не трактують її як чесноту. Люди праці не люблять, тільки люблять гроші працею здобуті. І то немало грошей, але багато, щоби зажити у вигоді, у розкоші, які ніколи не знають меж. „Як я маю за 3 злоті робити цілий день, то волю дома дурно сидіти!” — сказав мені в ремісничій бурсі один челядник, і поїхав на село дурно сидіти. Ось це дух нинішнього часу. Ось такий ідеал праці. Ось у чому безробіття. Дарма, що люди змагають до робітничого раю, дарма, що влаштовують т. зв. „свята праці”, ніщо з цього не вийде, бо працю вважають за Божу кару.

„Я є Дорога, Правда і Життя!” — сказав Христос. Тому поняття праці мусимо оперти на Христі, Його науці і прикладі.

Христос народився в бідній Вифлеемській шопі. На Матір вибрав Собі зарібницю Пречисту Діву Марію, на опікуна скромного ремісника Йосифа. Другим людям творив чуда, а Своїх найближчих лишив при важкій праці. До ясел прикликав найперше не багатіїв, але бідних пастухів, що за марний гріш проживали, день і ніч стерегли стада з нараженням власного життя. Мудріці зі Сходу прийшли на кінець.

О. Горичвіт.

І звірі не кусають.

— Оленко! А положи васильків на стіл, щоби пахли. А втні гніт, бо дуже свічка соботить! Старша, поможи трохи! А ти, Богданку, уважай з тою шопкою! Не кинь вогню на дідух, бо хата згорілаб. А беріть від мене Ганю, щоби де горячий олій не бризнув на неї!

Так покликувала Одарка до діточок, що весело стрибали по хаті. Сама стояла коло кухні і обертала у ринці пампушки на олії. Цілий день наробилася коло хати, та ледви трималася на ногах. Щораз втиралася запаскою, бо від кухні як вогнем било до лица. Маленька Ганя трималася її за спідницю, та все: „Мамо! Я хочу пампуска!”

— І я хочу! Я хочу! — Напрошувався й Богданко, що відбіг від шопки і з другого боку сіпав Одарку за запаску.

— Вичекай, вичекай! Ще дам! Найвистигнуть! А загостри мені прутика до пампушків! Оленко! Та візьми Ганю, бо ще наздолчу чоботом і буде рипіти!

Старшенька Оленка відвела дитину на дідух, приспівуючи коляди. А Богданко витягнув з березового віника простенького

прутика, і загострював кінець.

— Мамо! А вже йдуть свята? Коли будуть?

— Йдуть, йдуть, дитинко!

— А деж вони?

— Вже за горою! Снігом завалило, і не годні скорше!

— А вони не змерзли?

— Чому не змерзли! Але мають кожух!

— А може вже на горі?

— Може й на горі! Скоро прийдуть, а в нас ще не готово! А давай вже цього прутика, бо мені смалиться!

Подав Богданко гострого прутика, Одарка дзьобнула ним пампушка і витягнула з олію на мишинку.

— Мамо! Я хочу! Дайте, дайте!

— На, на! Не завертай голови! Не даш навіть поцукрувати. А бери ще один, для Гані, й для Оленки один. А дуйте, щоб не попеклися!

— Мамо! А я подивлюся на двір, чи свята вже йдуть? — лебедів знову Богданчик.

— Не треба, не треба! Самі прийдуть, лиш не збиткуй!

— А чого так довго нема?

— Прийдуть, прийдуть! Чекай! Молиться, колядуйте, то скорше буде!

Так заспокоювала Одарка діточок, а в

А в Назареті чим був Христос? Його святі руки, заки зачали творити чуда, благословити, уздоровляти хорих, заки принесли велику Жертву Пр. Евхаристії на Тайній Вечері, заки дали себе прибити на хресті, були гукками Христа-Робітника, що тридцять літ працював і не лякався мозолів. Колиж виступив з наукою, покликав Собі до помочі не королів, банкирів, генералів, філософів, вчених докторів, але знову простих робітників, що в лодці смажилися на сонці цілий день за дрібною рибкою на прожиток. Вигідних фарисеїв і легкого життя лінохів не бачимо коло Христа.

Колиж Христос працював і працю святити, то не є вона Божою карою на людей. Кожна чесна праця, це не ганьба, не прокляття, але засіб до чеснот, до загального добробуту. І коли в нашому громадянському життю ще є багато недомагань, коли багато установ кульгають, або валяться з ніг, то тільки тому, що деякі громадянські працівники трактують працю як особисту наживу, або кладуть її на вагу заробленого гроша. Є ще багато перелогів, до яких навіть українські безробітні не хочуть взятися. Коли, по наших рідинах пригноблення, неспокій і проклін, то тільки тому, що уважають працю прокляттям і захоплені жадобою гроша. Не стало Бога в рідинах, не стало праці для Бога.

Неодин батько у Свят-Вечір опреться на долоні і думками піднесе бунт проти Бога: Чому я не є власником ґрунтів, дібр? Чому я не властителем копальні? Чому не маю доброї посади? Чому я не годен вибитися між людьми і працювати як фабрикант, купець, дипломат, посол, чи інший достойник? Чому моя праця так мало зиску мені приносить? Неодна зажурена мати погадає собі: Чому я не є жінкою багатія? Чому я виходила заміж за бідака? Чому в мене хата убога, страви простенькі, одежина на мені і дітях не нова?

Та спитайте Ісуса, чому Він три роки учив, та аж тридцять літ проживав робітником у бідній хатині в Назареті? Чи аж цього треба було, щоб опісля чуда творити, хорих лічити, голосити світові Євангеліє? На що було Преч. Діві Марії варити, прати, цінити, прости кужіль, ткати полотно? Чи це було її школою на те, щоби стати Матір'ю Бога. Царицею небес? Чому Христос вибрав першим апостолом Петра, а Йосиф звичайним теслею й помер в укритті?

Дороги Божі, не наші дороги! Але знаємо, що саме віддання волі Божій Пр. Діви Марії зробило її Царицею небес. Байдужність на земські гідности св. Йосифа, його досмертна вірність своєму ремеслові піднесли його до гідности прибраного Батька Ісуса і Олікуна Католицької Церкви.

самої серце аж щеміло. Вона сама знала, що вже за довго не приходять ці свята, бо її Василь ще не вернувся. Повіз тягарі до міста, та не дай Боже може що в дорозі приключилося. Ой не буде нині Свят-Вечора. Буде Василь клясти, злоститися, або ні слова не промовить. Сама винна, що казала нині на заробітки їхати. Та біда у хаті, ні сотика навіть колядникам. Треба було. Коби де в дорозі не напали вороги, бо й дорога лісом. Журилася Одарка думками, щораз споглядаючи на свічку, що вже до половини вигоріла. Та набірала пучками жилявого тіста з нецок, обмачала мукою і пускала на гарячий олій. Зашипіло, зашкварчало і пампушок рум'янівся як Одарчине лице.

І довго так минали хвилини. Мучилася Одарка, непокоїлися діти. Аж згодом заскрипіло на дорозі гей потовчене шкло, рипнули двері, вкотився до хати бовван білої пари, а за ним ступив Василь: Шапка біла від інею, вуси намерзли, і чоботи оббиті ледом.

— Христос раждається! — кликнув здоровим голосом з порога.

— Славім Його! Славім Його! Діти! Свята вже, свята! Зараз буде Свята Вечера! — кликнула втішена Одарка до дітей.

Діти обступили батька зо всіх боків, помагали роздягатись, то в кишені заглядали, чи не привіз тато чого з міста. Одарка сіла

з макітрою насеред хати і терла мак до куті, що раз споглядаючи на чоловіка, чи не буде злоститися на неї. Та Василь був спокійний, погідний і мирний як ніколи. Зразу мовчав, а там розігрівшись присів на дідух і забавляв діточок. Малу Ганю посадив на коліна і цілував у носик. Заспівали коляди.

Одарка тепер скоренько прилягла Свят-Вечеру. Куті, борщику з грибами, голубчиків, і сушених грушок. Погуторили, поколядували і набавлені діточки позасипляли на сні. Одарка підпрятала ще дещо коло кухні і стомлена присіла край стола. Василь скинув важкі чоботи з ніг, і теж присів коло Одарки. По хвилі й каже: „Одарко! Чи справді звірі у Свят-Вечір не кусають?“

— Та кажуть таке! — озвалася Одарка.
— А чому мене питаєш?

— Бо здається може воно й правда! Знаєш, навіть і бандити змінилися нині? Інакше, хто знає, чи я нині був би з вами їв Свят-Вечеру.

— Щож такого, Василю? Може що тобі приключилося? Кажи! допитувалася занепокоєна Одарка.

— Та що сталося! — став Василь розказувати. — Вертаю я з міста, переїхав полем, та в ліс. Тут зробилося якось темно, шуміли сосни, а мене якимсь страхом обняло. Помучені конята ледви дибали ногами, а я пе-

Тому шануймо працю нашого звання: урядник, ремісник, чи селянин, та будьмо чесні. Більший заробіток, чи менший, — та працюймо в Імя Христа. Приступаймо до праці з Богом, виконуймо її з релігійною почесною, сповняймо її як Божий Приказ, а може Бог, Творець праці, Христос-Робітник зглянеться над світом і зникне безробіття. Відкиньмо духа зневіри, що вбиває здорову думку й охоту до праці, впровадьмо новонародженого Христа до кожної української хати, щоби благословив нашим родинам і нашій праці. Коли невдячні люди не заплатять нам за працю, то заплатить нам Христос вдоволенням на землі і славою у вічності.

о. К.

АМНЕСТІЯ ДЛЯ ВЯЗНІВ.

Сойм і сенат ухвалили амністію для політичних і кримінальних в'язнів. Кару до 2 літ в'язниці мають зовсім знести, від 2 до 5 літ мають зменшити до половини, від 5 до 10 літ мають зменшити на 1/3. Кару смерті змінять на досмертню в'язницю. На всіх 56.000 в'язнів у Польщі вийде тепер на волю понад 27.000 в'язнів. Українські послы й сенатори домагалися, щоби розширити амністію і на тих, що засуджені на більше як 10 літ, але їх внесення не прийняли. Береза Картузька остане далі.

КОЗА НЕГУСА.

Воєнний дописувач лондонської газети „Дейли Телеграф“ описує так абісинську парад у місцевості Коля Меда, де прибув негус Абісинії, Гайде Селяссіє.

Цісар Абісинії сидів на троні, оббитім червоним сукном, під червоним наметом. Населення складало йому поклін і принесило різні дари, передовсім кози і корови. Подарували також кілька левів і леопардів. Худобу на приказ цісаря зараз на місці вбивали; сире ще тепле м'ясо розділяли між зібраним народом.

Негус хотів зробити Англійцеві спеціальну приємність і прислав йому в дарі живу козу. Англієць подякував за дар і сказав секретареві негуса, що не дасть зарізати кози.

— Але негусові зробите тим велику прикрість, — сказав секретар.

— Ще більшу прикрість зробив би я козі, колиб виконав бажання твого володаря — відповів Англієць.

Та це нічого не допомогло: нещасну козу зарізали перед наметом Англійця, а м'ясо її роздали між Абісинців.

рехрестився і починаю колядувати для розради. Чи задумався я, чи задивився, та навіть не зглянув, як де не взявся на дорозі якийсь чоловігя і гайгнун на сани коло мене. Я аж задубів зо страху. Ніч, ліс, темно, от буде амінь, — гадаю собі.

— Куди? — питає мене чоловік.

— До Борщівки! — кажу.

— Гм... Помимрив він щось під носом і їде мовчки. Доїхали ми до рогачки, а він сіпнув мені віжки з рук і каже: „На право їдь! Підвезеш мене он там!“ — І зачав сам підганяти конят.

Мені горячка вдарила до голови. Що це буде? Де я їду? Ні плакати, ні кричати, тай мовчу.

— А не боїшся ти їхати лісом? — питає мене.

— А чогоб? — кажу я. — З Богом їду, Бог допоможе! — І зачав знову коляду.

— На! Напийся! — каже до мене чоловік по хвилі, і пхає в руки пляшку горілки.

— Дякую, дякую! — випрошуюся я. — Нині Святий Вечір! Ще росинки в роті не мав. Усе пошу до Святої Вечері!

Що не силував мене, та я таки не дався на підмову. Заморочив би голову, і по п'яному конай. Ні! Ще й глянув я боком, а чоловік тримає на колінах якесь залізо, якби стрільба. Аж дух мені заперло. Колядую, а в

душі сповідаюся з гріхів, бо хто знає.

І знову переїхали ми шмат дороги мовчки. Коло густої соснини чоловік каже до мене: „А що, газдо, як би прийшлося тобі нині вмірати?! Нема тут нікого, тільки я і ти!“

Видивився я на нього, і кажу: „Нині не боюся! Нині такий вечір, що навіть звірі не кусають! Як Христос народився у Вифліємській шопі, то навіть дикі звірі приходили поклонитися Йому!“

Чоловік змішався і лиш засопів. Доїхали ми коло якоїсь стежини, він зіскочив зо сани і каже: „Ідь до дому, та помолися там за мене!“ І щез десь в соснині. А я конят назад і ледви притяг до села. Тому й кажу, що нині такий вечір, що й найгірша звірина не вкусить.

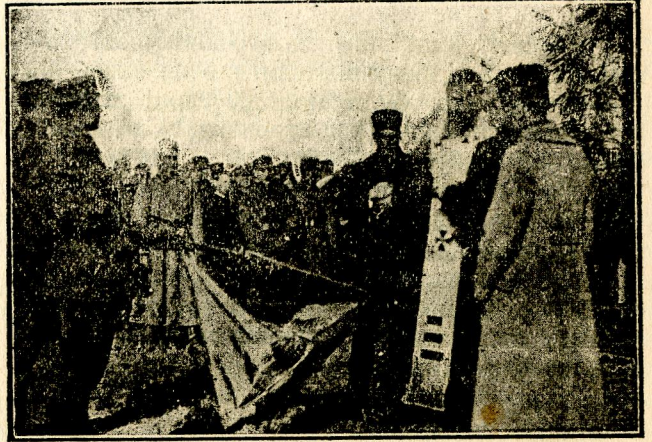
Одарка слухала з запертим віддихом. Блиснули сльози на очах. Тулилася до Василя як маленька дитина, щораз зідхаючи.

— Ну, годі Одарко! Дитятко-Христос мене спас від нещастя. Клякаймо до молитви! Так я постановив собі не спати, аж заки до церкви треба буде йти. Ой, багато я собі постановив, коби Бог допоміг усе перевести.

А діточки спали на сіні. Догаряла на столі свічка, переганяючи сутінками по стіні. На дворі піяли когути. Василь й Одарка молилися всю ніч. А як вдарив дзвін на дзвіниці, перші бігли до церкви відвідати Ісуса.

ЗОЛОТА КНИГА

Українських Січових Стрільців

ВПреосв. Митрополит Андрей Шептицький посвячує прапор Українських Січових Стрільців в Розвадові 28. VIII. 1917 р.

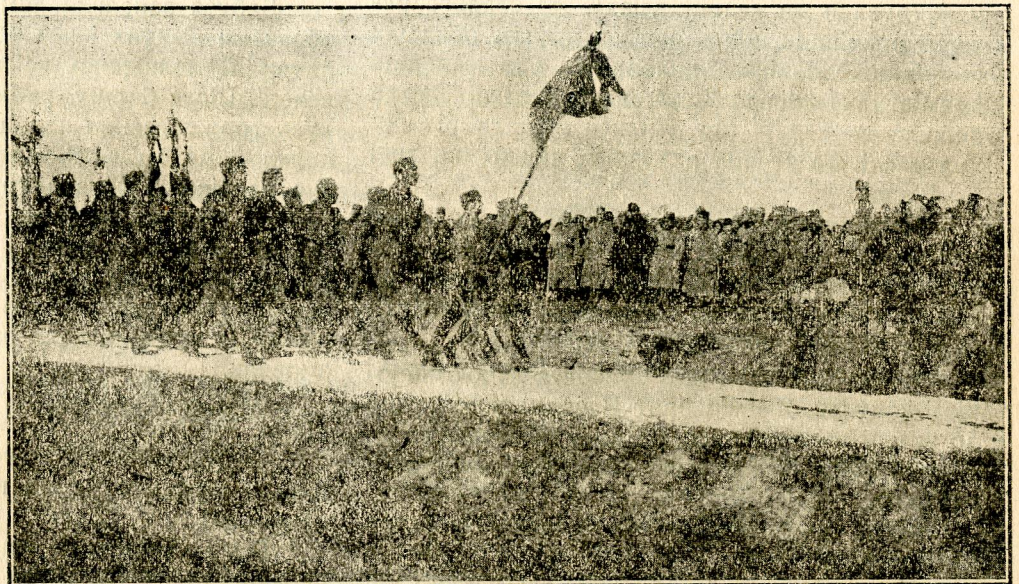
Коли мені було 12 літ, я пережив радісну подію.

Це було в серпні 1915. Московські війська відступали з Галичини під натиском побідних німецьких і австрійських військ. Я був тоді в одному подільському селі коло Підгаєць. Фронт був тоді майже два місяці над Золотою Липою. В селі було повно Москалів: вони робили великі шкоди, забирали худобу і коней, виганяли людей копати окопи. Ми всі очікували нетерпеливо приходу Австрійців.

Одного вечера зачали горіти дооколичні фільварки, стирти й навіть полукіпки на полі. Це був знак, що Москалі відступають.

В ночі мало хто з нас спав. Довкруги були заграви пожеж. Час від часу чути було поодинокі вистріли з крісів. Це були перестрілки стеж. Москалі втікли без бою аж за Серет.

Дефіляда УСС

після посвячення
стрілецького прапору

Другого дня рано до села зачали входити австрійські війська. Ціле село вилягло на дорогу, щоби привитати „своїх“. Жінки виносили хліб, яйця, молоко й все, що мали до їдження і давали зголоднілим австрійським воякам. Старшини дістали цвіти.

Йшли відділи Чехів, Мадярів, Румунів і т. д. Обпорошені, втомлені, вони виглядали дуже малі і мізерні в порівнанні з високими і кремезними Москалями.

Один господар виїз на дзвіницю і зачав дзвонити з радості, що „свої“ прийшли. За те мало житям не переплатив, бо Мадяри думали, що він російський шпiон і дзвоненням давав знати Москалям про прихід Австрійців. Мій дiдо ледви вияснив розлюченим Мадярам, в чому річ.

Йшли відділи війська одні за другими. Один краян сказав, що незабаром надійдуть „Українці“.

Нарешті надійшли довго очікувані „Українці”. Всі відразу відчували, що це якесь інше військо. Це були молоді, гарні хлопці, що мали на шапках жовтоблакітні відзнаки. Вони заспівали:

„Гей у лузі червона калина”...

Щось рідне, близьке підступило до серця. На очах виступили сльози. Малі і старі провозжали Усусусів аж за село. Особливо захоплені були малі хлопці. Пісня про червону калину, котру ми тоді вперше почули, довго дзвеніла в наших вухах і серцях. Тяжко описати тепер радісні почування 12-літнього хлопця.

Від того дня я бачив не раз Усусусів і все вони викликували в мене радість. Я відчував, що це наше рідне військо, якого ми не мали сотки літ.

*

На пам'ятку 20-ліття вимаршу Українських Січових Стрілців на велику війну товариство „Червона Калина” у Львові видало велику книгу: „Українські Січові Стрілці”. Переглядаючи її я нагадав собі день, в котрім я перший раз побачив наше славне Січове Стрілецтво з піснею про червону калину на устах. Крім історії УСС, описів їх боїв, їх життя і праці в кадрі, на Волині, на Буличій Україні, подано велике число фотографій стрілецьких діячів, старшин, підстаршин, рядовиків, багато подій з їх життя від 1914

до 1920 р. Ця золота книга УСС повинна бути в кожній читальні, в кожному Соколі, Лузі та в інших наших товариствах. Мусимо пізнати геройські діла наших Усусусів і переказати молодому поколінню їх стрілецьку славу.

Іван Савич.

Різдво у різних народів

В Англії обходили цьогорічне Різдво дуже величаво, під знаком добробуту. О год. 12 в ночі Архиепископ Кентербері кардинал Англії виголосив промову до лондонської радіостанції. Всі англійські радіостанції повторили слова Архипастиря Англії, котрий вівзав усіх Англійців до молитви за батьківщину і короля. Цей рік в Англії найбагатший від часів війни, бо Англійці перемогли вже крізу. В країні був величезний рух. Кожна англійська родина хотіла мати до Святої вечері індику і пуддінг, присмак з солодощами, що обливається румом і запалюється на столі. В самім Лондоні забили перед Різдвом мільон індиків. Першу чарку пють Англійці за короля, другу за Англію, третю за родину. Для англійських дітей Різдвяні Свята приносять багато радості. В цілій Англії не було ні одної малої дівчинки,

Козацьке Різдво.

Спомин потомка Запорозжів.

Вже на три тижні до Різдва ми приготувалися йти колядувати зі звільдою. Вечерами майстрували ми велику звільду: до старого решета причіпили шість рогів з прутів, обклеїли їх різноколіровими паперами, а в середині примістили образ Христового Різдва. Звільда вийшла на славу. Ми вчилися співати різних колядок і що вечера рахували, кілька ще днів до Різдва.

Нарешті прийшло навечеря Різдва. Того дня по всіх козацьких хатах командували жінки. — Чоловіки слухали всіх їх приказів, бо жінки мають великий обов'язок приготувати Святу вечерю.

В полудне дали нам бульби з луною, огірків і капусти. Я і мій брат Василь, знаючи, що до вечері нічого більше не дадуть, взялися зм'ятати бульбу з огірками так щиро, що мати сказала:

— А не халасуйте так бульби, бо скоро буде вечеря.

Та ми дальше їли бульбу, аж батько подивився на нагайку, що висіла на стіні. Тоді

ми перестали їсти і подякували Богу, що нас наситив і що нагайка дальше висіла на своєму місці.

Вечером хата була чисто виметена. Дідусь приніс оберемок сіна і положив у куті. На сіно поставив один горщик з кутею, другий зі сушем.

Бабуся запалила лямпочку і свічки перед образами Святих і вся родина станула до молитви. Помолившись усі позасідали за стіл до вечері. Після борщу, риби і різних пирогів дідусь торжественно наложив повну миску куті, полив її медом, встромив у неї ложку, поставив на вікно і сказав тричі:

— Морозе, морозе, іди кутю їсти!

Та мороз не йшов і нічого не відповідав. Бо і якже він міг увійти в хату, покриту стріхою, обтулену загатою, з забитими щільно вікнами? Я хотів сказати про те, але, на щастя, змовчав.

Дідусь прислухувався. Ніхто не відгукувався. Тоді він сказав:

— Як не йдеш морозе кутю їсти, то не йди ні на жито, ні на пшеницю, ні на всяку пашницю!

Потім поставив миску з кутею на стіл, перехрестився і зів три ложки куті. Потім ми всі зачали їсти кутю.

ні одного малого хлопчика, котрі не знайшли би Різдвяного подарунку в панчішці, завішеній на вікні. Корчі омели, обвішані колірними лямпочками або свічками, заступають в Англії ялинку.

В Німеччині святкували цього року Різдво досить скромно, під знаком кризи. На площах уставлено великі ялинки. Вони стояли у двох рядах, якби „на позір“. На верху найбільшої ялинки замість Вифлеемської Зірки горіла гітлерівська свастика (гачковий хрест). Не у всіх німецьких домах була цього року ялинка. Не на кожному німецькому столі була по старому звичаю гуска. По містах ходили з пушками і мішками гітлерівські штурмовики і збирали жертви для вбогих. Гітлер дістав велику силу подарунків від Німек. Багато Німек уважає своїм обов'язком переслати своєму „фірерові“ подарунок власної роботи.

У Франції обходили цьогорічне Різдво доволі невесело, бо господарське положення краю не найліпше. Урядникам недавно зредували платню, безробіття зростає. Столиця Франції, Париж, була величаво освітлена. На вулицях був такий великий рух, що вони були хвилями за тісні для людської ріки. Французи не знають ялинки ні Різдвяних подарунків. Підчас Різдва Французи відпочивають, п'ють багато вина і забавляються.

В Італії Мусоліні наказав святкувати

Різдво дуже ощадно, навіть без ялинки. В Римі замкнули всі крамниці на 3 дні. Італійські мужі і жінки мусіли недавно віддати свої шлюбні обручки на потреби війни в Абіссинії. Тому пів року забрали їм сина. Може десь стоїть тепер на стійці на гірській стежці, а дикий Абіссинець підкрадається, щоби несподівано підрізати йому горло... Тому Різдво в Італії було сумне. Італійці мають вже досить війни. Почта переладована посилками до Абіссинії. Кожний, навіть найбільший бідак, кожна мати, жінка і наречена посилали щось своїм найближчим до Африки. Всюди уладжувано збірки для військових. У церквах відправлено богослуження за перемогу італійської зброї.

В Америці різні народи святкують Різдво по своєму. Українці стараються святкувати так, як у Старім Краю. В Північній Америці святкують поважно, зате в Полудневій більше весело, з музиками і танцями. Мурини уладжують по вулицях обходи, грають і співають коляди та побожні пісні. Америка має найбільше золота і найбільше безробітних. В Нью-Йорку зголосилося мільон нуждарів, щоби дати їм Святу вечерю. Дістали по тарілці супу, скибці хліба і по кусневі мяса. Рівночасно американські мільйонери справляли величаві пири і розкидали грішми.

Крім Англії ніде не мали справді веселих свят.

А після вечері дідусь дістав зза образа Євангелію, велику старинну книгу з великими буквами на грубом папері зі скріяною окладинкою і зачав читати нам про Рождество Ісуса Христа. Всі слухали уважно. А потім довго в ніч колядували.

На другий день побудили нас дуже рано. Всі крім бабусі і найменшої сестри пішли до церкви.

Ніч була зоряна і тиха. Всі хати ясно освічені. На вулиці багато піших і на санях з хуторів. Усі поздоровляють себе з Різдвом Христовим. Сніг скрипить під ногами. Дивлюся на небо і здається мені, що між зірками бачу літаючих маленьких ангеликів...

Церква ярко освітлена сотнею свічок і повна народу. На крилосі співають грімко дяки. Старенький о. Павло співає грімкіше і з більшою повагою як звичайно.

А по обіді зачали до нас сходитися колядники. Як уже всі зійшлися, дідусь сказав:

— Ану, хлопці, заспівайте колядку!

Ми заспівали:

„Нова радість стала...“

а потому:

„Добрий вечір тобі, пане господарю, радуйся...“

Дідусь слухав нас спустивши голову і мабуть згадував, як то він колись бігав малим хлопцем зі зізвздою і славив Христа. Коли ми дійшли до:

„...Ой радуйся земле,

Син Божий народився!“

дідусь не видержав і підтягнув густим басом на нашу велику радість.

Я попросив мою наймолодшу сестру заспівати її улюблену пісеньку. По довгих намовах вона заспівала нам тоненьким голосочком:

„Я маленька дівчинка,

Спідничка рябенька,

Черевички коркові,

Будьте з празником здорові!“

Кожний з нас дав їй то бублик, то пиріжок, то цукорок.

Ми вийшли колядувати. День був морозний і ясний. Ми узброєні довгими лісками скоро бігали від хати до хати серед голосного гавкоту собак. Навіть собаки брехали не зі злости, але більше від радості, немов би заразилися загальною радістю.

Всюди нас добре приймали, слухали наших колядок, хвалили і наділяли гостинцями. Колиж ми минали яку хату, то звідти кричали:

— Щож ви, хлопці, нас минаєте? Хібаж

Читання для наших дітей.

Бог Предвічний...

Ох то була радість у селі серед дітвори, як ангели Божі стали запалювати ясні зорі. І вкривалося високе небо золотими вогниками — небесними зірками, і було тихо—тихо, тільки часом легенький легіт ангельських крилець шибнув у повітрі й гладив личка українських дітей. А вони раділи близьким Свят-Вечором. У Пилипівку гарно вчилися колядувати, в пан-отця книжечки зичили й читали та пізними осінніми вечорами слухали повістей сумовитих старого діда Охри-ма. То він, бувало, слівцями наче перлами перебирає, байку чудову поворить. І казав ще так: Як дитина у Пилипівку добро творить, з Богом у молитві говорить, свій розум доброю книжкою просвіщає, бідного не минає, то такий на Різдво Христа Спаси присниться у сні Боже Дитятко. А кому Воно присниться, тому кінця щастя немає.

Цілу Пилипівку малий Івась на себе вважав, на Свят-Вечір набожно колядував, а ввечері, як уже діти на соломі погерцювали, то ангелик Божий прийшов, і кожній дитинці маленькі повіки заплющив на сон солоденький, спочинюк миленький. І сниться Іва-

севі гарний сон: він стоїть у церкві коло мами з дітьми, колядує й співає:

Бог Предвічний народився.

Прийшов днесь із небес,

Щоб спасти люд свій ввесь...

І дивиться Івась утору, а Боже Дитятко з неба сходить, маленькою рукою благословить українські діти, щоб вони добре навчалися, зло виминали, щоби росли на славу Божу, і славу України. І бачив Івась у сні ту Україну, Ісусиком благословенну. Червоного ката прогнали хоробрі воїни України. Вже не пухнули від голоду українські діти. Вже не каралися по тюрмах вільні орли. Вже не знущався лютий ворог над Божими церквами, й духовними отцями. Україна пишалася, як пишна княгиня, й тільки вдячні серця й зложені руки піднімала з подякою до неба. А над Україною синіло небо, де гралось ясне сонце волі й свободи, і світило сильним світлом, аж Івась очка протер і пробудився.

Якраз тоді мама світила світло й будила дітей вставати до церкви на велике повечеріє. Він радий встав і охоче йшов до церкви. Він же хотів просити Ісусика, щоб його сон здійснився: Щоби Боже Дитя зійшло на Рідну Землю Українську, й лишилося з нами ласкаво в час доді й недолі, в час горя й повної перемоги.

О. Г.

ми не христіяни? Не добре робите. Заходьте і поколядуйте й нам!

В отамана станиці обдарували нас так, що ми не могли всего забрати. У нього були в гостях два старі Черкеси. Коли ми скінчили колядувати, вони киваючи головами говорили:

— Аллагі, биллагі, дагу дед, дагу дед. (Йй Богу, дуже гарно, дуже гарно) і дали нам по срібному рублеві.

Пізно вечером вернулися ми домі з повними торбами, кишнями і жолудками.

Другого дня була заметіль. Та ми її не перелякалися і пішли на хутори. Заки ми поколядували, стало вже смеркати. Ми довго блукали по снігах, вкінці знайшли стайню на полі. Зараз розпалили вогонь, пригріли ковбасу і пиріжки на прутиках і поїдали їх з великим смаком. Наївшись, ми наносили соломи і позалазили в неї. Наперед ми поколядували, потім зачали оповідати різні байки, одні страшніші від других до пізної ночі.

На третій день свят знову дув вітер і сипав сніг. Та ми днем скоро дібралися до нашої станиці. Дома ми подрібно розповіли про все. Слухаючи нас, бабуса охала та ахала і мало не плакала, бовона все думала, що ми позамерзли і нас замерзлих гризуть вовки.

Батько буцімто для себе замітив:

— Давно за ними плаче нагайка!

А мати завважала:

— Та вони від неї не втечуть!

Тільки один дідусь був по нашій стороні:

— Нічого, нічого, молодці хлопці, на те ви — козаки!

* * *

Так святкували колись Різдво кубанські козаки, потомки наших славних Запорожців. Тепер большевики заборонили всякі свята: ні до церкви піти, бо багато з церков позамикають або перемінено на шпихлірі, магазини або театри, ні навіть не вільно справляти Святої вечері ні варити святочних страв, бо нема з чого, а як червона влада дізнається, то лихо не мине такого смільчака. Коли кубанські козаки боронили своєї предківської віри і своїх звичаїв, то большевики втопили козацькі повстання в крові. Тисячі козаків заслано на Сибір і на Соловки, родини їх повимирали з голоду. Тепер багатий край кубанських козаків опустів, одна велика руїна, як і совітська Україна по обох боках Дніпра. Та большевицьке царство сатани мусить упасти і кубанські козаки, потомки наших Запорожців, знову заспівають разом зі всіми Українцями:

„Нова радість стала...”

Вервиця Насті Волошин

В попереднім числі нашого часопису „Христос Наша Сила” з 15. грудня 1935 р. подали ми коротко про українську стигматичку*) Настю Волошин та обіцяли написати ще більше про неї. Тепер подаємо чудесну історію її вервиці.

Коли Настя мала 11 літ, найнялася пасти худобу в сусідньому селі Адамівці, недалеко її родинного села Красного в ярославському повіті. Вона пасла корови і ягнята. Одного дня, коли гнала худобу до дому вполудне, перед придорожною каплицею показалося Насті маленьке, біле ягнятко, якого вона між своїми вівцями не мала. Настя хотіла зловити ягнятко і три рази бігла за ним довкола каплиці, а воно десь поділося. Тоді Настя клякла перед дверми каплиці і зачала молитися. Вона почула голос, що виходив ніби зі середини каплиці:

„Приходи до тої каплиці і молися!”

Настя думала, що хтось її так страшить. Встала і пішла за худобою до дому.

А коли пополудні верталася з худобою, знову клякла перед каплицею, щоби помолитися.

Підчас тої молитви повисла їй на руках вервиця з білими кістками. Настя злякалася і не знала, що зробити з тою вервицею. Вона боялася своєї матері, дуже острої, котра могла собі подумати, що вона ту вервицю відкись „потягнула”.

Тому Настя, 11-літня дитина, випорпала руками й патином при дорозі ямку на яких 30 сантиметрів, сховала до неї вервицю разом з білою шматкою, на котрій училася шити, засипала ямку глиною і загладила рукою. На знак заткнула до землі патинок і пішла пасти худобу.

Але чогось її серце було неспокойне. Вернулася назад до патинок, а вервиця і шматка були наверх землі, шматка була дещо на боці, хоч глина в ямці була ненарушена. Настя знову викопала ще глибшу ямку і закопала в ній вервицю і шматку. І знову пішла пасти худобу.

І привиділося їй, що над нею літає білий голуб. Цей знак спонукав її, щоб піти до ямки. Вервиця і шматка знову були на верх землі, хоч глина в ямці була й тепер ненарушена.

Настя взяла вервицю і сховала її за пазаху, щоб мати не побачила її. На цій вервиці Настя сама навчилася молитися, як звичайно моляться на вервиці і завжди носила її

при собі, привязану збоку. Зчасом деякі зерна з тої вервиці погубилися і Настя замість них дала сині. В осени, коли Настя вже мала стигми, рани Ісуса Христа, подарувала вона

Настя Волошин.

цю вервицю своїй добрій товаришці Марії Сютрик, котра була разом з Настею два тижні в монастирі Сестер Василіянок при вул. Потоцького ч. 95.

Коли Настя була ще у Млинах в яворівському повіті і служила в о. Хоростіля, жінка священника оповідала їй про різні чуда. На те Настя сказала:

„Я їмості щось сказала би, але їмості мені не повірять”.

Марія Хоростіль, жінка священника, питалася нераз Насті, що це значить, а Настя відповідала, що колись довідається.

Настя змалечку була дуже побожна і працювала. Дуже часто приступала до сповіді і св. Причастія. При праці любила співати пісню:

„Пасли пастирі вівці на горі,
Виділи Матір Божу на скалі”.

Про Настю Волошин говорять чимраз більше людей. Є випадки, що люди вертаються знов до забутої віри. Дай Боже, щоб рани Ісуса Христа на тілі Насті Волошин причинилися до скріплення релігійного життя в українським народі.

*) Стигматизованих осіб, то є таких, що мають на тілі рани Ісуса Христа, було досі около 370. З того 60 католицька Церква признала благословенними і святими.

Що діється у світі.

В Абіссинії відбувається війна зі змінним щастям. Італійську офензиву застановили Абіссинці і самі перейшли до наступу. Італійці відступили дещо під несподіваним натиском Абіссинців, окопалися в горах на недоступних позиціях і тепер бороняться перед абіссинськими нагальними атаками. Абіссинці мають вже танки, багато гармат і машинових крісів. Невдавано відбулася завзята битва між італійськими й абіссинськими танками. Знищено кілька танків з обох сторін. По цілоденній стрілянині Італійці відступили. Війська Раса Сеюма і Раса Касси наступають на святе місто Абіссинців Аксум і на Адую. Абіссинці заняли Макалле, захопили 10 танків і багато полонених. Абіссинська кіннота окружає праве крило італійської армії. Італійці кинули в бій всі свої війська, танки і літаки, щоби не дати себе оточити. Останні бої в Абіссинії були дуже криваві. Полягли тисячі Абіссинців і сотки Італійців. Обі сторони хочуть виграти скоро війну, бо за 3 місяці починається дощова пора в Абіссинії, котра триває 5 місяців і унеможливує на той час ведення війни. Абіссинці хваляться, що вони скоро проженуть Італійців зі своєї землі, а Італійці пишуть, що скоро будуть у столиці Абіссинії, Аддіс-Абебі.

В Австрії проголосили велику амністію для політичних в'язнів, провідників і учасників соціалістичного повстання в 1934 р.

В Англії уступив міністр закордонних справ Гор, котрий разом з французьким міністром Лявалем опрацював плян замирення: Італія малаби дістати майже половину Абіссинії, а Абіссинія малаби за те дістати від Італії доступ до моря з пристанею. Але вся Англія підняла голос обурення на такий несправедливий плян поділу непобідженої ще Абіссинії і цей плян відкинули. Новий міністр закордонних справ Іден буде даліше переводити господарський бойкот Італії, щоби змусити її скоро покінчити вій-

ну. Англія спитала Іспанію, Грецію, Югославію і Туреччину, чи вони дадуть поміч англійським кораблям на Середземнім Морі, коли на них нападуть італійські кораблі або літаки. З виїмком Іспанії всі інші держави відповіли, що підіпруть Англію. Коли Англія не допустить до Італії нафти, конче потрібної їй до ведення війни, Італійці готові з розпуки кинутися на англійські кораблі, що моглоб довести до великої світової війни.

Франція буде приміювати даліше господарські санкції проти Італії аж до кінця італійсько-абіссинської війни. Уряд Ляваля загрожений, бо лівиця домагається острого курсу проти Італії, на що не хоче йти Ляваль. В Парижі відбулася нарада представників генеральних штабів армій англійської та французької.

Союз Народів відбув дві короткі наради і вибрав нову комісію, щоби розглянула італійську та абіссинську відповідь на його мирові пропозиції.

Італія переживає тепер тяжкі часи. Війна починає даватися в знаки населенню, а кінця їй не видно. Хоч Муссоліні впевняє даліше, що всі Італійці бажають війни аж до побідного кінця, в Італії починає ширитися невдоволення. Тут і там трапляються демонстрації проти війни вояків, що їдуть до Абіссинії та їх родин. Соціалісти і комуністи підбунтовують народ проти війни і хочуть в цей спосіб повалити Муссоліні і фашизм. В цілій Італії складали золоті шлюбні обручки на потреби війни. В Римі перша зложила обручку італійська королева а за її приміром зложено 250.000 обручок.

В Німеччині уряд веде боротьбу з католиками. В Берліні арештували кількох католицьких священників і секретаря католицького інформаційного бюро.

В Чехословаччині уступив президент Масарик ізза недуги очей. Він був без перерви чеським президентом від 1918 р. Йому дали титул президента-освободителя. На бажання Масарика вибрали президентом його найближчого співробітника д-ра

Хто забрав корові молоко?

Оповідання про людську забобонність
(З польського).

Вже було по Святій Вечері. Господиня спрятувала страву, котру в малих глиняних гладущиках кладуть декуди під стіл „душам померших на почастунок“. Вона старанно завинула в папір скибку хліба, котру весною покришитися до збіжжа, призначеного на засів, щоби земля добре зародила.

Господар витягнувся, попакував файку, розпняв пояс, бо повечеряв гідно. На маленькій ялинці догоряли свічки, одна за другою, як ті дні в життю, що то запалюються й гаснуть Бог знає коли і як; найчастіше тільки чад лишають по собі, як і тепер у хаті.

На середині хати бавилася лялькою мала Маруся, а Івась, шіснацятилітній сирота, наймиток, сидів коло печі і оглядав червону краватку, яку справила йому господиня.

Господиня збрала зі стола всяких страв потроха, щоби дати худібці, бо старий звичай каже у Різдвяну ніч поділитися всіми стравами з худібкою і дерева в саді обв'язати соло-

мою, щоби добре зародили. Господиня, переходячи попри Івася, сказала потихо:

— Івасю — а підеш?

Пошкробався Івась по буйній чуприні:

— Як кажете...

— А куди йдете?

Ліниво спитав господар, бо від доброї вечері розбирала його велика сонність.

— До худібки і до саду.

— З Богом, а я трохи задрімаю, бо сон морить.

Господиня засвітила ліхтарку, отворили двері; вітер вхопив їх і боровся з ними, якби їх не хотів пустити.

— Івасю, памятай, ти обіцяв. Красуля не дає навіть пів літри молока на день, певно хтось відібрав.

— Та ж я вам обіцяв, чоловік теж має свій гонор!

— А ніжик узяв?

— Взяв.

— А то фурдига!

Господиня побігла до стайні, а хлопець поклав знак хреста на грудях і побіг полем, западаючи в снігу, аж там, де на горбку стояла росохата верба.

Едварда Бенеша, дотеперішного міністра закордонних справ від початку існування чеської держави.

Большевики повели знов протирелігійну пропаганду перед Різдом, але вже з меншим розмахом. Видно, що навіть самі безбожники мають вже досить протирелігійних імпрез. В Москві відбулися наради п'ятих червоних маршалів під проводом Ворошилова. Радили над положенням на Далекому Сході, де Японія здобуває щораз нові землі в Китаю.

На Далекому Сході йде велика гра між Японією і большевиками. Японські і манджурські відділи нападають на пограниччя т. зв. Зовнішньої Монголії, що є під совітським впливом і хочуть довести до війни, котрі большевики бояться. — В Китаю націоналістичні студенти демонструють проти Японії і протестують проти відділення Північного Китаю від китайської держави і проти його союзу з Японією.

Америка занепокоєна дальшою акцією Японії в Китаю. Американці бояться, що Японія займе їх багаті острови Філіппини і відітне Америку від Китаю, великого ринку збуту американських товарів. Американський сенатор Пітман домагався, щоб американська й англійська фльота виплила на японські води і пригадала Японцям, що крім них ще Америка й Англія мають свої інтереси в Китаю. Американський парламент має ухвалити закон, котрий дасть право президентові Розвельтові заборонити вивозити зброю і товари до держави, що зачала війну.

Міжнародне положення тепер ще гірше як у 1914 р. В Африці війна вже 3 місяці, в Європі й Азії, на Далекому Сході, кожної хвили може прийти до зудару ворожих сил. І в ту хвили, коли Св. Отець взиває до мира, большевики всіма силами стараються не допустити до згоди і хочуть викликати світову війну, ще страшнішу, як була в роках 1914—18, а потім загальну комуністичну революцію. Та маємо надію, що це їм не вдасться і народи і їх уряди послухають Різдяного заклику Св. Отця до мира, справедливості й любови.

КАЛЕНДАРЕЦЬ „ГОТОВСЬ“ НА 1936 Р.

Вже попередній річник підручного календаря „ГОТОВСЬ“ здобув собі беззастережне признание та великий попит не тільки серед молоді, але й серед широких кол українського громадянства.

А ось перед нами черговий річник знаменитого календаря „ГОТОВСЬ“, що не тільки в нічому не уступає своему попередникові, але й ще його помітно перевищає. Обєм його побільшений до 128 сторінок тексту, через що зміст є дуже багатий (саме вичислення змісту займає майже дві сторінки). Надто, щоб вдоволити деякі відмінні потреби студуючої й нестудуючої молоді, календарчик „ГОТОВСЬ“ появився у двох редакціях. Друга редакція приносить замість календаря на останнє чвертьріччя 1935 р. та деяких рубрик, короткий огляд Історії України. На зміст календаря складаються: календарна частина, дальше церковний, жидівський й астрономічний календар, термінарник і пригадки на кожний місяць, поштова й залізнична тарифа, Історія України в датах, головні дані української статистики, інформації з нашого спорту, практично опрацьоване рятівництво та підручна аптичка, знаки погоди й цілий ряд потрібних рубрик, табельок та багато вільного місця на записки.

При тому має календарець своє виразне ідеологічне обличчя, докладно зясоване в „Засадах українського юнака“, що надає йому й виховну вартість.

Завдяки цим всім прикметам, календарець „ГОТОВСЬ“ на 1936 р. являється під кожним оглядом безконкурентним, бо й ціна його незвичайно низька, тільки 30 сотиків.

Хто замовляє один примірник, мусить прислати 15 сотиків на порто (разом 45 сотиків), тому краще замовляти бодай 20 примірників, бо тоді Видавництво само оплачує порто та дає 20 проц. провізії. — Гроші слати розрахунковим переказом — ч. картоки 74 — на адресу „Українське Юнацтво“ Львів, вул. Петра Скарги ч. 5.

В п'яті ночі, на лиску білому снігу виглядала вона як стара баба, згорблена, закутана хустками.

Хлопець припав до неї, виліз на пень і ножиком зачав обтинати галузки.

— Одна, дві... три...

Хуртовина шаліє, щось стогне в старій вербі, щось скрипить несамоовито.

— Уже! Дванацять...

Зліз із пня, пігнав полем, заповор носом у пухкий сніг, позбирав галузки, засапаний прибіг до сіней і дверми тріснув.

Присів у сінях і чекав...

Ще в хаті вештається господиня, ще Маруся сонним голосочком вимовляє молитву і вже тихо. Зовсім тихо.

Івась приготував собі в куті сіней добру грабову палицю, уложив з вербових галузок хрест, шість хрестів, один на другім і чекає...

Вже мусить бути північ.

Блиснув сірник, слабе світильце перебігло по мокрій галузці. Засичало, чорна смуга диму розійшлася по сінях.

Хлопець присів, держить сильно в руці грабову палицю, серце йому бється. Ще трохи і годинник вибе дванацятую і тоді до того

вербового вогника мусить прийти чарівниця, та, що Красулі відобрала молоко, і схоче загасити вогник, бо її пече. Може прийде як чоловік, може як собака, але прийти мусить, а він тоді її без милосердя вилатає грабиною. А завтра... Ну, завтра Красуля дасть господині повніський скопець молока, а йому також дадуть горнятко, бо так зробив, що чар з Красулі щезнув.

Час йому довжиться, серце бється як дзвін, очі печуть від диму, а вербові галузки тріскають і димлять. Гей, як димлять! Не горять, тільки димляться помаленько.

Щось стукнуло...

Вітер потелепав замкненими дверми.

Хлопцеві страх перейшов по плечах дрозцем.

І знов тихо, тільки вербові галузки тріскають, загоряються, гаснуть і димлять... Ой, як димлять...

Івасеві дим вдирається до горла, дусить гортанку, витискає сльози з очей.

Прийде?

Не прийде?

В хаті годинник вибив північ.

З НАШОГО ЖИТТЯ.

Всім нашим Прихильникам, Читачам і Передплатникам пересилаємо найщиріші бажання ВЕСЕЛИХ СВЯТ і ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ.

ХРИСТОС РАЖДАЄТЬСЯ!

Редакція і Адміністрація.

Іменини нашого Митрополита Кир Андрея Шептицького обходили торжественно Українці у Львові і в цілій Галичині. У Львові складали бажання наперед діти з різних шкіл, потім священники і богослови, вкінці представники українських організацій Львова. Наші в'язні прислали Митрополитові листи з тюрем і хрест, зроблений з тюремного хліба, завішений на шнурку з людського волосся. Митрополит одержав багато листів і телеграм з цілого світа. Українська молодь Львова відсвяткувала іменини ВПреоєсв. Митрополита святочними концертами й академіями. Такі концерти уладили: гімназія і фахова школа СС. Василіанок при вул. Дрогоша 17, семінар і школа вправ СС. Василіанок при вул. Потоцького ч. 95, студентство, і питомці Ремісничої Бурси. Станіславів відсвяткував торжественно іменини Митрополита, що був колись Станіславським Єпископом. Рано 13 грудня 1935 р. відправлено тиху Службу Богу в катедрі в наміренні Митрополита. Вечером тогож дня відбулася величава академія в честь Митрополита. Окрему ювілейну академію уладила Філія „Просвіти“ у Станіславові.

Українські гр.-католицькі Єпископи відбули нараду у Львові дня 23 грудня 1935 р. В ній взяли участь: ВПреоєсв. Митрополит Кир Андрей Шептицький, Преосв. Кир Григорій, Єпископ Станіславський, Преосв. Кир Йосафат, Єпископ Перемишльський, Преосв. Кир Іван, Єпископ-Помічник Львівський і Преосв. Кир Нікіта, Єпископ-Помічник Львівський. Наші Єпископи ухвалили спільний пастирський лист, котрий друкуємо в цім числі.

Івась стиснув у кулаці грабину, напружився до скоку і чекає...

Йде!

Отвираються двері, помалу, помаленьку і якась особа в білому, висока і кремезна, суне скоро до сінешних дверей.

Івась скочив як буря, засвістала грабина, лупнув раз і другий:

— На, маеш! На, маеш! А будеш ти коровам молоко відбирати! На, маеш!

Біла постать, несподівано нападена, верснула нелюдським голосом, скорчилася і нагло Івасеву палицю відібрало, сильна рука вхопила Івася за карк, а палиця молотила і молотила, як збіжжа у stodолі, спокійно, помалу, але з притиском.

— Свого господаря будеш прати, сякий такий! Свого господаря!

— Та я... та я чекав на... на чарівницю...

А в хаті господиня збудилася зі сну, хвилю надслухувала і зітхнула:

— Ну, знаєте, але щоби власній корові молоко відбирати! Я знала, що він непевний, але щоби аж так!

Загальні Збори Богословського Наукового Товариства відбулися у Львові 23. XII. 1935 р. Зі звіту голови Т-ва о. Мітрата Д-ра Й. Сліпого ми довідалися, що діяльність Богословського Наук. Т-ва зростає з року на рік. Т-во видало багато цінних книжок і уладжує Академічні Вечорі у Львові, котрі викликали велике зацікавлення і в інших містах. Головою Т-ва вибрано знов о. Мітрата Д-ра Й. Сліпого.

Український Католицький Союз відбув дня 26. и. м. свої Загальні Збори. Рано відправив Преосв. Кир Нікіта в сослуженні о. крил. Дзєровича і о. крил. Лабі, в церкві Св. Духа Службу Богу в наміренні УКС. Збори відбулися в салі Богословської Академії. Були приявні Преосв. Кир Нікіта, о. ректор Мітрата Д-р Й. Сліпий та численні представники Духовенства, світської інтелігенції і багато делегатів з краю (разом понад 80 осіб). Збори радили над важними організаційними справами. Був ідеологічний реферат пос. В. Кузьмовича, і пресовий проф. Д-ра Чубатого. Збори вибрали нову Раду. Головою УКС став радн. М. Каратницький, а до Ради входять о. Мітр. Д-р Й. Сліпий, проф. Д-р М. Чубатий, пос. В. Кузьмович, о. дек. Й. Осташевський, п. Е. Тишинська, п. С. Фіголева, о. проф. Д-р М. Конрад, м-р П. Ісаїв, ред. М. Добрянський, Д-р П. Кривуцький, Д-р П. Мінко і проф. Д-р К. Чехович. До Контрольної Комісії увійшли: радн. З. Лукавський, о. крил. Ю. Дзєрович, п. Е. Терлецька, проф. Д-р В. Залозецький і проф. В. Радзівкевич. Після вибору нової Ради, Загальні Збори затвердили новий статут УКС, і на внесок о. Чорнеги осудили неповажну полеміку, яку веде в останніх часах „Нова Зоря“ проти „Мети“. Збори закінчено католицьким гимном.

Ректором Папської Української Колегії в Римі ім. св. Йосафата, іменував Св. Отець о. д-ра Йосафата Лабая, Василіянина. Тепер в Українській Колегії є 55 богословів: з львівської Архиепархії 8, з Епархії перемишльської 7, станіславської 6, з Закарпаття 8, з Буковини 2, зі Злучених Держав Північної Америки 20, з Канади 2, з Бразилії 3.

Загальної Зїзд Рідної Школи відбувся у Львові 25 грудня 1935 р. Прибуло около 300 делегатів з цілої Галичини. Рідна Школа має 33 вселюдні школи з 5.426 учениками й ученицями, 12 гімназій з 1.576 учениками (-цями), кілька фахових шкіл і 5 бурс. Літом 1935 р. було 401 діточих садків з 15.556 дітьми. Всіх членів РШ. має 78.332. Рідна Школа має 82.723 зл. недобору. Після живої дискусії вибрано нову Управу Р. Ш. Головою РШ. став дир. Микола Заячківський.

Модест Менцінський, славний український співак (тенор), помер у столиці Швеції, Стокгольмі, в 59 р. життя. Він виступав в театрах у Львові, в Німеччині, Австрії і інших краях. Вкінці осів на стало у Стокгольмі, де виступав в королівським театрі. Оженився зі Шведкою і мав двох синів, Юрка та Івана, охрещених у гр.-кат. обряді. Менцінський належав до тих, що між чужими ширили добру славу України.

Процес за вбивство міністра Перацького у Варшаві має скінчитися перед самим нашим Різдвом. Переслухано 112 свідків, з того 85 Поляків і 27 Українців. 36 свідків не прийшло на розправу, тільки відчитано їх зізнання у слідстві. 16 свідків привели з в'язниці: 15 Українців і 1 Польку. На 27 Українців 7 зізнавало по польськи, 10 домагалось, щоб їм дозволити зізнавати по українськи, але потім зізнавали по польськи, 10 свідків не хотіло зізнавати по польськи, за що покарано їх гривною по 200 зл. або 10 днями арешту. Також 3 оборонці дістали по 200 зл. кари за ставлення деяких питань до свідків. Після промов прокураторів, оборонців і кінцевого слова підсудних має застати присуд 4. або 5 січня.

З життя Ремісничої Бурси у Львові.

В останньому числі нашого часопису ми подали перше звітлення й спис жертводавців в користь Рем. Бурси при вул. Пасічній, де минулого місяця вогонь знищив майже цілком дах і попалив невеличке та одиноке майно бурсаків: їх білля. Тепер ділємося радісною вісткою, що дякуючи негайній допомозі Високопреосв. Митрополита Бурса вже покрита новим і тривалим дахом. Тепер з волі Високопреосв. Митрополита заводять електрику й водопро-

подиню точки хорові й рецитовані нагороджала сая гучними оплесками. Миле вражіння зробила деклямація „Коляди“ Антонича: „Народився Бог на саях“, виголошена зі зрозумінням учнем Н. Галамаєм в супроводі малих „Лемків“, як також деклямація „Владиці“, виголошена Танею Трохим. Та чи не найбільше сподобалася деклямація Зені Борсукивної, що в чудовім народнім строю, з повним чуттям і красою виголосила вірш „Великому Провідни-

Вихованки Ремісничої Бурси у Львові, вул. Пасічна 2.

води так, що Бурса відповідатиме як найкраще своєму завданню й призначенню. Слід заважити, що вихованками, хоч в час відбудови даху мусіли пережити багато негод, проте трималися бадьоро та з нагоди 70-ліття уродин та іменин Достойного Опікуна невтомно приготувляли і владили святочну академію в Його честь. В дні 15. XII. в домівці читальні при вул. Крупярській, на прикрашеній диванами й зеленню стіні, поміщено прегарний портрет Ювілята. Салю й сіни, а то й частину подвіря виповнило личаківське громадянство, між котрим були й гості з міста, як Д-р Федак, голова Т-ва Рем. Бурси о. проф. Бучацький і др. Солідно приготовані

кові. Академія покінчилася католицьким і національним гимном і зробила як найкраще вражіння.

До піднесення духа й доброго настрою погорілих вихованків причинилися не менше жертви громадян Личакова. На жаль 16. XII. неблагана смерть забрала з посеред них одну велику добродійку й примірну християнку, бл. п. Евдокію Кривокульську, дружину магістра фармації. Від 2-х літ прикована терпінням до постелі, та добра й терпелива християнка завжди памятала про Бурсу й грішми та білля її підпомагала. На місце вічного спокою відпровадило її численне громадянство з 5 священиками на чолі.

ДОПИСИ.

З релігійного життя Личакова. До кращих моментів Петропавлівської парохії слід зачислити 2. Служби Божі відслужені в наміренні Ексц. Митрополита з нагоди іменин та ювілею. І так 13. XII. відчитано одну Службу Божу, а в день 15. XII. відслужено торжественну Літургію з відповідною проповідю. Церква була вищерт виповнена побожними християнами.

В день св. о. Миколая розпочалося під проводом о. Чемеринського триденне Богослуження з науками у честь Непорочного Зачаття Преч. Діви Ма-

рії. В саме свято відправлено великий чараклис, після чого голова Марійських Дружин о. Назарко ЧСВВ прийняв 18 нових дружинниць під делійний прапор Марії; опісля виголосив до численно зібраного народу гарну Марійську проповідь. З приємністю також підкреслюємо, що тут. парохія, розуміючи вагу друкованого слова, купує та читає його найбільше з усіх львівських парохій. А це є доказом живучости й освідмлення наших парохія.

В Чорткові відбулася величава академія в честь Христа-Царя. Велика сая „Сокола“ не могла помістити всіх, що хотіли бути на тій академії.

Цікаві дрібнички.

Затьміння сонця і місяця. В 1936 р. буде 4 затьміння: 2 затьміння сонця і 2 затьміння місяця. Повне затьміння місяця буде 8 січня 1936 р. О год. 16 мін. 17 місяць зайде в північ землі, о год. 17 мін. 28 в повну тінь. Початок повного затьміння о год. 18 мін. 58, кінець затьміння о год. 19 мін. 21. Затьміння буде тривати 3 год. 23 минут. — Повне затьміння сонця буде 19 червня о год. 4 мін. 18. Частинне затьміння місяця буде 4 липня. Обручкове затьміння місяця буде в днях 13 і 14 грудня 1936 р., та його не буде видно у нас.

Вічне Місто Рим має 405 католицьких церков і 207 каплиць. По світовій війні за почином Св. Отця побудовано багато нових церков, головню на передмістях.

Абісинський календар найстарший на світі. Після християнського числення часу маємо тепер 1935 рік, після японського 2495, єгипетського 5000, жидівського 5696, абісинського 7428 рік.

Кінець місяця. Голова англійського астрономічного товариства запевдає скорий кінець місяця. Місяць має дістатися незабаром в небезпечний простір і розпадеться на кусні. Наперед поділиться на 2 частини, потім на 4, 8 і більше частин, котрі получатися в перестень. Поживемо, побачимо.

Не дайтеся визискувати при нових покупках. Пам'ятайте, що багато дечого подешевіло. Крім цукру й нафти, подешевіли ще й такі м. ін. річі: посуд кухонний кам'яний на 20 проц., шкло на 25 проц., амонякова сода на 8 проц., сальмяк на 10 проц., залізні рури, проводи на 10—15 проц. Подешевіли теж значно залізо та цвяхи. Уряд робить заходи, щоб подешевів хліб та інші предмети щоденної потреби.

Купці-кривняки. Таки від самих жидів дізнаємося, що в Польщі 70 відсотків купецтва є в руках — жидівських. Вони здебільша не дають при тім заробітку чужим людям, себто християнам, але до ліпшого заробітку при своїх інтересах запрягають своїх кривняків, свояків і т. п. Ще нам треба багато попрацювати, щоб нашу ниву хоч сяк-так виполоти з чужого накорінку.

Ярмарок без жидів. В Костяні на Познанщині, місцеві християнські купці викупили від міської управи всі місця на ринку і площах призначених до ведення торгівлі в дні ярмарку, зобов'язуючися обставити їх своїми товарами згідно з законом. В дні ярмарку всі місця заняли християнські купці. Для жидів вже не було місця. Всіх християнських купців було понад 300.

„Краплинка Молока“, так називаються нові гольські катол. станції опіки над бідною молоддю. Основники тієї станції мають намір так їх поширити, щоб ні одна польська дитина не була без молока. — Як дуже потрібна по наших містах така інституція — про це й не згадуємо.

Ох, ті блощиці! В Липську вогнева сторожа сама підпалила ряд будівель, де живо розвелася — блощиці. Іншої ради на них не було, а розбирати будинки було годі, бо зі старого матеріалу булиб іще більше розмножилися.

Помір на кити. В останніх днях море викинуло на береги Англії, полудневої Африки й Австралії сотки китів, найбільших морських звірів на світі. Вчені досліджують причини того явища.

Тестамент на плечах. До одного лікаря в Парижі прийшов недужий, котрий не хотів розібратися на домагання лікаря. Колиж він розібрався, лікар побачив, що цілі плечі недужого були записані дрібним письмом. Це був його тестамент. Він боявся, щоби по його смерті не сфальшували тестаменту, тому казав його виписати собі на плечах.

Католиків на світі є 406 мільонів.

Крілик застрілив мисливого. В Мехіку один спокійний крілик пімстився на людях за всі їх кривди, котрі терпить від них рід кріликів. Один мисливий спер набиту стрільбу в лісі на корч. Дикий крілик утікаючи перед нагінкою вискочив на корч і зачіпив курок. Стрільба вистрілила і трафіла смертельно мисливого.

Напад малп на місто. Недавно малпи напали на місто Міратана в полудневій Африці. Мешканці відігнали їх, але за кілька днів малпи вернулися з паликами, повибивали багато шиб. Люди поховалися до домів, але коли малпи зачали бити людей і багато поранили, поліція мусіла стріляти. Застрілено понад 50 малп. Решта втікла. Тепер поліція стереже місто, бо мстиві малпи знов нападуть на місто.

Жіночий курінь смерти в Абіссинії заложила сестра Раса Касси — Вогета. Цей курінь має 500 жінок абіссинських, з найліпших боярських родів, що визначаються величезною відвагою та хоробрістю. Вони зістрілили один італійський літак. В полон ворога не беруть, а вибивають до ноги без найменшого милосердя. Вже сам цісар просив, щоб вони були лагідніші, але дарма. Узброєні в найновіші кріси, скоростріли й протилетунські гармати, стали пострахом італійців.

Що їдять Абіссинці? В полудне і вечером Абіссинці їдять перчену зупу з мясом, переважно дичиною. Абіссинський вояк їсть на фронті палені зерна, мішаючи їх з водою. Це називається „боссо“. Два дні в тиждні, у второк і в п'ятницю, Абіссинці-християни постять. До год. 3 попол. не візьмуть до уст нічого, що приправлене з мясом, яйцями, молоком і маслом. Кожний вояк постить перед битвою, бо вірить, що смерть після посту звільнює від усіх гріхів.

М'ясо львів на консерви. Один помисловий промисловець в Парижі Россе заложив велике товариство для ввозу мяса львів до Франції. Він показував підроблені свідоцтва лікарів, котрі буцімто стверджували, що мясо львів дає силу і плідність. Інтерес йшов знаменито, люди зносили свої ошадности, а Россе, котрий виступав як „граф Перро“, вів гуляще життя. Коли влада викрила надухиття і увязнила мнимого „графа“, він заявив отверто, що ніколи не припускав, щоби у Франції було тільки дурнів. На правду „дурнів не треба сіяти, самі родяться“, бо вони самі просили „графа“ Перро, щоби схотів прийняти від них гроші і допустити їх до уділу в зисках від консерв з мяса львів...

ПОДЯКА.

Жертви в біллу та грошах на вихованків Ремісничої Бурси зложили: Львівська Порадня Матерей, пп. Соколик, К. Карпинець, Шуховська, Губерова, Борсукова, С. Ковалевичівна, П. Гакова, Савчицька, Куртяк, Харитативна Секція Львів. Богословів, А. Тердецька, Ів. і Вол. Яворські, Марійське Т-во і Т-во Будучність на Личакові, о. Чемеринський, Ковшевич, Братство св. Івана Милостивого в Керниці, Олена Борух з Устя Зеленого.

Всім жертводавцям складає щире Спасибіг

УПРАВА БУРСИ.

Про розподіл жертв напишемо в другому числі. Служба Бога за жертводавців відправиться 12 січня в год. 7 рано. Панахида за умерлих свояків жертводавців 14. січня по вечірні у церкві св. Ап. Петра і Павла на Личакові.

Євангелія.

РОЖДЕСТВО ХРИСТОВЕ.

А коли Ісус народився у Вифлеємі Юдейським, за днів царя Ірода, то мудрці зі Сходу прийшли в Єрусалим, кажучи: Де є Цар жидівський, що народився, бо ми бачили Його звізду на сході і прийшли Йому поклонитися. Почувши це цар Ірод, занепокоївся і весь Єрусалим з ним. І зібрав усіх первосвящеників та книжників народу і допитувався їх: Де Христос мав народитися? А вони сказали йому: У Вифлеємі Юдейським, бо так написано пророком:

І ти Вифлеєме, земле Юдова,
ніяк не еси найменший між княжими містами Юди;
бо з тебе вийде Вожд,
що правитиме моїм народом Ізраїля.

Тоді Ірод тайком призвав мудрців і випитував їх пильно про час, коли їм явилася звізда; і післав їх у Вифлеєм, кажучи: Ідіть і пильно розвідуйте про Дитя; а коли знайдете, сповістіть мене, щоби і я пішов та поклонився Йому. А вони вислухали царя і пішли. І це звізда, котру побачили на Сході, ішла перед ними, аж прийшла і станула зверху, де було Дитя. А побачивши звізду, зраділи дуже великою радістю. І як увійшли в дім, побачили Дитя з Його Матір'ю Марією і впали і поклонилися Йому; відкрили свої скарби і принесли Йому дари: золоту, ливан і смирну. А отримавши в сні остерогу не повертали до Ірода, іншим шляхом вернули до своєї країни.
(Матей, гл. 2, ст. 1—12).

СОБОР ПРЕСВ. БОГОРОДИЦІ.

Коли вони відійшли, то ангел Господній являється у сні Йосифові, кажучи: Встань і візьми Дитя та Його Матір і втікай у Єгипет і будь там, аж тобі скажу; бо Ірод хоче шукати Дитя, щоби Його погубили. Він встав, взяв Дитя і Його Матір нічно і пішов у Єгипет; і був там аж до смерті Ірода, щоби сповнилося сказане Господом через пророка, котрий говорить:

З Єгипту покликав я Сина Мого.

Тоді Ірод побачивши, що мудрці нагналися з нього, розгнівався дуже, післав та повбивав усі діти у Вифлеємі і в усіх його околицях, від двох літ і нижче, згідно з часом, про котрий точно випитався у мудрців. Тоді сповнилося, що сказав пророк Єремія, кажучи:

Було чути голос у Рамі,
плач і голосне ридання;
Рахиля оплакує свої діти
і не далася потішити, бо їх нема.

А коли помер Ірод, то ангел Господній являється в сні Йосифові в Єгипті, кажучи: Встань, візьми Дитя і Його Матір, та йди

в землю Ізраїлеву, бо померли ті, що наставали на душу Дитяти. Він встав, взяв Дитя і Його Матір і прийшов у землю Ізраїлеву. А скоро довідався, що Архелай царює в Юдеї після свого батька Ірода, боявся йти; а остережений у сні, удався в сторони Галилейські. І пішов та поселився в місті, називанім Назарет, щоби сповнилося сказане пророками що: Назорей назветься.

(Матей гл. 2, ст. 13—23).

ІЗ „ПСАЛЬМІВ“.

На кого нам опертися
у нашій неволі,
щоб устоять, не податись,
не впасти в зневіру?
бо поволі йдуть години,
поволі, поволі!
бо над міру наше горе,
над міру, над міру!

Хто на Бога покладає,
той не похитнеться;
а хоча би похитнувся,
то в роснах не впаде;
а хочби впав, то є Господь,
що за ним уйметься
і з пропасті Його вирве
й спасе від загибелі.

О. Подільський.

Місячне намірння.

БОРІТЬБА ПРОТИ БЕЗВІРСТВА.

В найновіших часах ми бачимо посилення християнського духа в усіх краях Європи, в усіх частинах світа. Доказом цього є всесвітні зїзди католиків, Евхаристійні конгреси, сотки католицьких організацій молоді й старших, а Католицька Акція шириться й росте дуже гарно по широкому світі. Оцей ріст і сила християнства до розпуки доводить „братів масонів“, червоних комунарів і весь безбожницький фронт. Найсильніше скрегоче червона Москва, що не тільки прагне стерти з лица землі все, що українське, але навіть усе, що Боже, що віруюче, що християнське. Вони навіть беруть на себе овечу шкуру, підшиваються під гарні, а то і християнські кличі, щоб тільки діпняти свого — виврати віру з сердець людей. От і тепер у світі ведеться страшний двобій між віруючим і безбожницьким світом. Ми, віруючі християни, знаємо по котрому боці стати. А нашою заохотою у боротьбі з ворогом Бога, повинні стати слова Папського висланика, сказані на міжнародньому католицькому зїзді у Відні 1935 р.:

„Найгарячіше прагнення Папи є побачити розбиття й знищення комунізму. Папа відчувається щасливий, як бачить хочби одну пядь землі, звільнену від язви комунізму“.

Оті слова Намістника Христового слід нам запам'ятати, й причинитися до їх здійснення.

Отже комунізм і його столиця Москва, це калатунне джерело, звідки ллються на весь світ брудні хвилі зіпсуття й безвірства. За знищення тієї язви прохаймо в тім місяці Новонародженого Спасителя, щоб Він розпавив в серцях людей світло віри, що жеврілоб добрими ділами для справи Божої і України.

Календар.

СІЧЕНЬ 1936.

Стиль	н. ст.	Дні	С В Я Т А
			греко-катоц.
1	19	С	Груд. 1935. Боніф.
2	20	Ч	Ігнатія Богон. свмч.
3	21	П	Юліянин, Петр.
4	22	С	Вмч. Анастасії
5	23	Н	Н. пер. Різдв. Н. Р. Хр.
6	24	П	† Навеч. Р. Хр. Евг.
7	25	В	Різдво Христове
8	26	С	Соб. Пр. Бог., Іосифа
9	27	Ч	Стефана првмч.
10	28	П	Муч. в Ніком.
11	29	С	Дітей убит. у Вефл
12	30	Н	Н. по Різд., Анізії
13	31	П	Меланії преп.
14	1	В	Січ. Н. Р., Обр. Г., В. В.
15	2	С	Сильвестра

Дня 6. І. Свят-Вечір.

В днях 7—9. І. Різдвяні Свята.

Сонце сходить дня 1. І. о год. 7.23, заходить 15.33; 11. І. схід 7.20, захід 15.43.

Місяць: перша чверть 1. І., повня 9. І.

Погода: Коли січень лагідний — то буде морозний лютий, погідний травень, гарячий червень і липень. Колиж січень мрячний, то весна буде мокра.

ІСТОРИЧНИЙ КАЛЕНДАР.

Січень.

Дня 14 січня 1649 р. був тріумфальний візд Богдана Хмельницького до Києва.

Переяславська умова Б. Хмельницького з Москвою була дня 18 січня 1654 р.

Дня 13 січня 1667 р. була андрусівська умова, якою Україну поділено між Польщу й Москву.

Останній гетьман України Кирило Розумовський, помер дня 21 січня 1803 р.

Самостійну Українську Державу проголошено в нових часах IV-им Універсалом Центральної Ради дня 22 січня 1918 р. Рівно рік пізніше проголошено в Києві злуку всіх українських земель.

19 січня 1918 р. був бій під Крутами.

В кількох словах.

На 33 мільйони злотих менше податків будуть платити хлібороби в Польщі. Досі хлібороби платили 233 мільйони зл. податків.

На совітській Україні недалеко її західної границі, большевики зібрали 28 дивізій війська.

Полковника Евгена Коновальця, голову ОУН, у-сунули зі Швейцарії. Він мав виїхати до Франції.

Українську амуніцію і зброю з років 1918 і 1921 знайшли в Дністрі під великим мостом на лінії Одеса-Кишинів.

В Англії тепер така густа мрака, що неможливий рух на вулицях. На вулицях Лондону пусто. Таку мраку називають Англіїці „гороховою зупою“.

Морози у Франції доходять до 20 степенів Цельсія.

В Америці тепер дуже сильні морози. Досі замерзло понад 100 осіб.

Дитина без голови вродилася в Ярославі. Вона жила тільки кілька минут.

Велика залізнична катастрофа була в Німеччині. Два поїзди з подорожними, що їхали на свята, зударилися на мості через велику мраку. Паровіз і два вагони впали до ріки. Погибло 36 осіб, ранених е понад 80.

На Мадярщині проголошено амністією для політичних в'язнів.

Диво природи. В селі Сенякова, чортківського повіту, вродилася нежива дитина з одною рукою, одною ногою й одним оком. Голова приросла до рамени.

Абісинці здобули один італійський літак, котрий мусів осісти на абісинським боці. Летуна вбили.

Два Китайці застрілили в Шангаю б. заступника міністра закордонних справ Танг-Ю-Ена.

Безробітних в Америці е тепер близько 15 мільйонів.

Веселий кутик.

ДОБРИЙ ГРАЧ.

Вернувся до села вояк, що служив при оркестрі. На музиках дівчата просять його, щоби заграє їм вальця. Вояк взяв свою велику трубу, дмухнув в неї кілька разів і перервав. По хвилі — те саме. Всі просять, щоби заграє їм до танцю, а він знов дмухнув кілька разів і відложив трубу на бік.

— Чому не граєш? — питають його.

— Бо як я грав при війську, то інші музиканти відпочивали, а як інші грали, то я відпочивав.

АБІСИНСЬКА ЗАГАДКА.

— Чому Італійці будують дороги в Абіссинії?

— Щоби було легше втікати.

В АПТИЦІ.

— Прошу дати якийсь лік проти кашлю.

— Але який, бо ми маємо найрізкіші ліки.

— Я сам не знаю, хіба закашляю, тоді побачите, котрий лік найбільше пасує.

ДОБРЕ НЕ ДОЧУЛИ...

— Чи ви йдете на рибу?

— Ні, я йду на рибу.

— А я собі гадав, що ви йдете на рибу. Шкода, що не можемо піти разом!

МУСИТЬ ХТОСЬ ЩОСЬ СКАЗАТИ!

Як прийшли большевики до Галичини в 1920 р., по всіх наших містах і селах відбувалися віча. Всюди не могли бути самі комуністи, бо їх стільки не було. В одному подільським селі один мудрагель, голова „ревкому“, зібрав людей, поставив на столі ведро з водою (він бачив, як бесідники попивають воду підчас промов) і зачав „промову“.

Товариші! (тут напився води) Радянська влада... (знов напився води) прийшла до нас... (знов попив) щоби... щоби... (знов попив).

Тут хтось з людей не втерпів і обізався:

— Та що ти, дурний Іване, будеш нам голову морочити!

А „ревком“ відповів:

— Таж мусить хтось щось до людей сказати!

ПЕРЕДПЛАТА ПІВРІЧНО 1.20 ЗОЛ., РІЧНО 2.40 ЗОЛ. — Адреса Редакції і Адміністрації: Львів, вул. Яновська 7. П. пов. — Тел. 294-56. Видає „Мета“, Видавнича Кооператива з відповідальністю уділами у Львові. Редагує Колегія. Відповідальний редактор: Петро Козіцький. Друкарня „Діло“, Львів, Ринок 10.

Ціна 10 сот.

Наш Христос Наша Миша

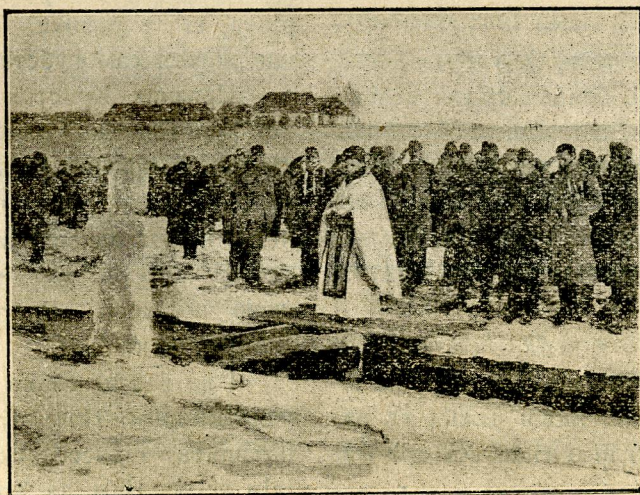
ПОПУЛЯРНИЙ ЧАСОПИС, ПРИСВЯЧЕНИЙ ПОГЛИБЛЕННЮ РЕЛІГІЙНО-МОРАЛЬНОГО І НАЦІОНАЛЬНОГО
ЖИТТЯ СЕРЕД УКРАЇНСЬКИХ РОДИН. ВИХОДИТЬ ДВІЧІ В МІСЯЦЬ.

Львів,

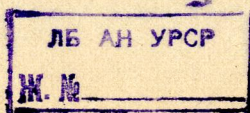
19. січня 1936.

Ч. 2 (73).

СТРІЛЕЦЬКИЙ ЙОРДАН

Йорданське Водосвяття є одним з найкращих українських церковних обрядів. Щороку святкує наш народ великий празник Богоявлення Господнього дуже урочисто. Не забували про це велике свято й Українські Січові Стрільці підчас недавніх наших визвольних змагань. На образку бачимо Йорданське Водосвяття для Українських Січових Стрільців у Тудинці в 1916. році.

Слово ВПреосв. Митрополита Кир Андрея

виголошене у львівському радіо дня 6. січня ц. р. в год. 19.15.

Христос Раждається!

Божий Син сходить із неба на землю і стає чоловіком для нашого спасення. Той, що перед віками зродився з Бога-Отця правдивим Богом, рівним Отцю, Той нині родиться чоловіком з Преч. Діви Марії. Сонце сходить з неба, схід із висоти. Тайна Божої любови і Божого милосердя звершилася в укритті у виффлеємським вертепі. Зразу лиш вибрані довідалися про народження Дитини-Бога, зчасом те Сонце правди, що зійшло, з неба обнімає своїми проміннями чимраз ширші круги бідного упавшого людства, просвічує їх світлом Божої Правди, світлом певної надії спасення, світлом любови Бога й людей та бідному людству дає правдиву радість, радість не з того світа. Це небесна, світла, ясна й чиста радість, що підносить, потішає і скріплює пригноблених, утруджених, прибитих найбільшими тягарями життя. Тому то в свято Христового Рождества співаємо пісню радости, в яку вплітаємо слова, висказані більше як 700 літ перед Христом пророком Ісаєю: „З нами Бог, разумійте язици (погани) і покаряйтеся, бо з нами Бог...“ Люди, що сиділи у темі, бачили світло велике, небесне, з нами Бог, ви, що живете в стороні і темряві смерти, світло вас просвітить, бо з нами Бог, Дитя родиться нам і Син даний нам, бо з нами Бог. Він Богом могутнім, Владикою, Князем міра, з нами Бог, Вітцем будучого віка, з нами Бог!

Могутнє то світло з неба, як і мопутня та пісня землі розходитьсь по світі доброю вісткою, радістю Євангелія. Якаж ріжна та радість від тої другої, що нею тішаються грішники! Якаж відмінна та добра вістка з неба від усякої вісти, що її грішники у своїй марноті називають доброю! Вість з неба ясна як криштал, а чиста як джерело свіжої води. Лиш чисті серця вповні відчують ту радість, лиш щирі серця, хоч і слабі приймають добру вість Євангелія. Вона не з цього світа, можна її відчувати і під хрестом, а навіть під хрестом ліпше її розуміти й оцінити. Вона має дивну силу, осолоджує найбільші терпіння, вчить їх

зносити, а душу підносить у небо, вказує на ліпшу, щасливу будучину.

Якаж інша і яка безконечно марна радість, що її світ дає, що ложний світ обіцяє. Бо це перша наука, вступ до Євангелія: є дві дороги, два життя і дві радости і дві, які ріжні, вічності. Є дорога Христа Ісуса й життя благодати і радість чистої совісти й по смерті вічне блаженство. А є й дорога, що в смерть веде, є життя в гріхах і радість з гріха та будучий суд, і вічна смерть.

Є радість Пребл. Преч. Діви Марії, про яку сама говорила: „Возрадувався дух мой о Бозі, Спасі моім“ і є мерзенна радість тих богачів, до яких св. Письмо каже: „Ваші одежі поїли молі, ваше срібло й золото поржавіло, а їх ржа зїсть ваші тіла як вогонь; це платня робітників, що жали ваші ниви, котру ви задержали, кличе і крик женців дійшов до ушей Господа Саваота.“ (Якова 5). Є смуток Преч. Діви Марії під хрестом, коли дивилася на смерть Сина, а є смуток проклятого Юди Іскаріота, що в розпуці безхосенного жалю скінчив життя самогубством.

Празник Христового Різдва є празником тої християнської радости, тихої, чистої і покірної, це празник, у якому тішається вбогі духом, терплячі, упокорені й переслідувані, голодні і спрагнені справедливости. До вас усіх, деб ви не були, звертаюся з Євангелієм, з радісною потіхою: „Випростуйте опущені руки і знеможені коліна!“

І до вас це слово, бідні а сердечні браття над Дніпром: Приходіть до Христа Ісуса, Він потішить, піднесе, скріпить і спасе на віки. Ідім усі за Ним, за Христом, побідоносним нашим Вождом! Він побідив, знищив смерть Своєю смертю, але нам, що живемо в гробіх гріха, дарував життя вічне благодати. Це моя коляда, це мої побажання до вас, мені дорогі.

Най-же Всевишній Бог благословить вас усіх! Благодать Ісуса Христа і любов Бога-Отця і причастіє Св. Духа най буде з усіма вами. Амінь. Христос раждається, славте Його!

До Всечесного Духовенства Львів. Архієпархії.

В пам'ятний день 17. січня 1936 р. минає 35 літ від хвилини вступлення на Митрополичий Престіл Галицької Церковної Провінції Найдорожчого нашого Архипастиря, Високопреосвященного Митрополита Кир Андрея. Цей радісний Ювілейний День несе нашому Духовенству й Вірним добру нагоду виявити Князеві нашої Церкви й Батькові Українського Народу належні сердечні почування вдячності, любови, послуху й віддання для Його Найдостойнішої Особи, а найкращим виявом тих почувань нехай будуть наші побожні, святі молитви, якими будемо дякувати Всевишньому Богові за даного нам такого Архієрея та випрошувати для Нього від Бога обильного благословення на майбутнє, на довгі, ще довгі благословенні літа.

Слідкуючи з задоволенням намічення Ювілейного Комітету й Тов. св. Андрея, що з тієї самої нагоди бажають дати ще й особливий вислів ювілейних почувань для Найдостойнішої Особи нашого Ювілята, про що нашому Духовенству й Вірним відомо з окремих комунікатів, уважаємо за відповідне для якнайгіднішого відсвяткування того Ювілею по всіх Церквах нашої Архієпархії зарядити таке:

1. В навечеря пропам'ятного Ювілейного Дня, а саме в четвер, дня 16. ц. м. всі священики Архієпархії відправлять благодарственну Службу Божу в наміренні Найдостойнішого Ювілята. У всіх парохіяльних Церквах оо. Душпастирі в часі торжественної Служби Божої виголосять ще й відповідні проповіді, в яких заохотять Вірних до належної пошани, любови й відданости для нашого Великого Владики-Ювілята та візвуть їх, щоби з наго-

ди того Ювілею зложили Йому свої сердечні побажання-молитви перед Престолом Всевишнього, бажаючи в Бога всіх небесних благодатей для „правоправлящого слово Господньої істини“ у нашій Церкві. По Службі Божій відспівають торжественно „Тебе Бога хвалим“, а в 12-ій годині в полудне зарядять оо. Душпастирі чвертьгодинне радісне дзвонення всіх дзвонів у всіх матерних і дочерних Церквах.

2. В Престольному Храмі св. Влч. Юрія у Львові тогож дня відправиться в 9-ій год. торжественна Архієрейська Служба Божа в тому самому наміренні в сослуженні Митрополичої Капітули й вищого львівського Клиру, при участі представників усіх наших націй. установ. По св. Літургії представники Духовенства і національних установ удадуться до Митропол. Палати, щоби на руки Найдостойнішого Ювілята зложити ювілейні побажання.

3. В Архикатедральній парохії св. Юра в неділю, дня 3. травня перед Празником Патрона Парохії зачнуться тридневні духовні вправи зі св. Сповідями й св. Причастями в наміренні Ювілята. Тогож дня (неділя 3-го травня) в год. 12. в полудне зйдуться до Святоюрського Престольного Храму процесії всіх львівських Церков під проводом Духовенства з поклоном для Найдостойнішого Ювілята і з проханням Архієрейського Благословення.

4. На зразок тридневних духовних вправ у Святоюрській парохії оо. Душпастирі цілої АЕпархії, а також оо. Катихити, будуть по змозі старатись уладити також духовні вправи впродовж цілого року при іншій відповідній нагоді, чи то Храмових Празників чи то в деяких днях місяця травня чи червня.

ВІД ГЕНЕРАЛЬНОГО ВІКАРІЯТУ

у Львові, дня 10. січня 1936.

† *Іван*

Єпископ Помічник

† *Никита*

Єпископ тит. Патарський

Богоявлення Господнє.

Тоді являється Ісус з Галилеї над Йорданом у Йоана, щоби від нього хреститися. Та Йоан збороняв Йому, кажучи: Мені треба у Тебе хреститися, а Ти приходиш до мене? А Ісус у відповідь сказав йому: Лиши се тепер, бо так треба нам сповнити кожну правду. Тоді допустив Його. І Ісус охрещений вийшов за-раз з води; і се отворилися Йому небеса і Він бачив Духа Божого, що злітав мов голуб і сховався на Нього. І се голос з неба промовляє: Се Мій Син улюблений, в котрім Я уподобав собі.

(Мат. гл. 3, ст. 13—17).

Явився єси днесь вселенній...

Ще кілька днів ділить нас від Празника Богоявлення Господнього, коли то Пресвята Тройця: Отець, Син і Дух Святий об'являються світові. Ще кілька днів, а Спаситель і Пан світа ввійде в води Йордану, щоби прийняти хрещення покаяння з рук Предтечі — Йоана Хрестителя. І черпатимуть освячену воду побожні вірні й нестимуть ту воду у свої хати, комори, як забороло проти всякого лиха, зла, недуги й небезпеки. Поллються слова радісної пісні: „Явився єси днесь вселенній“ і в християнські, привітні хати ввійде священник, щоби відвідати й потішити наболілі серця, влити в них віру, скріпити надію, запалити любов — до Бога й Батьківщини.

Гарніж бо то гарні і дивні ті хвилі Йорданських Свят. Ще чути у воздуху могутні слова пісні „З нами Бог, розумійте народи і покоріться, бо з нами Бог!“

Немає, здається, у світі Божому могутнішої пісні, що так кріпила б, так бадьорила б бідних і поневолених, як лісня „З нами Бог!“ І гейби познака їх перемоги являються різнобарвні прапори, що благословлять зібраний нарід над рікою.

Не збирається тільки україн. християнський нарід за Збручем, під московським чоботом. Тільки галицькі прапори колишуться і шепочуть слова привіту. А святі струї Йорданської води плывуть-біжать, щоби стати цілющим ліком спрагненим там за Збручем тієї водиці.

Пливи ж Йорданська пісне, пливи Йорданська водице: кріпи духа, гаси духову спрагу, вмивай гріхи і будь нам усім на завдаток життя й могутнього росту, на славу Бога й Рідного Краю.

.....

Читайте католицьку пресу!

Служба Божа

джерело християнського життя і святости.*)

По „Трисвятім“ священник відходить на „горнее сідалище“ — образ небесного престолу Ісуса Христа, звідки подає нам Свою Божеську науку. Священник сидячий на сідалищі показує нам, що він, подібно як апостоли, є ближчий помічник і служитель Христа в ширенні Його науки, поміщеної в Апостоли і св. Євангелії.

Перед Апостолом співається прокимен (стих зо св. Письма), а до слухання св. Євангелії приготує нас Церква співом „алилуя“, кадженням і тайною молитвою священника, бо тепер Христос Учитель з висоти престолу стане перед нами й скаже нам Своє Боже-ственне, радісне слово.

В часі читання Євангелії горить світло — знак духовної радості, зачерпнутої з євангельських обітниць і наук та на знак, що Євангелія, це світильник ногам нашим і світло дорогам нашим; воно потрібне, щоб ми у земній мандрівці не ходили в темряві незнання й не блукали манівцями гріхів наших. По Євангелії йде звичайно духовна наука. Просім тоді Св. Духа, щоб те Боже зерно впало на добру почву нашого серця і принесло гарні овочі. Станьмо подібні тихій і побожній Марії, що сівши в ногах Ісуса, слухала Його слів і за те сподобилася похвали: „Марія добру частину вибрала, що не відбереться від неї.“

По еквенії сугубій приходять еквенія оглашених („Помоліться оглашених Господеві“) — а при словах: „Елици оглашенні ізидіте“ — оглашенні мусіли покидати церкву.

Частина третя: Служба Божа вірних, цебто та частина Літургії, що в ній Святі Дари — освячуються в Тіло і Кров Христову та приносяться в жертву Богу Отцю, а потім даються вірним у св. Причастію. На ній могли бути „елици вірні“ — самі тільки вірні, цебто ті, що прийняли віру через св. хрещення і додержують обітниць зложених на хрещенні — звідси назва: Служба Божа вірних. І так наперед е

Приготування до принесення Жертви (до возношення).

Вірні співають Пісню Херувимську:

Ми, що Херувимів тайно уявляємо і оживляючій Тройці тричі святую пісню співаємо, всякую журбу життєву відкладімо тепер“,

а священник проказує чудову молитву Василя Великого:

.....

*) Подаємо пояснення Служби Божої від Трисвятого до Іже Херувими. Повне пояснення вийде незадовго в окремій книжечці.

„Ніхто з оплутаних тілесними бажаннями й розкошами не є достойний приходити або наблизитися, або служити Тобі, Царю славний... вчини мене гідним, щоб я, грішний і недостойний слуга Твій, приніс Тобі Дари оці. Бо Ти єси Той, що приносить Жертву й приноситься і що приймає і роздається...“

По кажденню священик із кадильницею в руці говорить Пісню Херувимську й поминаючи живих і мертвих **переносить св. Дари з жертівника на св. Престіл** — і це є т. зв. **Великий Вхід; Великий...**, бо Дари переносяться на освячення в жертву Богу, що є головною ціллю Літургії вірних. Він нагадає царський вїзд Ісуса Христа до Єрусалиму перед Своїми страстями, й тому вірні кінчають пісню Херувимську словами:

„Щоб Царя всього прийняти, якого невидимо провожають ряди ангелів. Алілуя, алілуя, алілуя.“

о. О. Годунько.

Грошей до скрині не ховайте, але на книжочку пересилайте до

„НАРОДНОЇ ТОРГОВЛІ“

Ринок 36. у Львові.

Там їк злодій ні вогонь не забере — ще й процент Вам наросте!

сердя. Вони опікувалися вбогими, дітьми, недужими, сиротами, родинами мучеників за Христову віру, вязнями і тим здобули собі велику любов і пошану не тільки серед християн, але і серед жидів і поган.

Перші християни перемогли своїх противників цілим своїм життям, повним любови, а велику заслугу в тім мають перші християнки.

*

Ми подали найголовніші думки з двох викладів, що їх недавно виголосив Преосв. Кир Никита в домівці Марійського Товариства Пань у Львові. Речі це незвичайно цікаві і тепер ще вповні актуальні. У нас відчувається потреба скріпленої діяльності української християнської жінки. І то не тільки в родині, але ще більше в загальнім народнім життю. Жінка мати повинна навчити свою дитину молитви так, щоби та дитина не забула її до самої смерті. Головно від матери залежить, чи її дитина буде добрим християнином-католиком і вірним сином свого народу. Від жінки залежить, чи ціла родина живе по християнськи. Вона повинна подбати, щоби всі члени родини жили по Божому, ходили до церкви, читали добрі католицькі книжки і часописи.

Українські християнські жінки повинні входити до всіх наших товариств і всюди вносити християнську любов, злагоджувати всякі непорозуміння і спори, котрих всюди у нас повно. Жінки своєю добротою і лагідністю можуть довести до згоди серед наших розсварених людей. І тут є багато до зроблення. Українські християнські жінки повинні виступати проти всяких руйників, сектантів, байбелників, радикалів, комуністів і т. п. Вони не повинні до християнських домів впускати безбожних книжок і часописів, котрі різні вовки в овечій скірі надсилають безплатно. Коли прийде якась газета чи книжка до хати, треба порадитися свого священика, чи вона добра і чи можна її безпечно читати.

Маємо надію, що українські жінки, як ті перші ревні християнки, причиняться до повної побіди Христа-Царя серед україн. народу.

Християнська жінка колись і тепер

Перші християнські жінки за часів Апостолів причинилися багато до поширення християнства. Вони помагали передовсім в улагоджуванні Богослужень. Тоді ще не було церков, тому перші Служби Божі відбувалися в приватних домах, звичайно вечером. Апостоли і їх ученики виголошували проповіді, уділювали св. Причастя, потім говорили інші. Богатші приносили з собою харчі і всі засідали до спільної вечері. Тут жінки мали багато роботи і вони робили так, щоби все випало якнайліпше.

Крім того перші християнські жінки займалися апостолуванням, головно між жінками. В тих часах чужі мужчини не мали вступу до жіночих кімнат і тяжко було Апостолам навертати жінок. По жидівському звичаю жінки і діти не мали права молитися і брати участі в Богослуженнях. Подібно було і в поган. Християне перші завели рівноправність між мужчиною і жінкою. Разом з апостолами ходили побожні жінки і проповідували серед жінок добру вістку про Спасителя світа. Якби не побожні жінки, Апостоли не могли виконати такої величезної праці і навести до Христової науки стільки людей на таких великих просторах. Християнські жінки виховали своїх дітей по християнськи і в той спосіб причинилися до побіди християнства.

В перших християнських громадах жінки мали велике значіння. Св. Апостол Павло пише часто у своїх листах про побожних жінок, що займалися ділами милосердя. Перші християнки так якби переганялися в ділах мило-

Що сталося в 1935 році?

В 1935 р. були такі найважливіші світові події: італійсько-абісинська війна, підбій північного Китаю Японцями і великі зброєння Німеччини.

Ще в грудні 1934 р. італійський відділ війська напав на абісинський відділ війська під місцевістю Уаль Уаль в Абіссинії. Італійці хотіли покарати Абіссинців за те, що абісинські пастухи мали забрати багато худоби з сусідньої італійської колонії Сомалі. Абіссинія внесла скаргу на Італію до Союзу Народів, до котрого вона належить. Тимчасом Муссоліні проголосив мобілізацію і зачав висилати військо кораблями до своїх африканських колоній, що межують з Абіссинією. Союз Народів радив майже що місяця, якби не допустити до війни. Але Муссоліні постановив собі, що мусить здобути цілу Абіссинію, бо Італійцям затісно в Італії. В жовтні 1935 р. Італійці напали на Абіссинію і заняли пограничні міста. Абіссинці зпочатку не мали новітньої зброї і не привикли ще були до літаків і танків. Але по двох місяцях війни Абіссинці спровадили багато зброї і зачали відбивати землі, заняті Італійцями. Війна коштує Італію великі гроші, бо навіть воду мусить купувати і довозити своїм військам. Здається, що Італія не тільки не скористає нічого на тій війні, але ще багато втратить.

Союз Народів вівзав Італію перестати війну, а коли це не помогло, зачав переводити господарський бойкот Італії. 50 держав, членів Союзу Народів, перестало торгувати з Італією.

Але не всі держави світа належать до Союзу Народів. Не належить Німеччина, Японія, Америка, Бразилія та інші, що дальше торгують з Італією. Та мимо цього в Італії бракує тепер багато товарів, головно харчів. На потреби війни Італійці зложили все своє золото і срібло.

Війна Італії з Абіссинією готова перемінитися у війну всіх колірових народів проти білих, а цього

боятися і Англія і Франція, бо вони мають багато колоній. Єгиптяни вже збунтувалися проти англійської опіки і домагаються повної самостійности Єгипту, а Англія мусить йти їм на уступки. Англія хоче примусити Італію якнайскорше закінчити війну, тому зібрала на Середземнім Морі около 200 своїх воєнних кораблів і сотки літаків, та Муссоліні нічого собі з того не робить і дальше воєно з Абіссинією. Англія обходила величаво ювілей 25-ліття панування свого короля Юрія V. У виборах перемогли урядові партії. Англія перемогла кризу і тепер там панує добробут.

Франція відступила Італії 100.000 квадратних кілометрів своїх колоній в північній Африці, щоб Італія підпирала політику Франції в Європі і не допустила до злуки Австрії з Німеччиною. Крім того Франція мала дати свою згоду Італії на підбій Абіссинії. У Франції є тепер два великі табори: патріотичний, котрий хоче згоди з Німеччиною і лівий, що хоче союзу з большевиками та упадку фашистської Італії.

Гітлер перевів зєдинення окремих німецьких країв в одну велику державу. Німці виграли плебісцит (всенародне голосування) в Саарщині, на основі котрого цей край вернувся до Німеччини, побідили у виборах в литовській Клайпеді і в Чехословаччині. Гітлер скинув тягарі, наложені версальським договором, і приступив до відбудови великої німецької армії, фльоти й летунства. В 1933 р. було в Німеччині 6 мільонів безробітних, тепер є 2 і пів мільона. Німці будують тепер великі летунські площі, шляхи для самоходів і т. д., словом приотворюються до війни.

В Чехословаччині уступив зі старости президент Масарик, котрий був президентом від самого початку повстання чеської держави, від 1918 р. На його місці став Бенеш, міністр закордонних справ, котрий їздив до Москви і заключив з большевиками договір на випадок війни з Німеччиною. Большевики побудували собі летунські площі на Закарпатті для своїх літаків. — Румунія згодилася на перехід совітських військ через свій край до Чехословаччини.

Ліда К.

З нами Бог!

Петрик таки дуже щасливий. Не тільки тому, що нині Святий Вечір і йому вільно перед самим татовим носом порпатися в сні, кричати „кво—кво, завтра Різдво“ і колядувати що сили. Не лише тому, що в куті стоїть дідух із позастромлюваними ложками і він „засіяв“ кутю на стелі. Петрик нині перший раз на Свят-Вечір іде до церкви. Він щойно цього року дістав чоботята, бо треба було йти вже до школи.

Нараз тінь задуми на личку.

— Мамо, вуйко прийде вночі?

— Прийде.

— І буде їсти кутю?

— Буде, сину.

І він ще раз докладно оглядає стрілецьку шапку, що стоїть на столі коло повної миски й перед порожнім кріслом. Гладить пестливо тризуб і відчуває, що та шапка, це щось майже святе. В маленькій серці щось ворухить-

ся, дріжить і спомин смерті вуйка залізним вістрям вбивається в нього.

Натягає міцно на вуха кучму, вдихає морозне повітря і скоро дріботить по скрипучому снігу. Тато казали, що у якимсь то місті народився нині Ісус. Не знати, чи то далеко? Стрічає свого товариша.

— Василю, то далеко то місто, де вродився Ісус?

— Не знаю.

— А ми би там годні зайти?

— Де? — вмішується збоку якийсь старший.

— Е—е, махає рукою Петрик і вмовкає.

Пастушки якось там ходили... Великі вогняні очі рясно блистять зпід копули. Чути вже спів. Певно буде запізно. Чує, як ноги під ним дріжать і виступає піт.

Василь здивований: — А ти чого би там ішов?

— Бо... бо там є Ісус!

— Дурний, та Ісус давно відійшов звідти.

— Де?

У Греції була весною революція під проводом республіканця Венізелоса, котрий хотів не допустити до повороту короля. Однак ген. Конділіс здусив криваво повстання і жорстоко розправився з повстанцями. Вкінці Грекам надоїла вже диктатура ген. Конділіса і парламент ухвалив повернути монархію. Король Юрій II. вернувся з вигнання до Греції, де витали його з великою радістю. Він проголосив зараз амністію для всіх політичних в'язнів. — Амністію для політичних в'язнів проголосили також в Австрії та Югославії. — Бельгійська королева Астрида померла в самоходовій катастрофі у Швейцарії.

Большевики довели свій край до повної руйни. В комуністичній партії все невдоволення і „чистки“. Після вбивства визначного большевика Кірова розстріляно багато невинних людей. Розстріляли також багато Галичан, котрі поїхали до „раю“ з найкращими надіями працювати для „добра пролетаріату“. На совітській Україні панують далі Москалі і жиди а Україні мусять працювати в голоді і в холоді, бо інакше висилають їх цілими поїздами „на свіжий воздух“ на Соловки і на Сибір. Протирелігійна пропаганда далі шаліє, але тільки проти християнства; мордують священників і нищать церкви. Жидівської віри, синагог і рабів не зачіпають. Крук крукові ока не вибере...

В Польщі були великі зміни. Ухвалено нову конституцію, переведено нові вибори до сойму і сенату. В Галичині вибрано 14 послів Українців і 5 наших сенаторів. Дня 12. травня 1935 р. помер маршал Йосиф Пілсудський. Сойм ухвалив амністію для в'язнів. Вийшло на волю около 17.000 в'язнів.

Японія не вдоволася Манджурією, але заняла знов великі простори Китаю. В північній Китаю Японці створили неначе окрему державу з урядом, залежним від себе. Китайські націоналісти протестують проти цього поділу Китаю, але ген. Чанг-Кай-Шек, голова нанкінського уряду, погодився з Японцями. Комуністи мають у своїх руках частину Китаю, котру немилосердно винищують і рабують, подібно як большевики Україну.

— До Єгипту.

— Ти відкіля знаєш?

У брамі вже знімають шапки, обтріпують сніг з чобіт. Петрик у дверях хреститься і вже зовсім не знає, що має робити. Щойно Василь попихає його на праву сторону й вони йдуть наперед, де вже стоять такі самі, як вони. Священик при престолі співає. Серце так товчеться і він, як може найтихше всувається у гурт хлопців.

„З нами Бог“, залунало з хорів, „разумійте язичи і покарайтеся, яко з нами Бог“.

Петрик нічого не бачить лише плечі двох вищих хлопців перед собою і вгорі освітлений павук.

Василь штовхає: — Моя сестра має „катехиз“ і там є такий образок, що Матінка Божка їде на ослі й везе на руках Ісуса, а святий Йосиф веде осла за повід. Ганка читала го-лосно й там було написано, що вони втікають до Єгипту.

Старший з усмішкою звертається:

— Ви оба дурні. Ісус давно в небі.

Людей чимраз більше і Петрика вилихає

Страшне святотатство.

В перший день Різдвяних Свят невідомий злочинець закрався в білий день до української гр.-катол. церкви св. Варвари у Відні.

В тій церкві є дорога скляна скриня з мощами українського Святого, Священномученика Йосафата Кунцевича, Архієпископа Полоцького, про котрого ми недавно писали в нашій часописі. Вломник вибив одну шибу і стягнув зі ший Святого тяжкий ланцюг зі широго кованого золота з золотим хрестом. Вартість самого золота оцінюють на 1.000 зол. Це був дарунок полковника Василя Вишиваного (архикнязя Вільгельма, з австрійського цісарського роду Габсбургів). Святотатство відкрив дяк, котрий прийшов на вечірню. Вломник „працював“ в гумових рукавичках, тому не лишив слідів по собі. — Моральне злочиння доходить до того, що не дають спокою навіть мощам Святих. Для нас це святотатство тим болючіше, що йде тут про мощі українського Святого.

Злучені Держави Північної Америки переживають кризу. Президент Рузвельт уложив плян господарської відбудови і зачав його переводити в життя, але вкінці мусів уступити під натиском богачів. В Полудневій Америці були комуністичні заворушення в Бразилії, Аргентині і інших краях.

Большевики хочуть скрізь по світі використати кризу, безробіття і нужду для своїх цілей: для викликання світової комуністичної революції. Тому вони цькують народи до війни, бо революцію найлегше зробити тоді, коли народ має зброю у своїх руках. З другої сторони Св. Отець, католицька Церква і Союз Народів накликають народи до вдержання мира. А

хтось на сам перед. Петрик дивиться на залитий світлом престіл, образи, ясні ризи священника. Хочє поглянути назад себе, але не сміє рухнути головою. Здається, всі люди зглянулися на нього.

Ісус тепер у небі. Лежить такий маленький, як то у вертепі є намальовано, і ангели коло Нього. Не знати, чи вуйко ще там є, чи вже в хаті? Мама казали помолитися за вуйка. „Отче наш, іже еси...“ Хтось штовхає його на бік і Петрик бачить як священник їде аж під хори і читає там. Тепер усі люди звертаються боком і він бачить здовж цілої церкви вільний простір, а по боках палахкотять два ряди свічок. По тамтій стороні жінки, а по його стороні господарі. Але в тому півсумерку майже не пізнати лиць ані рук. Здається, самі вогники свічок рухаються, танцюють і укладаються в якісь дивні взори. Задивився на них.

Нараз наче громом будить його хор: „Бог Предвічний...“

І Петрик повними грудьми долучує свій дитячий голос: „народився...“

Читання для наших господарів.

ЯК ВИКОРИСТАТИ САДЖУ В ОГОРОДІ.

Зимою, коли більше паляться, є багато саджі, котру звичайно марнується, висипується на смітник. Тимчасом саджу треба складати і використати в огороді. Саджа з дерева ліпша від саджі з вугля. Коли саджі з дерева можна уживати зараз, саджу з вугля треба зложити окремо, щоб вона перегнила. Треба її кілька разів перемішати до споду перед ужиттям.

В огородництві уживається саджі до огрівання ґрунту, як навіз, і до боротьби зі шкідниками. Коли посиплемо саджею інспекти, тоді земля огрівається, насіння скорше сходить і рослина скорше росте. В той спосіб можна прискорити дозрівання ріжних огородин. — Саджа має багато потасу й азоту. Тому нею посипується грядки, щоб дістати кращі збори. Саджу запарюється горячою водою, і коли вода прохолоне підливається рослини у вазонках і молоді овочеві деревця. — Свіжу саджу з камяного вугля розсипується смугами довкола грядок і в той спосіб хорониться делікатні рослини перед слимаками, мишицями та іншими шкідниками. Саджею посипується мокре від роси чи дощу листя розсади капусти, редькви, гороху, бобу і інших рослин. Всі шкідливі комахи гинуть від саджі.

ПАСІКА ЗИМОЮ.

Коли літом треба якнайменше непокоїти пчіл, то зимою всяке рухання улія недопустиме. Пасічник може лише дещо поправити, що конче треба, або допомогти там, де пчоли не можуть собі дати ради. Передовсім треба пильно перестерігати, щоб дах не затікав, бо від води може вигинути рій. Дах треба покрити грубо соломомою, прикритою короткими жердками. Вхід до улія (очко) треба при великій морозі звузити на одну пчолу, коли тепло, на дві пчоли. Навіть при найбільших морозах конечний доплив свіжого воздуха до улія. Коли впаде більший сніг, треба змитати його з дощинки перед очком, бо інакше пчоли моглиб удуситися з браку воздуха.

Великі шкоди зимою може спричинити в пасіці птиця, дика й домашня. Деякі птиці сідають на дощинку коло очка і зачинають сильно клювати. Занепокоєні галасом пчоли виходять з улія, а птиці поїдають їх. Птиці роблять це в той спосіб, що одні клюють улий зі всіх сторін, а інші їдять пчоли, потім змінюються. Дикі птиці треба виполошувати з пасік. Ще ліпше сипати їм окрушки хліба, бульби і т. д., бо тоді птиці не будуть робити шкоди пчолам.

Домова птиця зовсім не повинна перебувати в пасіці. Особливо індикі й качки з великою вправою літом ловлять усі пчоли, що вилітають з уліїв. Невелике стадо качок може за кілька днів зовсім знищити рій, у кожному разі його значно ослабити, а відомо, що тільки від сильного пня можна сподіватися меду. Тому треба звертати пильну увагу, щоб пасіка була добре обгороджена і щоб домашня птиця не привикла до кормлення себе пчолами.

Змерзлі бараболі і буряки не можна давати домашнім тваринам, бо вони шкідливі. Але, щоб не змарнувалися, даємо їх до студеної води, де вони за 4 до 6 годин відійдуть. Як лишимо воду в сінях або на дворі, то вода може замерзнути. Бараболі, що відійшли в зимній воді, можна варити і для людей.

Насіння збіжжя на засів не повинно лежати в бочках, скринях і інших непродувних місцях, тільки повинно бути розсипане у верстві доволі тонкій і що якийсь час пересипуване. Насіння лубіну, гороху, вики найліпше молотити до засіву аж на весну, а коли це неможливе, треба переховувати його в стручках, перемішаних з січкою. Бараболі в ямах переглянути, чи не затепло, і тоді усунути з ям частину землі. Треба пам'ятати, що коли насіння заплісне, або загірється, втратить силу прозябати. Тому насіння треба переховувати до весни у здоровім стані.

ЧИ ЗНАЄТЕ,

Що в Англії на одного священика припадає 737 душ, у Канаді 812, в Австрії 875, в Німеччині 1000, а в Поляків аж 2.410 душ?!

Що сьогодні Церква веде 27000 народніх шкіл, понад 1000 доповняючих і 1650 середніх шкіл?!

Що в католицькому Університеті в Лювені (Бельгія) студіює 4000 студентів з цілого світу?!

Що тамошній католицький Університет налічує 750000 книжок?!

Що католицький Університет у Фрайбургу (Швайцарія) має 350000 книжок і 600 слухачів?!

Що священик Леметр, професор католицького Університету в Лювені, в 1934. р. одержав державну нагороду за свої важні наукові праці?!

Що в 1934. р. католицькі місіонарі піклувалися 25 тисячами нещасних прокажених?!

З НАШОГО ЖИТТЯ.

Всі українські національні товариства й установи видали відозву до українського громадянства з нагоди 35-ліття вступлення на Митрополичий Престол ВПреоув. Митрополита Кир Андрея. Цей великий ювілей, що припадає на день 17. січня ц. р., українське громадянство торжественно відсвяткує.

Порядок Богослужень в архикатедральній церкві св. Юра в Празник Богоявлення Господнього. Дня 18. січня: Навечеря Богоявлення: год. 6. рано: Читана Служба Божа й Утренья. Год. 10: Співана Служба Божа св. Івана Золотоустого, опісля Вечірня і Водосвяття. — Дня 19. січня — Празник Богоявлення: год. 5½ рано: Повечеріє Велике з Литією. Год. 6: Служба Божа і проповідь. Опісля читані Служби Божі до год. 9, коли то вийде процесія до ринку на Водосвяття. Після повороту з Ринку о год. 12 читана Служба Божа. О год. 4. попол. Вечірня і Коляди.

Марійське Товариство Пань просить всі свої члени до участі в Службі Божій та спільнім св. Причастю з нагоди Ювілею Покровителя Т-ва Іх Ексцеленції Митрополита — на день 17. І. ц. р. о год. 8.30 в церкві ОО. Василян.

Управа.

В Рогатині відсвятковано торжественно подвійний ювілей та іменини нашого Митрополита. Члени Марійських Дружин, брацтв і багато вірних висповідалися в наміренні Ювілята. Дня 13. XII. 1935 р. відправлено торжественну Службу Божу. До св. Причастя приступили сотки осіб. По Богослуженні відбулися святочні сходи всіх священників Рогатинщини, вечером святочна академія.

Добрий почин. Багато наших дівчат у Львові, перебуваючи в чужому оточенні, не знає, з ким провести Свят-Вечір і почувается дуже сумно під час Різдва. Щоб тому зарадити провідник личаківського кружка т-ва „Будучність“ о. Я. Чемеринський уладив спільну святу вечеру, на якій був також о. Годунько. На вечеру прийшло понад 60 дівчат. Дівчата почувалися в рідному оточенні так щасливо, що деякі плакали з радості. Дай Боже, щоб такі спільні святі вечери в наших містах як найбільше знайшли наслідувачів. Тоді напевно буде більше привязання й любові до свого обряду. — Різдвяне число часопису „Христос Наша Сила“ розійшлося тут у 140 примірниках. Тому не диво, що церква виповнена вірними, а релігійність і національна свідомість помітно росте.

Сестрицтво Українського Червоного Хреста повстало в Ньюарку в Америці. Провідником його є п. Т. Каськів, начальницею п. Текля Шеремета.

ПОДЯКА.

Жертви на Ремісничу Бурсу при вул. Пасічний ч. 2 зложили: ВП. П. Панчишинова, Конашевичева, Гарлендер, Мартинович, Л. і П. Фарини, А. Сорочківська, Вишинська, Троянова. Українська пекарня „Золотий Колос“ кількарразовий дар у хлібі.

Всім Жертводавцям складає щире Спаси-Біг.

Управа.

П. С. На погорілих вихованків зложили установи 120 зл., поодинокі особи 132.15 зл. Частину гроша видано на закупно нових простирадл, решту призначено на загальні потреби Бурси. Зі щедро жертвованого білля скористало 29 вихованків, що одержали по кілька пар білля. Щоб бідним вихованкам упримити хвилини по тяжкій цілоденній праці, заведено трилампове радіо. Впроваджено вже електричне світло, кінчається теж роботи коло водопроводів. 12. І. ц. р. хлопці гуртом відповідали на Службі Божій, що правила за Жертводавців. Всякі датки на бідні сироти Управа прийме з великою подякою і вдячністю.

ЩО ДІЄТЬСЯ У СВІТІ.

Св. Отець виголосив в навечеря Різдва промову до кардиналів. В ній звернув увагу на небезпеку, в якій тепер є світ тому, що багато відвернулося від Бога. Мимо тяжкого положення Св. Отець не трапить надії, бо ціле християнське життя спирається на надії.

Війна в Абіссинії стає чимраз більше жорстокою. Італійські літаки збомбардували нарочно шведський шпиталь Червоного Хреста в Абіссинії. При тім вбили одного шведського лікаря, одного тяжко ранили. Від бомб погинуло около 80 Абіссинців, багато було ранених. Цілий світ обурився на таке нечуване варварство. Також єгипетський шпиталь в Абіссинії збомбардували італійські літаки. Італійці оправдуються тим, що Абіссинці відтяли голову полоненому італійському летунові. Абіссинці зачали великий наступ, щоб виперти Італійців зі свого краю. Італійці відступили на обох фронтах, північнім і полудневім. Абіссинці здобули італійську радіостанцію, 24 танки, багато гармат, зброї і взяли багато полонених. В Абіссинії впали великі дощі, котрі зовсім унеможливили рухи італійських військ і знищили дороги, побудовані Італійцями з великим трудом. В болотах позастрагали самоходи, гармати і танки. Зате босим Абіссинцям дощі мало що пошкодили.

В Італії упав воєнний запал. Багато воєнків втікає з італійської армії до сусідніх країв: Швейцарії, Австрії та Югославії. Італійці зрозуміли, що програли війну і на фронті і втратили своїх прихильників у світі.

Большевики мають клопіт, бо урядник совітського консульства в Чехословаччині Козімов викрав документи і передав німецькій поліції. На тій підставі ув'язнили 200 комуністичних агентів в Німеччині і 50 в Югославії. В Празі була комуністична централа на цілу Середню Європу, котру тепер викрили.

Французький уряд хоче позичити большевикам 800 мільонів франків, але французькі часописи домагаються, щоби совіти віддали наперед 15 мільярдів франків довгу, котрий затигнула царська Росія у Франції, через що потерпіло 4 мільйони Французів.

Президент Злучених Держав Північної Америки Рузвельт виголосив в американським парламентам велику промову. В ній зазначив, що Європі загрожує війна. Держави, де панує диктатура (Італія і Німеччина), хочуть підбити інші народи. 90 процент народів бажає мира, а тільки 10 проц. зброїться і стремить до війни. Через те всі інші народи мусять зброїтися. Америка не причиниться до продовження війни в Абіссинії і не буде доставляти зброї ні інших матеріалів, потрібних до ведення війни.

В Полудневій Америці большевики хочуть за всяку ціну викликати революцію. Після невдалої комуністичної революції в Бразилії большевики викликали страйк і криваві заворушення в Аргентині. Також в Чиле та у Венецуелі плянували повстання. Вкінці поліція викрила, що тими большевицькими повстаннями кермує совітський посол жид Мінкін у столиці Уругваю, Монтевідео. Уругвайський уряд поручив Мінкінові покинути Уругвай до 24 годин і зірвав всякі зносини з большевиками. Совітський уряд заскарижив за те Уругвай перед Союзом Народів. Але це большевикам мало що допоможе, бо всі знають, що большевицькі посольства ведуть комуністичну пропаганду в чужих краях і що комінтерн і совітський уряд це одно й те саме. Німецькі часописи пишуть, що так як Уругвай повинні поступити і всі інші держави.

Присилайте передплату!

Присуд у варшавському процесі.

Дня 13. ц. м. о год. 12 вполудне оголосили присуд в процесі за вбивство мін. Перацького. Степан Бандера і Микола Лебедь засуджені на кару смерті, але внаслідок амнестії дістали доживотну тюрму. Ярослав Карпинець, Микола Климишин і Богдан Підгайський засуджені на доживотну тюрму, Дарія Гнатівська на 15 літ, Іван Малюца, Роман Мигаль і Євген Качмарський по 12 літ, Катерина Зарицька на 8 літ, Яків Чорний і Ярослав Рак по 7 літ тюрми.

В кількох словах.

Св. Отець не прийняв італійської організації вдів і сиріт по поляглих, зазначаючи, що вони приїхали до Риму не з релігійних, тільки з політичних причин.

Весняне Різдво. Цьогорічне Різдво пройшло серед весняної погоди при 10 степенях тепла. Перепадував теплий дощ. Озимина зазеленіла, як на весні.

До Аргентини виїхав з Бразилії о. Іван Майка, Василянин, щоби працювати серед тамошніх Українців. Від виїзду з Аргентини о. Степана Вапровича, одиноком українським гр.-католицьким священиком був там о. Я. Коциловський.

Краєва анкета українських купців-корінників відбулася у Львові при участі українських купців з 14 повітів Галичини й Волині.

Прилетіли бузьки. Перед кількома днями прилетіла пара бузьків до Жоліні Долишної в Ланцутському повіті. Мешканці кормлять їх.

Мотилі появилися над Балтиком. Також випустили бруньки боз і черешні.

Катастрофальні повені навістили Францію. Ріки виступили з берегів і перервали залізничну комунікацію. Деякі оселі під водою.

На совісько-манджурським пограниччі під Янг-Муліном біля озера Канга Манджурці взяли до неволі 6 совіських вояків.

Маджурські і японські прапори вивісили в 6 округах провінції Чагар. Крім провінції Джеголь і Чагар Японці почуть заняті Суяан, третю півн. китайську провінцію, замешкалу Монголами.

Затміння місяця в Абіссинії викликало велике враження. Абіссинці вилягли на вулиці, кричали, гуляли і стріляли з радости, бо вірять, що це добрий для них знак.

Цікаві дрібнички.

Цікаве еспанське місто Барцельона. Там на головній вулиці, довгій 2 кілометри, сидять сидухи з великими кошами преріжних квітів і деревець. На розі тієї вулиці за невеликі гроші можна купити різні птахи й маленькі малюта. Одно малпена коштує 20 зл. Але найбільше юрби збирається коло продавців колірових папуг, що невпинно викрикують різні вигуки, переняті від міських гольтіпак. Цікава ще одна подробиця: Мешканці того міста дуже дбають про чистоту своєї обуви. Тому то на кожному кроці можна наскочити на чистильника черевиків, що сидить при своїм „варстаті праці“ й за кілька сотиків привертає черевикам утрачений блиск і „глянц“.

Як Німці дбають за своїх. В 1914 р. в Німеччині на 10.000 населення — вмирало 14 осіб. Сьогодні тільки 7. В Польщі сьогодні на кожних 10.000 мешканців умирає понад 20 осіб. Таки різниця не мала!...

Навіть пси не годні витримати. Большевицькі часописи пишуть, що в часі колективізації вигинули на селах всі пси. Тепер нема кому стерегти колгоспів від злодіїв і від вовків, що зимою нападають на оселі та забирають худобу і птицю. Большевицьке міністерство хліборобства приказало зайнятися плеканням псів і виплекати окрему „совітську“ расу псів. Добре життя в большевицьким „раю“, коли навіть пси не годні видержати!

Село, де не крадуть. Оповідують, що у Швеції та Норвегії майже нема злодіїв. Там не замикають на ніч помешкань, люди самі купують газети і кидають гроші до тарелі і т. д. Коли чуємо про ті щасливі краї, мимоволі порівнуємо їх з тим, що в нас, де найбільше крадіжей з усіх злочинів. Довідуємося, що на Волині в пов. Ковель є село Поташня, де немає злодіїв. Населення там дуже релігійне.

Англійські часописи пишуть, що в Німеччині є 320 жіночих таборів для виховання нового жіночого покоління. Вишкіл у таборах мусять перейти всі дівчата. Однак це назагал не приносить ніяких користей, але навпаки, серед дівчат шириться моральне злісання, спричинене м. і. сусідством юнацьких таборів праці. До того доводить виховання без Бога.

Війна зі слонами. В Уганді в полудневій Африці великі стада слонів прийшли з лісів до заселених околиць. Вони знищили дуже управні поля. Влада зорганізувала велику облаву на слонів. Вбито 500 слонів. Решта слонів відійшла в ліси. Але старі люди кажуть, що слони мають добру пам'ять і незабаром вернуться в більшім числі, щоби пімститися за кривду.

Календар.

СІЧЕНЬ 1936.

Стиль	к. ст.	Дні	С В Я Т А
			греко-катол.
16	3	Ч	Малахії пр.
17	4	П	Собор 7 Апост.
18	5	С	Нав. Бог., Теопемт.
19	6	Н	Богоявл. Господ.
20	7	П	Тобор Ів. Хр
21	8	В	Юрія, Еміліяна
22	9	С	Подієвкта
23	10	Ч	Григорія і Домети
24	11	П	† Теодозія В
25	12	С	Мч. Татіяни
26	13	Н	Н. по Просв Ерм.
27	14	П	Св. Отців з Сінаї
28	15	В	Павла Т., Івана
29	16	С	Ап. Петра
30	17	Ч	† Антонія Вел.
31	18	П	Атаназія і Кирила

Кінець загальниці для 17. січня.

Щедрий Вечір (піст) дня 18. січня.

Йордан дня 19. січня.

Початок м'ясниць дня 20. січня.

Річниці проголошення самостійності і соборності України дня 22. січня. Річниця бою під Крутами дня 29. січня.

Сонце сходить дня 21. І. о год. 7.13, заходить 15.58. За місяць січень більшає дня на 1 годину 7 минут. Середня довжина дня 9 годин.

Місяць: остання чверть 16. І., нів 24. І., перша чверть 31. І.

Погода: В половині січня мають впасти великі сніги, при кінці місяця сильні вітри.

Євангелія.

Неділя по Просв.

А Ісус, коли почув, що Йоана видано, відійшов у Галилею. І покинув Назарет і приїшов та поселився в Капернаумі над морем, на границях Завулону й Нефталіму, щоби сповнилося сказане пророком Ісаїєм:

Земля Завулонова і земля Нефталімова, шлях морський, за Йорданом, Галилея поган; нарід, що сидів у темряві, побачив велике світло і тим, що сиділи в країні тіни смерті, зійшло світло.

Від тоді почав Ісус проповідати й говорити: Покайтеся, бо наблизилося царство небесне. (Матей гл. 4, ст.12—17).

З ПСАЛЬМІВ.

Земля й небо, вся вселенна,
всі безлічі зорі
славлять, Боже, Твою велич
і тремтять в покорі.
І день днів повідає,
звіщає ніч ночі,
що все тото діла Твої,
Боже всемогучий!

Вийде місяць на обзори,
вийде і зрадіє;
так і дух той чоловіка,
що це розуміє...
І голову долів хилить
і шепче тремтуче:
Славен еси і преславен,
Боже всемогучий!

О. Подільський.

ДОПИСИ.

Лешнів, пов. Броди. Дня 23. листопада м. р. відсвяткувала наша парохія дуже торжественно свято в честь св. Священномученика Йосафата. Свято складалося з двох частин: перша чисто церковна, другу виповнила святочна академія. На суботу, в навечері свята, назначив місцевий парох сповідь і св. Причастіє в день св. Йосафата жертвувати в намірнення Іх Екск. Митрополита Андрея, великого почитателя св. Йосафата й неструженого подвижника св. Унії. В неділю відправив о. парох торжественну Службу Божу, на якій приступило до св. Причастя 127 душ. По св. Літургії відправлено Акафіст до св. Йосафата, в часі котрого вірні цілували мощі того Святого. Вечером в салі читальні „Просвіти“ відбулася святочна академія. Добре вишколений хор під проводом абсолювента Богослов. Академії, п. Івана Магвіїва відспівав сім точок духовних пісень. Реферат виголосив о. Микола Маркевич, сотруди́ник з Корсова. Були дві деклямації, дуже гарно віддані, а на кінці аматорський гурток відіграв третю дію з пєси п. з.: „Українці-Мученики“. Свято полишило по собі незвичайно гарне вражіння.

Учасник.

ЯНІВ. Ювілейна академія в честь Екск. Кир Андрея. На академію прибуло все духовенство з деканату і вірні з дооколичних сіл. Того дня рано відспівав в парох. церкві в Янові декан і парох Вишен-

ки Вел. о. Радзикович Службу Божу, а о. сов. А. Целевич з Лозини виголосив проповідь про діла і заслуги Ювілята для Церкви й Народу. О год. 11.30 розпочалася в салі „Сокола“ академія. Вступне слово виголосив о. Радзикович. Потім муж. хор під проводом о. Радзиковича відспівав пісню „Ми з поклоном ідем“. Далше слідували хор з Домажира і зі Страдча. Другу часть розпочав о. Кушкевич, парох Янова рефератом про заслуги і діяльність Ювілята. По рефераті виступив знова муж. хор з Вишенки Вел. Потім вислухала публіка поеми Богдана Лепкого п. з. „В храмі св. Юра“, яку віддеклямував по містечки парубок з Вишенки Вел. Теодор Лемех. Дуже добре випала хореографічна молитва луговичок з Янова „Боже великий Творче Всесильний“. Католицьким гимном закінчено це величаве торжество.

Гість з Лозини.

З релігійного життя Личакова. Подаємо цікавий звіт з діяльності Брацтва Християнської Любові й Милосердя ім. св. Івана Милостивого при Петропавлівській церкві у Львові, на Личакові. З нього бачимо, як тут. парохія під кермою духовенства сповняє гарне завдання помагати бідному. — У 1934 р. провід Брацтва зібрав був 776.64 зол., роздав бідним 756.73 зл. Остало на рік 1935: 19.91 зл. У 1935 р. зібрано 752.53 зл., роздано 656.83 зл. Остало на 1936 р.: 95.70 зл. Хорим уділено заможог на суму 31.75 зл. Убогим роздано бонів до „Народної Торговлі“ на товарі у висоті 1 до 5 зл. на суму 61.50 зл. У грошах роздано допомог на суму 64.46 зл. Найбіднішим уділено допомог на суму 142 зл. До того користали з допомог і жертв: Вакаційна Оселя 45.90 зл., Українська Захоронка 20 зл., „Рідна Школа“ на Личакові 15 зл., Шпиталь ім. Екск. Кир Андрея 25 зл., Іваліди 20 зл., т-во „Будучність“ 47 зл., С.С. Студитки 10.22 зл., ОО. Редemptористи на каплицю в Ковлі 64 зл., Парохіяльний Кружок К. А. 60 зл. і надзвичайні допмоги у висоті 50 зл. — Брацтво має 54 членів. Кожної неділі по першій по новому стилі Брацтво збирає до своєї пушки лепти від усіх вірних. Зібрано також дещо одежі і харчів, які розділено поміж найбільш потребуючих. У Брацтві працюють одиниці повні апостольського духа, які не бажать собі, щоби їх імена подавати до звіту. З помочи Брацтва користало 13 недужих і 112 потребуючих. В наміренні членів Брацтва і жертводавців відправив о. провідник Брацтва Я. Чемеринський Св. Служби Божі в днях 2. II., 16. II., 8. XI., і 10. XI., а за успоних 9. XI. 1935 р. Велика є ціна жертви милостині тоді, коли хто радо дає, добровільно і скоро. „Блаженні милосердні — бо вони милосердя доступлять“. (Мат. 5. 7). Жертва Св. Служб Божих і щира молитва бідних і хорих, це велике Спаси-Біг для всіх жертводавців. — Наше велике бажання, щоби всі вірні добре зрозуміли і практикували чесноту милосердя — бо вона єдина в силі злагіднити жах тієї кризи, яку переживає наш нарід. Що добра воля може зробити без крику і шуму та пустої реклами, доказом цього хочби оця скромна праця. В навечеря Різдва Христового ч. р. роздано бонів на товарі до „Народної Торговлі“ на суму 54 зл. З передсвяточної допомоги скористало 29 осіб. — Братчик.

Церква св. Ап. Петра і Павла на Личакові сдержала від А. Семенюк гарний дар: два вишивані обруси на бічні престולי, з подушечками на Служебник, з рушничками та ілітонами. Роботу виконали дуже гарно й дбайливо СС. Василіянки з вул. Убог ч. 4.

Греко-католицьку церкву Св. Духа, побудовану ОО. Редemptористами в Михайлівцях на Словачині, посвятили Преосв. Олександр Стойка з Ужгороду і Преосв. Николай Чарнецький, Апостольський Візитатор Волині. В тім торжестві взяло участь око́ло 15.000 закарпатських Українців.

Веселий кутик.

СПРИТНИЙ.

Батько: Івасю, а ти чому не сказав мамі, що тебе покарали в школі?

Івась: Я не сказав, бо жінки не повинні про все знати!

ДОБРЕ ВІДПОВІЛА.

Мати до доньки:

— Іди, подивися, чи різник має телячі ноги?

Донька вернулася по хвилі від різника і каже:

— Ходила, але нічого не бачила, бо різник був в чоботях...

В РЕСТОРАНІ.

— Чому ви так скривилися? Може зупа була пересолена?

— Ні, але рахунок то добре пересолений!

У ШКОЛІ.

Учитель: Іцик Ципкін! Як докажеш, що земля округла?

Іцик: Я того ніколи не говорив!

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

ВІСЛІД ЯЛИНКОВОГО КОНКУРСУ

фірми „ПОЛЬСЬКА МАНУФАКТУРА“.

Нагороди одержали слідуєчі особи: 1) 400 зл. Й. Заммель, Конське, Й. Шиманського 10. 2) 200 зл. В. Ліпський, Барич, гм. Гловачів. 3) 100 зл. Г. Міхальські, Плоцка 4. 4) 50 зл. Е. Менхе, Калуш, Ринок Перацького 31. 5) 30 зл. Ол. Куліковська, Львів, Зигмунтівська 4. 6) 20 зл. А. Шиманський, Вугровиця, Середна 22, а також патефон Й. Майку, Ізбца, Н. В. скр. 30.

Тепер ми призначили також **700 ЗЛ. НАГОРОДИ.**

1) Нагорода 300 зл. в готівці. 2) 200 зл. в готівці. 3) 150 зл. в готівці. 4) 30 зл. в готівці. 5) 20 зл. в готівці.

Щоби зеднати собі постійних клієнтів серед найширших верств громадянства, ми постановили оголосити новий великий конкурс грошевиц нагородами, „без розв'язування якихнебудь ребусів“, для тих ПТ. клієнтів, котрі замовлять в нас хочби один з нижче наведених комплектів. Кожний, хто замовить комплект в нашій фірмі, буде поміщений на листі учасників для поділу нагород, який відбудеться в половині лютого ц. р.

Наші реклямові комплекти з великою знижкою цін

ТІЛЬКИ ЗА 9.75 ЗЛ. висилаємо:

3. м. матеріалу на елегантний мужеський одяг, осінній або зимовий, „модні взори бельських камгарнів“ шир. 140 см., або один мужеський одяг готовий, гладкий, або в десені, доброго викінчення від ч. 46 до ч. 52, оден мужеський пульвер з рукавами, грубий і теплий в жакардових десенях, з шалевим ковніром або зі замком, одну мужеську сорочку знаменитого гатунку з модним сатиновим викінченням або одну пару підштанців солідного гатунку, один

ВЧЕНА РОДИНА.

Учитель сварить на ученика:

— Не розумію, як один чоловік міг зробити тільки помилок!

Учень пояснив:

— Таж це не одного робота, мені помагали та-то і сестра.

КАЗКА.

Бабуся оповідає дітям казочку:

— Ну і знаєте, прийшов такий страшний чорно-книжник і чого він тільки діткнувся, то зараз зникало.

Діти:

— А то, бабуся, коморник...

ЧИЯ ВІНА?

— То вам, сусідко, також дві курки перестали нестися? А хто тому винен?

— Самохід!

ПРОБА З ПСОМ.

— А чому ти хлопче просиш, щоби я погласкав того пса?

— Бо я хотів знати, чи він кусає!

мужеський вовняний шаль в модних взорах або оден замшевий пояс до штанів з ніклемою клямрою, одну шовкову наймоднішу краватку, або одну пару мужеських дуже модних рукавичок, одну пару дуже сильних скарпикот в десені, три мужеські хусточки до носа з гарною коліровою обвідкою і два кусні пахучого мила. Той сам комплект ліпшого гатунку 11 зл., а найліпшого за 13.75 зл.

ЛИШЕ ЗА 10.50 ЗЛ.

висилаємо: 4 м. матеріалу на модну дамську суконку найновіших взірців, один пульвер-светер дамський дуже елегантний, модно викінчений, одну зимову хустку в крати, 1 пару жіночих пантофлів (подати величину обуви), 1 дамську люксову сорочку полотняну або сорочку зимову повно вовняну, 1 пару реформ зі знаменитого елястичного трикоту, 1 шаль-апашку чисто вовняну дуже модну з гарними взірцями або 1 пару панчіх, 1 пару дуже модних дамських рукавичок, 1 пояс до суконки, 3 дамські батистові хусточки до носа, 2 кусні тоалетового мила і один дамський гребінь. Той сам комплект в ліпшій гатунку 11.70 зл., а в найліпшій гатунку 14 зл.

41 м. некрохмаленого полотна **ТІЛЬКИ ЗА 20.60 ЗЛ.** висилаємо: 1 штуку білого полотна 17 м. знаменитого гатунку на дамське і мужеське білля і елегантну постіль фірми „І. К. Познанський С-каАкц.“, 6 м. флянелі мягкой пушистої на всіляке білля, піжами і шляфроки, 6 м. зефіру в дуже модні взірці на мужеські денні сорочки, 6 штук кремового полотна густого виробу на білля різного рода і 6 м. полотна ручникового білого на добрі, тревалі ручники, або 6 вафлевих ручників з торочками. Той сам комплект в ліпшій гатунку 21.50 зл., а в найліпшій 24 зл. Отсі комплекти висилаємо за поштовою післяплатою на листовне замовлення. Платиться при відборі товару. Без ризика, якщо товар не подобається, приймаємо його назад, а гроші зараз повертаємо.

Адресуваги: **Firma „POLSKA MANUFAKTURA“**
Łódź, Pomorska 22, Oddz. C. H

Крім грошевих нагород долучуємо до кожної посилки приймну вартісну несподіванку.

ПЕРЕДПЛАТА ПІВРІЧНО 1.20 ЗОЛ., РІЧНО 2.40 ЗОЛ. — Адреса Редакції і Адміністрації: Львів, вул. Японська 7. П. пов. — Тел. 294-56. Видає „Мета“, Видавнича Кооператива з відповідальністю уділами у Львові. Редагує Колегія. Відповідальний редактор: Петро Козіцький. Друкарня „Діло“, Львів, Ринок 10.

Ціна 10 сот.

Наш Христос

ПОПУЛЯРНИЙ ЧАСОПИС, ПРИСВЯЧЕНИЙ ПОГЛИБЛЕННЮ РЕЛІГІЙНО-МОРАЛЬНОГО І НАЦІОНАЛЬНОГО ЖИТТЯ СЕРЕД УКРАЇНСЬКИХ РОДИН. ВИХОДИТЬ ДВІЧІ В МІСЯЦЬ.

Львів,

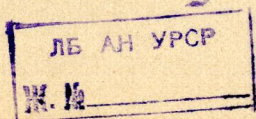
1. лютого 1936.

Ч. 3 (74).

СВЯТ-ВЕЧІР В Т-ВІ „БУДУЧНІСТЬ“ НА ЛИЧАКОВІ (ЛЬВІВ).

В глибині сидять: о. Чемеринський, провідник личаківського Товариства,
і о. Годунько, висланник нашого часопису.

Ювілей ВПреосв. Митрополита Андрея

з приводу 35-ліття вступлення на Митрополичий престіл у Львові.

Дня 16. січня 1936. р. в навечеря 35-ліття вступлення на Митрополичий престіл у Львові ВПреосв. Митрополита Андрея Шептицького, в архикафедральнім храмі св. Юра Преосв. Кир Іван відправив Архієрейську Службу Божу при співучасті Преосв. Кир Никити і вищого духовенства. Прегарну проповідь виголосив о. д-р Г. Костельник. У ній представив велику працю ВПреосв. Митрополита за 35 літ Його Митрополитування. Це не тільки Князь Церкви, але і цілого Українського Народу, його найліпший провідник, оборонець, добродій, жертводавець і опікун.

Після Служби Божої Преосв. Кир Іван відспівав з духовенством „Тебе Бога хвалим“ і підніс многолітствіє Св. Отцеві, ВПреосв. Митрополитові та Українському Народові. Хор богословів відспівав „Боже Великий“.

В церкві св. Юра були представники всіх українських товариств і часописів, ученики й учениці українських шкіл, великі маси вірних.

О год. 12. зачали дзвонити дзвони у всіх українських церквах Львова і цілої Галичини. Дзвонили цілу чверть години на пам'ятку світлої хвилі вступлення на Митрополичий престіл у Львові нашого Митрополита Андрея.

Тогож дня вполудне зібралися в Митрополичій палаті священники під проводом Преосв. Кир Івана і Преосв. Кир Никити, отці професори Богословської Академії з о. Мітра-том Ректором Д-ром Йосифом Сліпим на чолі і представники всіх українських товариств.

Коли на салі появилася Найдостойніший Ювілят, хор богословів привітав Його пісню „Хваліте діти Господа!“

В імені українського духовенства промовив Преосв. Кир Никита. Теплими і щирими словами представив Владика великі заслуги Митрополита для нашої Церкви й нашого народу. За весь час Свого 35-літнього Митрополитування наш Архипастир ділив з нами всі радощі і смутки і тому здобув собі серед усіх Українців глибоку пошану й щирю любов. Що було би з нами, якби ми не мали такого Митрополита, такого Провідника? Де ми булиб, якби не мали такого Мойсея, як наш Митрополит? Велика праця Митрополита не була даремна. Нині український нарід благає Господа, щоб дозволив нашому Митрополитові дожити до тої хвилі, коли наш нарід буде зєдинений вірою.

Від усіх світських товариств промовляв сенатор Ю. Павликовський, голова Ревізійного Союзу Українських Кооператив.

Відтак промовляв ВПреосв. Митрополит. Його піднесли на підвищення, звідки Він запанував над зібраними Своєю могутньою по-статю і Своім могутнім словом. Митрополит привітав усіх зібраних представників наших товариств, зокрема представників організацій, що опікуються молодю, і подякував їм за велику працю. Всі наші організації працюють по своїм силам, а провідною гадкою їх праці є любов Батьківщини і християнська любов ближнього. Праця нашого духовенства тепер є дуже тяжка і вимагає великої посвяти, самопожертви для загального добра. Наші обов'язки такі тяжкі, що часом здається, неначе треба гори переносити. Підчас війни полягли тисячі нашої молоді. Провідники народу мусять своїми заслугами і працею дорівняти тим жертвам, що сповнюючи свій обов'язок, заплатили своїм життям. Обов'язком християнина є класти свою душу за своїх ближніх. Вкінці Митрополит поблагословив усіх зібраних і побажав їм здобути для нашого народу ліпшу будучину.

Зібрані були до глибини зворушені батьківськими словами свого Архипастира. Після промови Митрополита хор богословів відспівав многолітствіє. Всі приявні підходили до Митрополита і витали Його з Ювілєм. Майже всіх знав Ювілят особисто і майже до кожного промовив кілька теплих слів.

Крім тих побажань, які зложило особисто українське духовенство і громадянство в дні 16. січня ц. р., складали ще особисто побажання: Преосв. Кир Йосафат Коциловський, Епископ перемиський, Преосв. Кир Григорій Лакота, Епископ Помічник перемиський і інші. Привіти прислало багато чужих Епископів, наше духовенство і наші товариства і братства з цілого краю і поза Галичиною. Привіти прислали також православні з Володимира Волинського і з Ковля на Волині.

Ювілей 35-ліття Митрополитування нашого Митрополита мав всенародній характер і свідчить про те, якими нерозривними зв'язками синівської любови зв'язаний весь український нарід з ВПреосв. Митрополитом Кир Андреем.

В цей ювілейний рік, коли всі Українці спішають зложити у стіп свого Архипастира свої щирі побажання, прилучуємося і ми до того великого хору і шлемо щирі молитви до Господа Бога, щоб зберіг нам ще на довгі літа у здоров'ю і силі нашого Князя Церкви й Українського Народу.

Рятуйте хоч дітей!

Як добрі звичаї підносять і скріплюють кожний нарід, виховують і ублагороднюють молодь, — так знову лихі звичаї й налоги підкопують народню честь, здоров'я і силу. Лихі звичаї, обичаї й привички стають непоборною перепорою у вихованні молоді і своїми шкідливими наслідками ведуть її до руїни. І саме до таких лихих звичаїв, крім загального вживання алкоголю, слід зачислити курення тютюну.

Неначе пошесна недуга, поширився тютюн впродовж чотирьох століть по всій землі. Всюди подибуємо поганий звичай курення, без огляду на це, чи хочемо його, чи ні. Оцей факт сам по собі міг би викликати в нас подив, — та водночас він глибоко засмучує кожну здорово думуючу людину. Бо, чи не булоб багато краще, колиб це „чарівне зілля“ середніх віків взагалі не появилось було між людьми?

Олександр Гумбольдт, визначний німецький природник, пише: „Дві рослини, що мають для людей великанське значіння, прийшли до нас з Америки. Одна принесла нам рятунок, — це бульба; а друга принесла згубу, — це тютюн.“

Оповідать, що перші почали курити тютюн пастухи в Америці. Курили на те, щоб тютюновим димом відогнати від себе їд-

ких комарів. У тій цілі збирали листя тютюну, скручували його у трубку, запалювали з одного кінця, та в цей спосіб проганяли комашню. Опісля це курення перейшло в наліг, який перенісся з Америки до Європи і панує тут по сьогоднішній день між усіми верствами громадянства, між багатими й жебраками, між мужчинами й жінками, між старими й молодими, ба навіть між шкільною діворою.

Як привезли з Америки тютюн, то люди зразу противилися. Державні уряди наклали великі кари за курення тютюну, церковні влади кидали клятву, а в Абіссинії за наліг курення тютюну відтинали ноги, губи, або виколювали очі. Та з часом держави навчилися цей наліг шанувати, зробили з нього монополію, бо тягнули й тягнуть з нього величезні користі. Особливо нині, коли всі держави такі голодні на гріш і мусять шукати за всілякими джерелами приходів, підтримують курення тютюну всякими способами. Пекарні та інші крамниці в неділі й свята зачинені, — а тютюнові склади навіть вночі відчинені. Є такі дні, як на Різдво, Великдень, коли то навіть трамваї по містах не ходять, усі варстати й крамниці позачинювані, — а тютюну все можна дістати. Аптика буває зачинена, а трафіка ніколи. Колись до війни була одна трафіка у містечку, — а тепер їх п'ять, шість. І в кож-

В Митрополичій Палаті.

То було тоді, як княжий дзвін Дмитрія в супроводі молодших побратимів усієї Галицької Землі заграв радісний привіт Князеві на Святоюрській горі у трицять і п'ятьліття його великого Владицтва на Митрополичому престолі. Молився люд український за свого Владика — і в маленьких та затишних, як гніздочка, церковцях і в пишних, мурованих святинях. Ішли молитви і з матері українських церков — у Святоюрському храмі. Горять сотні свічок, мерехтять тисячі ясних лямпок, сяють від золота ризи священнослужителів при престолі: двох Владик і десятків отців. А на передніх місцях стоять ті, що ведуть перед у народі — провідники національних, освітніх і культурних установ. А там далі вщерть виповнена церква, старими й молодими, вченими й невченими, що одними устами й одним серцем приносять гарячі молитви до Всевишнього за свого Владика Кир Андрея.

Та ще добре не пролунав останній гомін

пісні, як відчинилися гостинні двері Митрополичої палати і великі комнати стали виповнятися поруч духовенства представниками українського громадянства. Йшли поважні ремісники, проворні купці, вчені професори, голови установ — увесь нарід у своїх представниках. Чути дрібні кроки. В комнату входить бідний, збідований хлопчина. Хочє дістатися на переднє місце, та густі лави громадян гей-би гаттю загородили дорогу, й викидають у напруженні Достойного Ювілята. Врешті являється велична постать. Її стрічають гомомом радісної пісні. А далі вітає Ювілята-Митрополита духовенство глибоким словом Владики Кир Никити, вітає світське громадянство промовою свого представника.

На піднесене місце вводять Митрополита. Так ставлять великий світильник, щоби світив тим, що в темряві й незнанні. І з уст Митрополита падуть слова, дивні, таємні як глибін моря, сильні могутні як гранітні скелі — про жертву цілого життя для Бога і Батьківщини. А всі слухають з увагою великою, з відчиненим серцем, бо ніхто так не говорить.

ній крамниці можна тютюну дістати. Ба навіть на селі є кілька тютюнових крамниць. Вигода, лише купуй!

Поминаючи вже те, що налогове курення тютюну приводить до витрати гроша намарне, — воно спричинює різні недуги, як сухоти, астму, рака, та багато інших слабостей. Особливо для людей, що не мають гарячої страви на обід, недоїдають, недосипляють, — курення тютюну є просто убивством. Та ще важніша є моральна небезпека. Коли нині по селах кидаються крадежі, то важною причиною є тут потреба гроша на тютюн. Вкінці, родичі, знайте, що ваші шкільні малі діти курять! А це вже страшно. Дитина, що вже в заранні віку затроює свої груди тютюном, заморочує мозок димом, — скоро нидіє, вiane, сохне, не вчиться, тратить пам'ять, пускається на злочинство, гріх і злочин. Тому, батьки, коли самі не маєте сили волі, щоби кинути тютюн, — то хоч рятуйте своїх дітей! Рятуйте молодше покоління, і не давайте згіршення! Тут уже ні школа, ні вчитель, ні ніяка установа не зарадить, якщо ви самі не доглянете своїх дітей. Деякі держави вже видали закон, яким заборонено продавати малим дітям тютюн. На жаль у нас таке буває, що батько сам посилає малу дитину за „драмками“ і в цей спосіб, хоч несвідомо, приучує дитину до страшного налогу.

Оце місяць лютий призначений у нашому громадянському календарі на боротьбу з горілкою і тютюном. Тож роздумайте цю річ, робіть постанови і спробуйте їх перевести в життя. Зачинайте від себе!

о. К.

Тільки той орел, що в комнаті високо висить, гейби оживає. Може гомін могутніх слів до життя його приводить, може пригадує високі верхи, безкрай простори.

А тут низько бідний хлопчина дармо впилив свої гарні очка вперід. Його маленька постане неспокійно ворухиться. „Чого дитино хочеш“, — питає шепотом якийсь молодий отець. — „Ох, я хочу бачити нашого Митрополита“ — шепочуть з тугою тремтячі уста дитини. І така гаряча любов, така туга пробивається в голосі дитини, що в той мент отець бере його на руки й показує йому Митрополита. А бідна українська дитина впилила свій зір і довго-довго вдивлялася в дороге шляхотне обличчя Князя Церкви і Батька Рідної Землі...

Задивлена в Його велику Особу, захоплена ділами Його щедрих рук і благородного серця, бадьоро піде тепер наша молодь у свою будучу путь; підемо всі разом.

О. Годунько.

Заручини.

Давніше про заручини по наших селах і містечках рідко можна було почути. Сподобав собі хлопець дівчину, приходили до передшлюбного протоколу, голошено оповіди й по кількох тижнях молоді вінчалися. Заручини переводили лише королівські двори, і по містах. Королівські двори заручували навіть малих дітей, щоби в цей спосіб забезпечити собі родові звязки, наслідство престолів, і державні впливи. Багаті дома заручинами лучили родові маєтки, а по містах відбували заручини тому, щоби міські наречені, які перед тим ніколи не бачили себе і не знали, по заручинах могли себе ближче пізнати, хто вони, звідки походять, яке їх заняття, які родини, тощо. Зате по селах і містечках одні одних знають від дитинства і заручини були непотрібні. Але саме нині, по наших селах і містечках, хоч у дійсності заручин не переводиться, та дуже багато про них говориться, а навіть надуживається. Тому слід би нам ближче справу пізнати.

Найперше, що таке заручини? Отож заручини є це взаємна обітниця женихів заключити зі собою в будучності подружжя. Церковне право хоч не жадає заручин, але навіть поручає їх, а то в тій цілі, щоби ті, які мають у будучності заключити подружжя, мали час совісно взаємно себе пізнати та належно приготувитися до передшлюбного протоколу. Одначе, щоби не грозила небезпека обману, або зведення несвідомої дівчини, церковне право жадає, щоби заручини були списані на письмі і підписані нареченими та двома свідками з встановленням дати дня, місяця і року. В цей спосіб родичі, опікуни і свідки мали би час і змогу ужити свого впливу на молодих женихів, порадити в потребі, чи остерегти перед лихом. Обітниця заключити в будучності подружжя не на письмі, не має важности.

Та треба тямити, що заручини можуть бути кожної хвилі розв'язані за взаємною згодою обох женихів, або навіть одної сторони. Змусити когось до заключення подружжя на основі заручин не можна, що найбільше можна жадати від провиненої сторони звороту коштів понесеної шкоди, якщо сторона цього жадає і може свої кошти доказати. Бо заручини, це тільки моральне зобов'язання до заключення правної умови, якою є шойно св. Тайна Супружества.

Як бачимо, заручини мають лише моральну силу, і їх вартість для будучого подружжя залежить від характерности, поваги і чести наречених. Та чи скоро стрічається таких лю-

дей? Зіпсуття нинішнього часу навіть самому подружжю загрожує. Скільки це буває, що перед подружжям молодець заклінається дівчині, що любить її понад усе в світі, називає її „ти мій ангеле“, „ти мій скарбе“, „ти мое золото“, „без тебе жити не можу“, „за тобою скочу в огонь і в воду“, та інші аж смішні теревені видумує, опісля йде до св. Сповіді, до св. Причастя, вкінці кладе руку на Христове Євангеліє, торжественно при повній церкві свідків складає подружжю присягу, а за кілька місяців уже проклинає, або покидає подругу. Чи має така людина честь?

Чи не надужие така людина поваги заручин? Скільки обману несвідомих дівчат! Скільки бідних служниць по містах протратило увесь кровавий заробіток, бо „наречений“ узяв гроші, і пропав. Або який це наречений, що в часі нареченства побиває дівчину, знущається над невинною жертвою. А скільки по селах зведених дівчат? Бо „наречений“ за свою образу „гонору“ вложити ножаку противникові в бік, ребра порохує, — але коли він обманить або збещестить людину, то це „нічо“. Ось така честь нинішнього часу! І на такій „честі“ вороги Церкви основувають цивільні шлюби. На такій „честі“ спирається большевицька родина і большевицьке громадянство. І таку „честь“ заводять по світі ті, що домагаються розводів.

Крім цього багато людей не розуміє заручин. Буває, дівчина раз поговорить з хлоп-

цем на вулиці, і каже: це мій „наречений“. Зайде молодий чоловік в хату, де живе дівчина, — то вже всі кричать: це „наречений“. Буває, кілька літ лазить до якоїсь хати, і все він „наречений“. Буває, зневажає дівчину, веде соромну розмову, плюгавить цілий дім, а родичі дівчини терплять і дозволяють, бо це „наречений“. А це не нареченство, але огидлива забавка аж до розпусти.

Тому обережніше з заручинами! Коли їх переводимо, нехай вони дійсно будуть трактовані з повагою, на письмі, і при поважних свідках. Родичі й опікуни нехай вживуть свого впливу, щоби нареченство було чесним і гідним приготуванням до будучого подружжя, та ніколи небезпечною забавкою, або „лапанням“ жениха. Вкінці важним є те, щоби нареченство не тривало за довго, бо на селі чи в містечку аж надто знаємо себе, і ніщо не стоїть на перешкоді, щоби скоро по заручинах приступити до вінчання. Задовге нареченство викликає у людей насмішку, підозріння, та кидає неславу на обох наречених. **К.**

Присилайте передплату!

Третє покоління.

У Василя Зарічного кожної неділі було гамірно в хаті. Усе любили сусіди зійтися, та послухати, як Василь читає добрі газети. А читав Василь не так, як інший, що то загикується, затинається, то кашляє, то пчихає, заки там щось вистогне, то й передріматися можна. О, Василь читав виразно, гладко, голосно, де точка, там приставав, де протинка, там змінював голос, що неясне, пояснив, а відтак ще й розмови мудрі заводив. Бо й бувалий був у світі.

Одної неділі читав з газети, як то безбожні комуністи воюють проти Бога, та розстрілюють невинних українських селян. Сусіди лиш кивали головами, а старий Данило питає: „Скажіть мені, Василю, як це розуміти? Там така біда, а по наших селах ще трапляються люди, які кажуть, що там рай. І баламутять людей, ширять безбожництво!“

— Воно, бачите, сусідо, ця пошесть комунізму дуже страшна й заразлива, — каже Василь. — Давніше навіть деякі наші політики і вчені заморочили собі голову комунією, дея-

кі й поїхали туди, мовляв, звідтам наше спасіння. Але, як большевики показали їм дулю, а наших гостей порозстрілювали, або вивезли на Сибір, тай уже тепер усі притихли. Місто вже протверезіло трохи, і тепер ще село мусять перейти цю пошесть, а особливо ті, що газет не читають. Їх дуже легко якийсь агент заморочить, і дістають від комуні велику горячку. Але, як перебуло місто цю дурійку, то й село її перебуде!

— Та воно й правда! — каже сусід Гринько. — В нас за цю комуну найбільше Ксенчин Гаврило і Прокіп Шийка лепечуть. Герцлів Ічко навіть якісь книжки дає їм читати. Але їм ніхто не вірить!

— Ой, не повірять?! — покивала головою стара Домка. — Нашим парібкам тільки подай цього! Геть здичіли, та якісь безбожні поробилися. Одної неділі цілу Службу Божу пересиділи у читальні, бо вони якісь там радикали, кажуть, чи як їх там. А крадуть тепер по ночах, що Господи! Ото дочекалися ми часів! І доки воно так буде?

— Аж до третього покоління, тето! — відказує Василь. — Бо перше покоління, це те воєнне, невиховане, зіпсоване. Воно є при-

З НАШОГО ЖИТТЯ.

Йорданське Водосвяття у Львові відбулося на Ринку при участі кільканадцять тисяч народу. Зі всіх львівських церков зійшлися процесії і заповнили цілий Ринок. Чину Водосвяття довершив Преосв. Кир Іван в сослуженні вищого духовенства. Співав гарно хор богословів. В процесіях взяли участь Марійські Дружини, брацтва, організації КАУМ з прапорами, т-ва „Зоря“ і „Воля“ зі своїми оркестрами і представники різних наших товариств. — Рівночасно на Марійській Площі довершив Водосвяття для вояків греко-католицького обряду Преосв. Кир Никита в сослуженні військових капелянів. Військо дало почесну сальву. Погода була тепла, весняна.

Українська шкільна молодь Львова відсвяткувала гідно ювілей нашого Митрополита. Всі українські школи вислухали Служби Божої в наміренні нашого Архипастиря і ювілейних промов своїх отців катехитів.

Ювілей ВПреосв. Митрополита Андрея святкуватимуть також і буковинські Українці. Дня 19. січня ц. р. відбулося у гр.-катол. церкві в Чернівцях торжественне Богослуження при великим здвизі народу.

Американські Українці в честь Митрополита Андрея. В осідку гр.-катол. українського Єпископа в Америці, Преосв. Константина Богачевського, у Філадельфії, місцеві Українці уладили святочний концерт для вшанування ювілею Митрополита Андрея.

Зголошення на великопістні реколекції для вірних, інтелігенції та шкільної молоді приймається тільки до 5. лютого ц. р. У зголошеннях треба зазначити: парохію, пошту, деканат і епархію. На відповідь просимо долучити 2 поштові значки по 15 гр. або 2 поштові листівки. На листи по 5. лютого ц. р. не відповідається. Секретаріят ЧСВВ. Галицької Провінції Пресв. Спаса, Львів 1, Жовківська 36.

чиною нинішньої неморальності і злочину. А друге покоління, це сини і доньки першого покоління. Вони заразилися від своїх батьків і теж не можуть скоро відродитися до іншого життя. Аж щойно ці маленькі діти і внуки, цебто аж третє покоління, буде інакше. Лиш треба по Божому їх вчити й виховувати, та може наступить якась зміна по наших селах.

— Але ж бо й ці діти нині! — знову нарікала Домка. — Та ці Марчукові хлопчиська літом жити мені не давали. Геть яблука обривали, моркву з городу, а слова які? З роду не чувала!

— А ви ж не знаєте сусідко, що Марчук запродався на баптиста? — заговорила сусідка Марта. — Та ж, кажуть, що навіть з релігії в школі виписав своїх дітей. Зразу оба хлопята аж плакали, що нелюд-батько вилучив їх від інших дітей і заборонив їм сидіти в класі на годині релігії. Та трохи поблукали попід школу, а там на вигін, у сади, городи, і бандитами поробилися!

— Отож, і бачите! — каже Василь. — На нинішню біду тай нужду маєте ще й третій повоєнний дарунок: баптистів, штундистів, методистів, адвентистів...

— Хе, хе, хе! — засміявся сусід Гринько.

Марійська Дружина Студенток у Львові, уладила на закінчення Старого Року у своїй каплиці цілонічну адорацію Найсв. Тайн в намірі надолужити Христові за всі кривди і зневаги, заподіяні Йому в маланчину ніч. По дві студентки змінювалися що години і переблагували Христа. Рано відбулася Служба Божя, на котрій студентки приступили до св. Причастя.

Роковини 22. січня (22. січня 1918 р. проголосили в Києві самостійність України, а 22. січня 1919 р. проголосили там злуку всіх українських земель), святкували в українських товариствах у Львові, в цілм нашім краю і на еміграції.

За український університет. Наукове Товариство ім. Шевченка у Львові ухвалило домогатися оснування українського університету на українських землях в межах польської держави.

Нова будівка Головної Управи „Рідної Школи“ у Львові від 1. лютого ц. р. міститься при вулиці Сикстуській 46 на партері.

Настя Волошин, перша українська стигматичка (особа, що має на тілі рани Ісуса Христа), їздила на Різдвяні Свята зі Львова до Млинів, в яворівським повіті, до своїх господарів, і до своєї 70-кілька літньої матері в Краснім, в ярославським повіті. Мати в сестри відчувають, що Настя має дар від Бога. В Млинах прийняли її з одушевленням. На вістку про її приїзд зачали сходитися до Млинів люди з цілої околиці, Українці і Поляки і спішили до церкви, щоби помолитися і подивитися на Настю. Щодня церква була вщерть виповнена. В Млинах багато комуністів, що перестало вірити, під впливом Насті навернулося до Бога. Таксамо в цілій околиці люди навертаються до правдивої віри. Млини як відроджені. Щодня багато людей приступає до св. Сповіді і св. Причастя. На Новий Рік Настя приїхала знов до Львова. — В останньому часі появилися в Насті рани

— Навіть не годен спам'ятати тих дивних назв. Але, кажуть, що на Підгаю ще якісь суботники є!

— А це знову які? — питає Василева жінка Марія.

— Та якісь ніби гей жиди! Субота, не чуєте? — злостилася Домка.

— Ая, ая! Вони, кажуть, у неділю роблять, а в суботу святкують! — пояснював Гринько.

— Вже, вже нема їх там! — каже Василь. — Це тільки один був такий, та вже помер тамтого тижня. Іван називався!

— Ай чули ми, чули за того якогось Івана! — заговорили жінки. — Та вже, кажете, помер?! Нехай там Господь простить йому! А не знати, як ховали його?

— Ой, правда, цікаво! — заговорили й газди. — Бо у тих сектантів якось і сповіді нема, ні священника не кличуть, ні церкви не узнають, ні дзвона, — як правдиві жиди!

— Ай, видів я цей похорон, видів! — каже Василь. — Був якось у той день на Підгаю у моєї сестри Насті!

— А як там, а як там? Розкажіть! — закликали усі враз, і стихлилися на хаті.

на чолі, від тернового вінка. Настя каже, що має рани на серці у виді тернового вінка, а серце пробите мечем і списом. З усіх її ран, на руках, на ногах, на лівій груді і на чолі спливає кров що середі і що п'ятниці. Коли Настя була в Млинах, на шибках помешкання її господаря Стефана Вачка видно було постать Матері Божої, що пояснюють проміннювання душі Насті. — Душа Насті відбуває мандрівки по всьому світі. Вона помагає хорим і вмираючим тим, що терпить за них. В часі як її душа відходить з тіла, Настя лежить на ліжку мов мертва, задеревіла і холодна. Тільки слабкий віддих вказує, що вона ще жива. Настя була в Америці в її сестри, на Соловках, в Сибірі, Румунії, Німеччині, Франції, есюди, де її помічі потребують наші люди. Оповідала, що в польовій школі „раю“ діються страшні речі: голод і страх там панують. Раз бачила, як один тамошний чоловік мав шапку під пахою і молився... Настя має що середі і п'ятниці терпіння і видіння. Вона має дар яснovidючості і передчуває, що надсунується страшний пожар, нова війна, тому ззиває всіх до молитви і покаєння, щоби Господь Бог дав нам вийти переможно з того лиха.

Українські послі, Володимир Целевич і Зенон Петельський промовляли в соймі в обороні прав українського народу. Посол Целевич домагався, щоб українські інваліди дістали інвалідські ренти.

Курс для провідниць дитячих садків уладжує Головна Управа Рідної Школи у Львові від 15. лютого до кінця березня ц. р. Прохання за прийняття надсилати на адресу: Головна Управа Р.Ш., Львів, вул. Сикстуська 46, найдалше до 5 лютого ц. р. До прохання долучити: метрику уродження, свідоцтво зрілості вчительської семінарії, гімназії або іншої рівнорядної школи та життєпис. Оплата за курс 20 зол., яку треба зложити 15. лютого в управі курсу у Львові, школа Р.Ш., вул. Городецька 95.

— 0 —

ЧИТАННЯ ДЛЯ ДІТЕЙ

ПРИЛЕТІЛА ЗИМА БІЛА.*)

Наш Юрасик лещетар, лещетар,
Провалився в темний яр,
Закопався в пухкий сніг,
Ледви встати чорний Бровко
Допоміг, допоміг.
Вхопив Бровко Юрасика
За полу, за полу
І витягнув лещетаря
Із долу.
Скочив Бровко:
Гав, гав, гав!
І швиденько перестав.
Сховав хвостик та й замовк,
Бо із лісу вийшов вовк.
Люто вовчик глянув боком,
Як скакала серна скоком,
Зайчик присів, дух запер:
Що то станеться тепер?
Дзвінок дзвонить: дзінь, дзілінь.
Голос гине в далечинь.
Сунуть сани: Чах, чах, чах.
На вовчика попав страх.
Іде на санках стрілець:
Буде вовчику кінець.
Бачить вовчик близько кріс
Скочив швидко в густий ліс.
Так тікає, аж шумить...
Білий сніг з дерев летить.

*) Така книжка з образцями появилася саме тепер, видана у Львові, Філією Т-ва Охорони Дітей і Опіки над Молодію. Замовляти в книгарнях.

— Ой, нема що розказувати! Це плакати радше! — І став Василь оповідати:

„Сиджу я у Насті, аж вбігають малі діти до хати і кричуть: »Несуть уже, несуть!« А Настя й каже мені: »Це суботника Івана ховають!« Звівся я до вікна, дивлюся, аж справді несе чотирьох на марах труну, і щось восьмеро люда йде з боків. Самі якісь чужі. Це відай суботники з цілого повіту з околичних сіл. Та ні хреста на переді, ні свічки, ні пісні, одні в шапках, другі без шапок, якимось аж лячно було дивитися на це диво. Навіть рідна жінка не йшла, ні дитини одної. Пересунулися дорогою спішно, і завернули вуличкою, як на цвинтар.“

— То на цвинтарі його поховали? Між нашими? — спитали цікаві жінки.

— Та була там викопана яма! Але збіглися люди, і не дали там поховати. Бо кажуть, чи ми знаємо, хто він був? Християнин, чи жид, чи поганин? Не сповідався, вирікся Церкви, католицької релігії, тай як він буде на посвещуванні цвинтарі лежати? Мусить бути якась різниця між нами! Повіділи суботники, що правду кажуть люди, відреклися помершого на дорозі, розіхалися кудись. Тоді люди викопали яму на окопі, і поховали там Івана.

— Ай, Боже, Боже! — зідхнули усі важко. — І що це нині діється? Що це нині з чоловіком зробиться. Най Господь сохранив і відверне!

Оттак бачите, сусідоньки добрі, до чого доводять вороги Церкви! — кінчив Василь. — Одні з комуною до вас лізуть, другі вас радикалами роблять, треті баптистами, суботниками, а всі чигають на вашу душу, щоби відвернути вас від Церкви, від Бога. А скільки брошур, газет, тихцем вам підпишають. Скільки там зневаги й богохульства. А ви що на те, людоньки добрі? Киваєте головами, і нарікаєте! Ще добре, що прийдете до мене послухати доброї газети, бо жадне з вас власної не має. Добре видите, як нині панощиться гріх, і питаєте доки воно так буде? А то треба самим інакше жити, до св. Сповіді частіше приступати, діточок до св. Причастя приводити, поширюйте католицьку газету, самі читайте, діточок поучуйте, тоді настануть інакші часи. Від вас залежить, яке буде третє покоління. Або ви його пхнете у пропасть, або піднесете до гори, на славу Богові, і для кращої долі українського села і всього народу.

О. Горицвіт.

Селяни, вчіть свої діти!

Ми є народом рільників. Майже 3/4 нашого народу мешкає та працює на селі. Мешканці міст є меншістю. В таких обставинах не може бути сумніву, що культура та будучий розвиток нашого народу мусить опертись на більшості, що від віків звязана з землею, т. з. на селянстві.

А оце щораз частіше даються чути голоси тривоги зі сторони тих, що безпосередно працюють над будовою основ кращого завтра. Оці голоси стверджують застрашуючий зворот у ділянці освіти, що відділяє село від огнищ нашого культурного життя, яке зосередилося майже виключно в містах, замикаючи селові шляхи до участі в добродійствах нашої рідної культури. Щораз більше число дітей засуджених на неграмотність, бо нема для них місця в малому числі шкіл, бо щораз менше цих шкіл внаслідок редукції числа відділів, годин, учителів.

Школи вищого ступня, що промощують шлях до середньої та вищої освіти, існують майже виключно в містах та містечках.

Серед сучасної сільської нужди тяжко селянинові вчити своїх дітей у місті. Здебільша лише сини урядників, купців, промисловців, ремісників можуть користати з вищої освіти. Коли такий стан далі потриває, поглибитися різниця між містом та селом, при чому сільська людність втратить найбільше. Вже сьогодні можна зауважити майже цілковиту неприсутність сільської молоді в гімназії та на університеті.

А які великі страти понесе наша нація з такого стану річей! Втратить усі ті неоцінні скарби, що існують у мізках її найчисленнішої верстви молоді. Коли сьогодні переглядаємо списки наших вчених, членів наших наукових установ — легко справдити, скільки світочів, що репрезентують нашу цивілізацію, дали нам селянські родини.

Конечна це річ, щоби наша інтелігенція і надалі походила менш більш рівномірно з міста і з села. Освіта та наука не сміють бути монополем лиш одної верстви народу. Колись на галицьких університетах (ще за Австрії) кінчили науки та доходили навіть до університетських катедр убогі та здібні й пильні сільські юнаки. Мусимо знова допровадити до того, щоби село відискало свою видатну участь у нашому культурному житті. Це діло повинні здійснювати спільними силами всі верстви нашого громадянства. А передусім це залежить від селянської маси. Ніякі жертви не повинні бути завеликі для батька-селянина, коли річ

іде про вищу освіту його сина. У випадках, коли батько мимо найкращої волі таки не може вчити в місті сина — такому юнакові повинно допомогти ціле село, гуртом, громадою. Бо це буде жертва, яка в майбутньому оплатиться сторицею.

С. Конрад.

Читання для наших господарів.

ПЛЕКАННЯ МОЛОЧНИХ КОРОВ.

Молоко зимою найдорожче, тому треба відповідно ходити коло коров. Не вистарчить давати коровам багато паші. Передовсім треба, щоби корови мали чистий воздух у стайні. Німці обчислили, що ті самі корови при тій самій паші давали 300 до 500 літрів молока більше тільки тому, що в стайні був добрий воздух. Відповідна перерібка стайні багато не коштує. Соломи треба стелити багато, гній викидати часто, бо інакше буде у воздуху амоніак, шкідливий для худоби, через що вона стає податна на заразливі недуги. В стайні не повинно бути занадто тепло. Ліпше, щоби воздух був холодніший, але чистіший. Корови треба щоденно чистити, подібно як коні, щіткою і згреблом. Досліджено, що при щоденнім чищенні коров вони збільшили молока на 5 до 10%, звичайно на 7%. На чистість треба звертати особливу увагу, бо через нечистоту корова дає 100 літрів менше молока на рік.

У нас держать корови майже пів року на припоні, без ніякого руху. За границею стараються, щоби молочні корови мали багато руху. При тригодинному проході корова дає денно понад пів літри більше молока. За весь зимовий час господар тратить около 100 літрів молока, коли корова стоїть весь час припнята. Так отже при тій самій паші і без ніяких видатків корова дасть 300 літрів молока більше. Варто задля тих 300 літрів дещо потрудитися коло корови.

ЯК ПЛЕКАТИ ТЕЛЯТА?

До хову треба залишати передовсім телята з зимових отелень, бо тоді родяться найздоровіші телята. Зимом господар може найбільше часу віддати для плекання молодняку. Плекаємо телята на те, щоби мати добрі корови, бо ліпше продати теля, ніж мати з нього кепську корову. В селах близько міста ліпше продавати телята, бо ліпше оплачується продавати молоко. В селах даліше від міст ліпше плекати молодняк.

Перших кілька тижнів годуємо телятко виключно повним молоком (від власної матери), котрого не годен нічим заступити. Скілкість молока збільшаємо поступенно так, щоби в третім тижні ялівка одержувала 7 до

Що хто любить? Італійський король залюбки розмовляє про різні старі гроші; президент Рузвельт любить дуже гру в карти: бріджа й укладання пасіансів; мільонер Рокфелер захоплюється і займається радієм; покійний англійський вожд морських сил Кіченер був збирач китайського посуду і ввесь вільний час студіював китайську кераміку. А що ви любите?

Іден — зразковий муж. Англійський міністр закордонних справ Іден кожен вільну хвилину проводить коло жінки і своїх синків. Нераз буває, кидає своє бюро, і біжить до хати на кілька хвилин, щоби побачити дружину і діти. Не диво, що Англія така могутня. Де родина живе у згоді й любові — там благословення Боже. З родин складається нарід.

Що секунди вмирає 1 чоловік. На світі живе о-коло двох мільярдів людей. Обчислено, що річно вмирає 30 мільйонів людей, денно 82.192, на годину 3.425, на минуту 57, отже майже що секунди вмирає на світі один чоловік. Зі старости вмирає $\frac{1}{4}$ людей, а $\frac{3}{4}$ від різних недуг.

На сухоти вмирає в Польщі близько 70.000 річно. Сухітників з отвореними сухотами є 300.000, на сухоти хорє загально понад мільон людей.

В Болгарії живе пара подругів, що разом живуть уже 82 роки. Йому вже 110, а їй 115 років. Ще цікавіше в них те, що ніколи ще не сварилися між собою.

Літак і орел. Один літак в Америці влетів на величезного орла. Літак впав на землю і згорів. Згоріли люди, літак і орел.

В Англії є звичай давати нагороди подружжю парам за згідне і прикладне життя в цілім році.

В Полудневій Америці є містечко, Паїта, де паде дощ раз на 18 літ.

Найбільшу пасіку має Американець Уальд. Він має 15.000 пнів на просторі 320 гектарів. Річно збирає він 400.000 кг. меду.

Найдовший міст на світі будують в Америці на Тихім Океані. Він має получить місто Франціско з Екландом. Будова його коштує 2 мільярди.

Громада мишей в числі около 50.000 штук, напала на місто Шенхон в Китаю. Мешканці поховалися по хатах. Навіть пси не могли собі дати ради з мишами. На щастя миші скоро помандрували дальше.

—o—

ЩО ДІЄТЬСЯ У СВІТІ.

В Англії помер в 70 році життя король Юрій V. Найстарший син його вступив на англійський престол як Едвард VIII. Він нежонатий, має 42 роки. Померший англійський король здобув собі своїм батьківським поступуванням велику любов і пошану серед всіх Англіїців. Він довів до надання самоуправи в Ірландії та в Індії, хотів перешкодити світовій війні в 1914 р. Довів до приязних відносин між Англією та Апостольською Столицею. Тому всі мешканці світової англійської держави, в котрій ніколи не заходить сонце, обходять тепер жалобу, що потриває 9 місяців.

В Абіссинії йдуть дальше криваві бої. На пізнічнім фронті Італійці бороняться перед атаками завязаних Абіссинців, котрі хочуть окружити поодинокі італійські відділи в горах. Абіссинці зістріляли знов 3 італійські літаки, так що разом зістрілили досі 13 італійських літаків. Зате на полудневім фронті на самім його лівім крилі Італійці зачали велику офензиву, розбили армію Раса Дести і пішли вперед 200 км. Від італій. бомб з літаків і від танків мало полягти около 10.000 Абіссинців. Тому Абіссинці відступили з пустинної рівнини в недоступні гори. Нерусь, абіссинський цісар, вислав туди на поміч 75.000 війська, щоби здержати італійський наступ. В провінції

КНИЖЕЧКИ о. Годунька:

„Христос-Цар“ (10 с.), „Жіноцтву під увагу“ (10 сот.) можна замовляти в нашому Видавництві:

Львів, Японська 7/II п.

за попереднім надісланням грошей і 10 сот. на пошту. Радиться замовляти більшу кількість, бо тоді почта менше коштує.

Годжам вибухло повстання проти негуса. Вірне негусові військо розбило повстанців і зловило провідника повстання.

В Австрії приготівляють поворот цісаря. Чехословаччина, Румунія і Югославія мали погодитися на поворот Оттона Габсбурга, найстаршого сина австрійського цісаря Карла. Волять, щоб в Австрії панували Габсбурги, ніж щоби Австрію прилучили до Німеччини.

З Чехословаччини викидають усіх польських горожан, між ними і около 500 Українців. Деякі з них втратили також право горожанства і в Польщі, так що тепер не мають де дітися, бо їх викидають і з Чехословаччини і з Польщі.

В совітах відбулася сесія центрального виконавчого комітету. Голова всесоюзної ради народніх комісарів Молотов напав остро на Японію за те, що заключила з Німеччиною військовий союз проти большевиків. Також Польща мала порозумітися з ними щодо спільного походу проти совітів. Голова ради народніх комісарів України Панас Любченко заявив, що „Україні ніхто не переможе, бо вона має такого вождя, як Сталін!“ (Веселий собі чоловік, нема що казати, бо Сталін ніякий „вождь України“, тільки її найгірший кат.).

Німеччина домагається від Англії звороту її колоній в Африці, забраних їй підчас світової війни. Англійський міністр Іден відповів на те домагання, що коли Німеччина вернеться знов до Союзу Народів, тоді можна буде про це говорити.

У Франції уступив уряд Лавалля, котрий маневрував як міг, між Англією та Італією і старався всіми силами не допустити до війни в Європі. Новий уряд створив Сарро.

Союз Народів радив над полагодженням польсько-гданського спору і над скаргою совітів проти Уругваю за видалення звідтам совітського посла. Уругвайський посол в Союзі Народів представив, якто большевицький посол у столиці Уругваю, Монтевідео, працював над викликанням комуністичної революції не тільки в Уругваю, але і в цілій Полудневій Америці. Літвінов, большевицький представник в Союзі Народів, заперечував все від початку до кінця, та його словам мабуть ніхто не вірив. Союз Народів своїм звичаєм справи не вирішив тільки передав її на комісію. — **Морська конференція** в Лондоні, що мала припинити зброєння, втратила своє значіння, бо Японці виступи з неї. **Японія** заключила союз з Китаєм і Манджурією проти большевиків. — В Азії повсталла нова держава, **Внутрішня Монголія**. Головою її став князь Тех-Ванг, потомок Джінгісхана, що має бути цісарем. Японія допоможе їй зброєю та амуніцією проти другої частини Монголії, званої Зовнішньою, котру захопили большевики. З весною має прийти до рішачої боротьби між прихильниками і ворогами комунізму в Монголії та в цілій Китаю. Совіти і Японія підпирають своїх прихильників грішми і зброєю. Від висліду тої боротьби буде залежати доля цілого світа. Цілий світ зброїться дальше і приготівляється до війни страшнішої від усіх воєн, які були колинебудь на світі.

Євангелія.

Неділя митаря і фарисея.

Двох людей увійшло в храм помолитися, один фарисей, а другий митар. Фарисей стоячи, так в собі молився: Боже, дякую Тобі, що я не такий, як інші люди рабівники, несправедливі, чужоложники, або як і сей митар. Пощу двічі у тиждень, десятину даю з усього, що маю. А митар з далеку стоячи, не хотів і очей звести до неба, а бив себе в груди, кажучи: Боже, милостив будь мені грішному. Кажу вам, сей відійшов у свій дім більш оправданий від того; бо кожний, хто виносить себе, буде понижений, а хто понижає себе, буде ввищений.

(Лука гл. 18, ст. 10—14).

Неділя блудного сина.

Один чоловік мав двох синів. І сказав молодший з них батькові: Отче, дай мені частку маєтку, що на мене припадає; і розділив їм маєток. І після небагатьох днів зібрав все молодший син і відіхав в далеку країну, і там розтратив свій маєток, живучи блудно. Коли ж прожив все, настав великий голод в тій країні, і він почав бідувати. І пішов і пристав до одного з горожан тої країни; і той післав його у свій хутір пасти безроги. І бажав наповнити свій живіт лущипнем, котре їли безроги, та ніхто йому не давав. Та ввійшовши в себе, сказав: Скільки наемникам в домі мого батька збуває хліба, а я тут з голоду гину! Встану і піду до свого батька, і скажу йому: Отче, я згрішив на небо і перед тобою; я вже недостойний зватися твоїм сином; зроби мене як одного з твоїх наемників. І вставши, пішов до свого батька; і коли був ще далеко, побачив його батько його і зміло-сердився і прибігши, упав на його шию і поцілував його. І сказав йому син: Отче, я згрішив на небо і перед тобою, я вже недостойний зватися твоїм сином. І сказав батько до слуг своїх: Винесіть скоро одежу найпершу і одягніть його і дайте перстень на його руку і обуйте на його ноги; і приведіть годоване теля і заколіть, і їймо та веселімся, бо сей мій син був мертвий і ожив; згинув був і знайшовся; і почали веселитися. А був старший його син на полі; і коли прийшов та приблизився до дому, почув спів і танець. І покликав одного зі слуг і спитав, що се є? А він сказав йому: Твій брат прийшов; і заколов твій батько годоване теля, бо здорового його прийняв. І розгнівався і не хотів увійти; а його батько вийшов і почав його просити. Він же у відповідь сказав своєму батькові: Се стільки літ служу тобі і ніколи твоєї заповіді не переступив, та ніколи не дав еси мені кізляти, щоб я зі своїми друзями забавився. А коли сей твій син, що проїв свій маєток з розпустницями, прийшов, заколов еси йому годоване теля. А він сказав йому: Дитино, ти завжди зі мною еси і все моє є твоє. Та треба було веселитись і радуватися, що сей твій брат був мертвим і ожив; був згинув і знайшовся.

(Лука гл. 15, ст. 11—32).

МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ.

Щоб усі католики були одне.

Задумом бажанням Христа Спасителя було завжди, щоб усі душі, відкуплені Його Чесною Кров'ю, творили одне стадо, під проводом одного Пастора, Римського Архієрея. Тому всі святі душі, як напр. св. Йосафат, докладали всіх зусиль, щоб усі розднані Церкви помирити і привести під один провід. Але Спаситель гаряче прагне того, щоб і „в самому Його стаді панував мир, єдність і згода“.

Християнин мусить поборювати не лише сектарство, що бажає кинути на організм св. Церкви, гейби якась зараза; не тільки повинен усувати всяке зіпсуття і моральну гниль, але якнайбільше приложити сил, щоб єднати серця в правдивій вірі, і якнайчастіше повторяти слова св. Церкви:

„За розцвіт святих Божих церков і за зєднання всіх, Господу помолімся!“

З ПСАЛЬМІВ.

Хто ходить по правді,
зі злими не дружить
і злих не збоїться
і їм не послужить.
Бо він служить тільки
Богові святому
і Його починаю,
а більше нікому.

І нічо йому не вдіє
вся ворожа сила;
він як дуб той стоятиме,
він і його діло.
А вас з вашими ділами,
погрішша погане,
розвіє Бог як полову —
і сліду не стане.

О. Подільський.

Календар. лютий 1936.

Стиль	м. ст.	Дні	С В Я Т А	
			греко-катол.	
1	19	С	Січ. Пр. Макарія	
2	20	Н	Н. Мит. і Фар. Евтим.	
3	21	П	Максима пр.	
4	22	В	Тимотея. Атаназія	
5	23	С	Климентія	
6	24	Ч	Пр. Ксенії	
7	25	П	† Григорія Богосл.	
8	26	С	Ксенофонта й ін.	
9	27	Н	Н. Бл. сина, Ів. Зол.	
10	28	П	Єфрема преп.	
11	29	В	Ігнатія Б., Романа	
12	30	С	Трьох Святителів	
13	31	Ч	Кира, Івана Безср.	
14	1	П	Лют. Тріфона	
15	2	С	Стрітєння Господнє	

Мясниці до дня 16. II. 1936.

Пересічна довгота дня 10 год. і 15 мін. В лютому зростає дня на 1 год. 35 мін.

Схід сонця: 1. II. год. 7.29, захід 16.59.

Місяць: Повня дня 7. II. год. 11.18. Остання чверть дня 15. II. год. 15.45.

Столітній календар: З початком лютого завірюхи, около дня 10. II. відлига і дощ зі снігом.

ІСТОРИЧНИЙ КАЛЕНДАР.

Дня 20. II. 1054. р. помер кн. Ярослав Мудрий.

Дня 9. II. 1918. р. центральні держави підписали з Україною берестейський мир та визнали Україну самостійною державою.

В кількох словах.

Личаківське Братство „Доброї смерті“ закупило велику площу на вул. горішній Крупярській, близько Рідної Школи. Там стане перший український дім для старців і велика саля для церковно-національних зібрань. Маємо надію, що Братство, під дбайливим проводом о. сов. Дуткевича, у скорому часі здійснить свій великий і християнський намір.

Львівські рабини Фрайнд і Левін зложили нашому ВПреоєсв. Митрополитові побажання з приводу ювілею.

3 Берези Картузької вийшло 12 Українців, 4 комуністів і 2 Поляки. Лишилося ще там 28 осіб, з того 16 Українців, 8 комуністів і 2 Поляки.

Концерт українських колядок відбувся в Парижі. Французам дуже подобалися наші колядки.

Українська кінофабрика в Америці. В Нью-Йорку відкрив наш балетмайстер (учитель танців) Василь Авраменко школу українських танців і фільмову роботу, в котрій будуть виробляти українські звукові фільми.

Які документи вільні від стемплених оплат? Від 15 січня не треба стемплів на квіти, що підлягали оплаті до 25 гр.

Безробітні абсолюенти високих і середніх шкіл усіх родів, ремісники, майстри-фахівці, повинні зголоситися писемно у відділі середніх шкіл Рідної Школи у Львові (Сикстуська 46). Треба подати крім імені і назвища рід студій, перебуту службу, свою адресу і короткий опис життя.

Ліцитують 26 маєтків в Галичині вартости 20 мільонів зл.

Нову залізничну лінію мають побудувати з Красного через Бужськ до Камінки Струмислової. Вона буде коштувати кільканадцять мільонів зл. Поділля дістане пряме получення з Волиню.

Гітлер мав дістати рака в горлі. Лічити його будуть найліпші лікарі світа, між іншим також жид Нойман з Відня.

Буде ще остра зима. Так заповідають метеорологи (вчені, що слідять за погодою). В лютім має зачатися привидива зима. На Великдень буде ще так багато снігу, що можна буде їздити на лецетах. Весна зачнеється щойно в травні. Тимчасом у нас осінь тягнеться вже пятий місяць а зими не видно.

На Сибірі морози доходять до 62 степенів.

В Америці морози доходять до 50 степенів. Замерзло понад 130 осіб. Замерз найбільший водопад світа Ніягара.

В Злучених Державах Північної Америки є 10.500 католицьких шкіл. В них учиться 2 мільони 609 тисяч дітей.

Абісинці святкували Йордан досвіта, щоб Італійці не побачили їх і не кидали бомб. Після водосвяття Абісинці входили до ріки на памятку хрещення перших християн. Зі сходом сонця процесії вернулися до церков на Богослуження.

Сильний вітер поніс на Каспійське Море величезну кригу, на котрій є 1.683 рибаків і 1.489 коней. Харчів і палива мають на 40 днів. На ратунок вислали кораблі, але крига може тимчасом потріскати.

На Чорному Морі шаліла велика буря, котра спричинила великі шкоди на побережжю. Затонуло кілька кораблів. Один турецький корабель затонув зі 100 подорожними.

Земля пересувається в полудневій Франції, коло міста Кан. Велика маса землі посувається 3 метри денно в напрямі того міста, засипала ріку і створила штучне озеро. Цілу околицю залила вода.

В Нью-Йорку на 2 години погасло електричне світло. Мабуть бандити ушкодили електричні проводи, щоби могли вигідніше красти. 25.000 поліціантів обсадило ціле місто, але бандити мали „жниво“.

Страшний землетрус навістив місто Гелена в Америці. Під розвалинами домів погибло 700 людей.

Мехіко буде обходити цього року 125-ліття самостійности. Від 1821 до 1857 р. було там 250 революцій.

Підчас землетрусу в Японії показалася стара японська святиня, котра тому кількаторок літ запалася в землю внаслідок землетрусу.

— 0 —

Веселий кутик.

БАТЬКО І СИН.

Батько: Слабо вчишся, мій сину. Далеко ліпше їш.

Син: Нічого дивного. Їсти вчуся від уродження, а до школи ходжу щойно другий рік.

НЕ ЗАВВАЖИЛА.

— Марусю, чи у великім покою світиться?

— Я не завважила, прошу пані, бо було зовсім темно.

ХТО ВІДКРИВ АМЕРИКУ?

Учитель: Івасю, покажи на мапі Америку! — Добре. Сідай. — А звертаючись до класи запитав:

— Хто відкрив Америку?

— Ціла класа: Івась!

ПЕРЕД АСЕНТЕРУНКОМ.

— Іцик, колиб тебе питали, що ти робив в цивільно, то ти не кажи, що ми торгуємо оселедцями!

— А чому, тате?

— Бо вони моглиб взяти тебе до служби на кораблях.

МИЛОСЕРДНА ДИТИНА.

— Петрусю, що сталося з тим медівничком, що тут лежав?

— Я дав його голодному хлопчикові.

— Гарно, гарно, а хто був тим хлопчиком?

— То я, мамусю!

У ШКОЛІ.

— Пане професоре, чи можна бути караним за те, чого не зробилося?

— Розуміється, що ні.

— То добре, бо я хотів сказати, що я не написав задачі.

„РОЗУМНИЙ“ УЧЕНИК.

— Чим є твій батько?

— Хорий, пане професоре.

— Я питаюся, що він робить?

— Кашляє.

— Гм, а що робить, коли не кашляє?

— Тоді не кашляє.

— Алеж не розумієш мого питання. Хочу знати, що робить твій батько, коли не є хорий, не кашляє і не лежить в ліжку.

— Тоді батько здоровий.

ПЕРЕДПЛАТА ПІВРІЧНО 1.20 ЗОЛ., РІЧНО 2.40 ЗОЛ. — Адреса Редакції і Адміністрації: Львів, вул. Японська 7. II. пов. — Тел. 294-56. Видає „Мета“, Видавнича Кооператива з відповідальністю уділами у Львові. Редагує Колегія. Відповідальний редактор: Петро Козицький. Друкарня „Діло“, Львів, Ринок 10.

Ціна 10 сот.

Наш Христос

Наша Земля

ПОПУЛЯРНИЙ ЧАСОПИС, ПРИСВЯЧЕНИЙ ПОГЛИБЛЕННЮ РЕЛІГІЙНО-МОРАЛЬНОГО І НАЦІОНАЛЬНОГО
ЖИТТЯ СЕРЕД УКРАЇНСЬКИХ РОДИН. ВИХОДИТЬ ДВІЧІ В МІСЯЦЬ.

Л ь в і в,

15. лютого 1936.

Ч. 4 (75).

ПРОПАГАНДА ТВЕРЕЗОСТІ СЕРЕД ЯПОНСЬКОЇ МОЛОДІ.

На вулицях і площах японських міст виставили до підпису домагання до парламента, щоб ухвалено закон, який забороняв би продажу алькогольних напйтків для молоді обох полів нижче 25 літ.

о. Степан Ковалів.

В роковини коронації Св. Отця

(12. II. 1922. — 12. II. 1936.)

Всі, навіть ворожі католицькій Церкві люди признають, що католицька Церква найбільш одностайна, найбільш кріпка між усіми релігійними організаціями.

Великі нещастя, великі удари падали на католицьку Церкву. Ріжні вороги виступають проти неї. То ложними науками, то злобою намагаються заподіяти їй шкоду. Але даремні зусилля. Церква Христова стоїть силою не людською, а Божою. Попадали престולי, розпалися найсильніші держави, розійшлися і загинули народи, — а свята католицька Церква стоїть непохитно славна на весь світ. І законні Наслідники св. Петра заєдно в ній управляють. Теперішній Намісник Христовий Пій XI., це Папа, якого гаслом є слова: „Мир Христа в державі Христа“.

Великим щастям було для нас, що бодай частина нашого народу на Берестейському Соборі 1596. р. злучилася знов із католицькою Церквою й признала вселенського Архієрея Папу Римського своїм Зверхником. Злука нашої Церкви з Римом дала дуже корисні наслідки. На цих областях нашої землі, де нарід належить до католицької Церкви, є найсвідоміша частина українського народу. Ніхто не заперечить, що саме наша Церква виховала найсвідоміших членів українського народу й найбільш карних у народній роботі. Вороги нашого народу розуміють те, що греко-католицька Церква це найсильніша кріпость нашого народу й тому найбільше, найзавзятіше вдаряють на неї.

Коли сьогодні звертаємо очі на Столицю Папи в Чітта дель Ватікано, то не забуваймо про Папську українську Колегію ім. св. Йосафата в Римі, на фундацію якої жертвував теперішній Папа Пій XI. десять мільонів лірів. У згаданій Колегії є місце на сто українських питомців. Цього року є в ній 55 українських питомців у такому складі: з львівської архієпархії 8, з перемиської єпархії 7, зі станіславівської 6, з ужгородської і пряшівської 4, з буковинського гр.-кат. вікаріату 2, з обох єпархій у Злучених Державах 20, з Канади 2, з Бразилії 3.

Щоби питомці української Колегії в Римі мали де переводити вакаційний час, — у Римі літною порою невиносима спека й нездорово, — закупив для них наш Високопреосвященний Митрополит Ексц. Андрей у Кастель-Гандольфо чудову віллу від російського кня-

зя Гагаріна. З причини деяких недостач перебудовано в 1935. р. цю прекрасну віллу — для кожного питомця окрему кімнату — та збільшено новими кімнатами та гарною каплицею. Кошти перебудови в сумі 250.000 лірів покритив сам Св. Отець, що з особливою любов'ю відноситься до наших питомців.

Діти і Св. Причастія.

(У роковини Папського декрету про вчасне і часте св. Причастя дітей.)

Нема, здається, кращого й ніжнішого образу як той, коли Христос кладе Свої руки на кучеряві головки дітей, пригортає до Себе й каже: — „Дозвольте діточкам прийти до Мене, бо таких є царство небесне“. Може думав тоді Спаситель, що ті діти повинні рости в ласці в Бога і в людей, як про Нього Самого пишеться на перших листках Євангелія; може хотів зазначити, що для Божого і людського ока найкращий є вид, коли мама приводить діти до Ісуса у св. Причастю. Так, здається, міркувала первісна Церква християнська, коли вже змалечку допускала діти до св. Причастя. Як було в апостольських часах — не знаємо. Тоді врешті на християнство наворачалися зрілі, старші люди й вони приймали св. Причастя зараз по хрещенню.

Але вже в третьому віці св. Кипріяні пишуть дуже виразно про св. Причастя маленьких дітей, що не приймають ніще твердого корму. Тим діточкам діакон вливав до уст кілька краплин Крови Господньої в часі хрещення і тоді, коли ті діточки були з батьками на Службі Божій. З того часу заістнував звичай „хресного Причастя“, а саме, немовлятам при хрещенню вливали кілька крапель св. Крови. Очевидна річ, більші діточки ще легше могли причащатися. Письма з четвертого віку згадують, що малесенькі діти йшли від своїх матерей і бігли до св. престолу, щоби запричащатися св. Крови. І той звичай Причастя діточок був у східній і західній Церкві аж до одинадцятого віку. Пізніше на Заході у латинській Церкві стали виступати проти Причастя немовлят і діточок, а то й видали строгі заборони. Крім цього установляли приписи, в яким віці можна допускати діти до св. Причастя і які є до цього вимоги. Щойно Святіший Отець Пій Десятий — називаний „Папа Евхаристії“ — в 1910. році видав чудове письмо у справі частого і раннього Причастя дітей, де зазначив, що дитину можна припровадити до св. Причастя тоді, як вона знає відріжнити Тіло й Кров Господню від звичайного хліба й

вина. Значить, діти не мусять тоді знати всіх правд віри. Того всего будуть учитися згодом, а тимчасом добре буде, як дитина буде причащатися навіть щодня. Також поручив Св. Отець, щоби допускати до св. Сповіді ті діти, що вже дійшли до вживання розуму, а коли такі діти є вмираючі, то годиться їм дати св. Напуття і Маслосвяття. Як бачимо, ті зарядження є гейби поворотом до старохристиянських побожних практик. Значить, добре роблять батьки, що приводять дитинку до св. Причастя, як тільки вона знає відрізнити ту небесну поживу від звичайної поживи, і похвальна є практика приводити до сповіди ті діти, що вже прийшли до вживання розуму.

Дай Боже, щоби наші батьки пішли за голосом Святішого Отця, що промовляє до нас в імені Самого Ісуса Христа. „Будуть святі поміж дітьми“ — говорив Св. Отець. Батьки при допомозі отців душпастирів повинні подбати, щоби таких святих було як найбільше серед української дітвори. Тоді помножиться слава Божа в нашій народі, і рідний край дістане чесні, характерні одиниці. Вони ж — кормлені з дитинства Тілом і Кров'ю Христовою — виростуть на великанів у Церкві Божій, і в нашій Батьківщині. А таких великанів духа дай нам Боже як найбільше!

О. Годунько.

Спільні просфори.

Принявся у нас гарний звичай, що наші товариства улажують спільні просфори після Різдвяних Свят. Тоді сходяться наші громадяни, священики і світські, чоловіки і жінки, молодь і діти і при однім столі обмінюються думками. Не одна гарна думка повстає тоді серед приятельських розмов. Неодну справу рушиться з місця після горячих промов і закликів. Дня 2. лютого було у Львові 10 спільних просфор: у монастирі СС. Василіанок при вул. Потоцького 95, в читальнях „Просвіти“ на Личакові, Замарстиніві, Жовківським, Знесінні Старім, Левандівці, Богданівці і Сигнівці, в товариствах „Зоря“ і „Воля“. Преосв. Кир Никита був наперед на Знесінні Старім, потім у монастирі СС. Василіанок при вул. Потоцького 95. Тут о. проф. Ю. Дзерович подав до відма, що Комітет будови церкви вже має затверджений магістратом план будови церкви і що вже скоро зачнеться будова. Комітет має готівки 17.765 зл. 62 гр., пісок і цеглу. „Центросоюз“ дав півтора вагону цементу. На другий рік просфора повинна від-

бутися в церковнім домі. Преосв. Кир Никита передав від ВПреосв. Митрополита привіт для всіх. Справа будови церкви стоїть так, що на другий рік уже повинен тут стояти новий Дім Божий. Потім промовляли представники українських товариств. Діти відспівали ряд колядок і відіграли одноактівку „У Свят-Вечір“. Серед розмов і співів колядок минув мило вечір. Подібно було і на інших просфорах.

Схаменіться, будьте люди!

У Львові відбулася недавно страшна розправа: молодий чоловік убив товариша в лісі, а зрабовані гроші пропив у шинку у Винниках. Оце й причина всього лиха: множаться проступки, люди йдуть до криміналу, бо або поповнюють злочини в нетверезому стані, або граблять, щоб пити, пити, пити. Образ Божий і подобу — свою душу — затоплюють у горілці. Ті всі забави, танці, сходини з напівкамі є якраз найбільшою нагсою до бешкетів, убивств, розперезаности, злочинів і всякого лиха. Нарід, що навіть добре не відживляється, ще більше ослаблюється через пиянство, й не диво, що чим далі, тим стає слабший, тупіший — котиться в провалля. Не тільки надмірне пиття, але навіть умірене, але тривале пиття приносить ті самі шкідливі наслідки. Час би взятися до лічення народнього організму. Передусім дитині не дати ні краплинки гарячого напитку (горілки і т. п.), але й самим не брати тієї мерзоти в свої уста. Братства церковні і товариства не повинні приймати в члени приятелів горілки. Пияки повинні бути усунені з братств, бо людина, що розпивається, не є гідна тримати свічку, хоругви, образ, або іншу посвячену річ. У читальнях, головно між молоддю, ширити треба книжки, що поборюють пиянство. Побіч молитовника та історії України, молодь мусить мати в руках протиалькогольну книжку. Врешті любов Батьківщини і добро душ наших вкаже нам засоби, як поборювати ту страшну язву, що нищить і руйнує українське покоління й веде його на загибель.

СТАВАЙТЕ ВСІ ДО БОРОТЬБИ З О-
ТРУТАМИ — АЛЬКОГОЛЕМ І НІКО-
ТИНОЮ, В ІМЯ КРАЩОЇ МАЙБУТНО-
СТИ НАШОГО НАРОДУ!

Настя Волошин.

Перша українська стигматичка Настя Волошин, хоч яка скромна і тиха сільська дівчина, вже досягнула світової слави. Про Настю знають і говорять не тільки в Яворівському повіті та у Львові, але по цілому світі, бо про неї пишуть часописи: українські, польські, чеські, німецькі, голяндські, французькі, англійські, італійські та інші.

„Стигма“, грецьке слово, означає — слід, знамя. Отже по нашому стигматик — значить „назнаменований“. Стигматик це особа, що має можливість перебирати на себе чужі терпіння і недуги, починаючи від перебрання на себе Христових терпінь — у тій цілі, щоби терплячому допомогти.

На просьбу Сестер Василиянок з Підлютого, Настя поїхала зі Львова до тамошнього монастиря 25. січня ц. р. і вернулася знов до Львова 3. лютого. Настя дуже любить дітей, тому зараз зайшла до школи, котру ведуть у Підлютому СС. Василиянки. Діти зараз рознесли по селі вістку про приїзд Насті. До монастиря зачали сходитися люди з цілої околиці. Прийшли із дальших сторін. Церква не могла помістити всіх людей, що хотіли подивитися на Настю. Священники не могли висповідати всіх, що бажали приступити до св.

Сповіді. Багато людей покалося і зачало жити по християнськи. Один провідник сектантів з Перегінська так перенявся словами і ранами Насті, що зібрав своїх сектантів і сказав їм: „Я бачив і повірив“. І вернувся до греко-католицької Церкви.

Коли Настя вертала до Львова, люди виходили на дорогу по всіх селах. У Перегінську і Рожнітові вийшли люди зі своїми священиками та просили Настю молитися за них. В околицях Підлютого народ набрав нового релігійного духа, якби була там велика місія.

Підчас екстаз що середи і п'ятниці Настя бачить Ісуса Христа, Матір Божу та Ангелів і розмовляє з ними голосно. При тій вона передає також слова Ісуса, Матери Божої та Ангелів до неї. Перед самою екстазою Настя Волошин кладеться до ліжка і зачинає звичайно так говорити:

„Ісус пробиває мій бік, руки й ноги“. І зараз зачинає йти кров з ран. Настя підчас екстази взиває людей до покаяння, до св. Сповіді і св. Причастя, до вірності нашому Митрополитові і душпастирям, не вірити сектантам. Вона готова на все для Ісуса. Часто повторяє: „Ісусе, се воля Твоя“. Підчас екстаз, що тривають від 15 мин. до кількох годин, Настя терпить муки бичовання. Після екстази Настя весела, усміхнена і радо розмов-

Олюнька.

Гуляв морозний вітер по дорогах, підганяв людей. Спускали голови долину і червоні підбігали. Переганялися сипкі сніжинки, що дйткнувшись лиця, шпигали як колючками.

А на ринку скреготала залізна помпа. Кругом дівчата з ведрами бляшаними. Гарячі лиця палені на вітрі. Усі потупували зап'ятками, оберталися, гуторили. Часами голосно зареготали, якби на плум морозному дневі і невигоді життя.

А вода сюркотіла у бляшане ведро. Здорова дівчина у легкому каптаніку і сивястій спідниці заперлася ногами в землю, і розмахувала собою на вітрі. Червоні руки наче б прилипли до залізного держала, гойдаючи ним то в гору, то в долину. А снігом мело! Зимно було!

— Вже, вже, вже! — закричали дівчата, заглядаючи у ведро. — Вступайся, бо як вогнем пече! — і живо тупали чобітками.

Здіймила дівчина ведро з рури, засокотала руками, і пустилася на відхід. А вітер розбісвся. Дмхнув в очі, завернув і засвітів над коминами жидівських халабуд. Дівчина поховзнулася на камені, і впала на зем-

лю. І вода, якби на жарти, потекла собі струмочком.

— Хі, хі, хі!.. — зареготали дівчата і засвітили густими зубами. Посипалися веселі дотепи і придибашки.

А дівчина ні словечком. Спокійно встала, стріпала зі себе воду, і з порожніми ведрами стала позаду, щоби знову в черзі вчепитися помпи.

*

— Олюнько! Вже буде рік, як ми обоє!

— А вже, Николю!

— Знаєш? Добре, що я тебе взяв! Такої жінки я хотів!

— А я що? Хоч не сподівалася за тебе!

— Я тебе ще тоді коло помпи бачив. Пам'ятаєш, Олюнько, як вітер тоді морозом шаранив? Ти тягнула воду.

— Не тямлю! Чи раз те було? Ой, натягнулася я цієї води, як ходила на послуги!

— А я стояв з візком коло крамниці! Розвозив сало та ковбаси від майстра. Як дівки зареготали, я глипнув туди. Ти тоді впала, — не заклала!

— А чом клясти? Впала, тай встала! О, сусідка наша Кривошійка, та вже клене! Штуркнеться ліктем, або дитина торкне лавчиною, то вже тих проклонів цабанить, аж

ляє. Тоді вона оповідає річи, котрих справді „око не бачило, ні ухо не чуло“.

Стигматизація Насті полягає не тільки на Христових ранах і терпіннях, але з нею вяжуться також: чудотворна сила молитви, ясновидючість, мандрівки її душі, вплив її на душі інших людей і т. д. Про деякі річи ми писали вже в попереднім числі нашого часопису. До Насті приходять листи від різних осіб з проською, щоб Настя молилася за тяжко хорих. Коли Настя хоче, якомусь хорому допомогти, то мусить перебрати його хворобу на себе, мусить її відтерпіти, перехорувати. Отже, коли приміром перебере від когось кашель, то сама буде кашляти і т. д. Хорий тоді буде здоровий, коли Настя відтерпить його недугу. Настя дуже ослаблена недугами, перебраними від різних людей. Недавно терпіла вона за 20 людей рівночасно. Тому треба її ошаджувати і не замучувати просьбами, щоби молилася за недужих. Настя відчуває біль і недолю українського народу і горячо молиться за нього і терпить за нього. На живім прикладі Насті бачимо наглядно, що подібно Христос узяв людські гріхи на себе і відтерпів їх. У той спосіб краще зрозуміємо відкуплення світа Ісусом Христом.

Повну стигматизацію, так як Настя, то значить рани в боці, на руках, ногах, мало досі около 75 осіб. Рани Насті все живі, вони

не зникають. В її ранах завважили білі кульки якоїсь матерії. Лікарі думали, що це роплять рани, але Настя вияснила, що це її лік, масть твориться з жовчі й оцту, яка сприяє заблизнюванню ран. Божя сила зробила ці рани і вони утримуються як зовсім окремі твір. Настя каже, що кров, яка випливає з її рани, це не її кров. Це кров Христова, тому її не вільно викидати, тільки зібрати або спалити. Коли ту кров, зібрану на ваті, раз викинули до зливу, Настя дуже терпіла і просила того більше не робити.

Настя тепер їсть тільки раз на день. У великім пості буде мовчати.

Настя як служниця вже не може дальше служити, бо не дають їй рани та екстази. Їй не вільно приймати ніяких грошей. Щоб роздобути грошей бодай на одержу, о. д-р Г. Костельник видав фотографії Насті по 50 грошів штука. При замовленні гроші треба висилати наперед. Замовлення і гроші присилати на адресу: о. д-р Г. Костельник, Львів, площа св. Юра ч. 5. Не всі можуть побачити Настю живу, але фотографію її кожний може мати.

Про Настю Волошин виголосить виклад о. д-р Г. Костельник у суботу, дня 15. лютого ц. р. о год. 4. пополудні у Львові, в салі Ремісничої Палати при Стрілецькій Площі.

— о —

лячно. Яюсь аж неприємно там до хати вступати!

— А в нас у варстаті челядники! Ой, кленуть соковито, аж гидко! Я цього не люблю! Щоб як ще вибути до року в майстра, та треба самому щось зачинати. А як там наші пацючки?

— Та годуються! Вже того жировиська годі настарчити. Зранку принесла з міста чотири ведра зливків. Та треба знову перейти по хатах. — І пригнулася почищувати чобітки на собі.

А Никола мовчки вдвлявся на жінку. Велика, здорова, і дбає. З такою то й робота йде. Заговорить, порадить, і без сварки, і без крику. Ще б лиш свій кутик мати. Вложив руку між подушки і перебірав заробленим тижневим добутком.

*

А колесо життя значило літа, і доля змінялася. Часами мучила гірка година, то знову всміхалося сонце потіхи. Солодив Христос терпіння, і благословив працю.

В куті міського ринку виросла нова каменичка. Чепурна, привітна, висока, з поверхом. Плечми оперлася до якоїсь сусідки, і розмальованими вітринами й високими вікнами розглядалася, як дівчина на ярмарку.

На долині крамниця-мясарня. Кам'яна долівка, білі стіни, мосяжні ваги, і прислуга у білих фартухах і завоях. Приходили гості, і скочувався гріш у лядові шуфляди.

У магазинах звивалися робітники. Сортували м'ясиво, переважували, укладали на столах, розвішували на гаках, вудили, виробляли. З кухні заносило запахом страв.

Нагорі в кімнатах власники. Помешкання гарне і миле. Він слухав радія, вона вишивала.

— Николю! А гарні будуть ці взори?

— Я, Олюнько, не мистець від того! Але це буде новість у нашому містечку, бо ще у церкві вишиваного фелона не було. Але знаєш, Олюнько, що я гадаю?

— А що, Николю?

— Я гадаю так: ти вишиваєш фелон, а я куплю золоту чашу до церкви! Яюсь так Господь нам допоміг, доробилися, то й треба!

— Ти добрий, Николю!

— Але загуторився я з тобою, а там на долі робота чекає. Завтра ярмарок. Бувай, Олюнько! — кликнув Никола, збігаючи долину.

А Олюнька вишивала, і думками мережала минуле. Терпке, важке було воно, та Бог поблагословив.

О. Горишвіт.

З НАШОГО ЖИТТЯ.

У честь Митрополита Кир Андрея уладжує 8 українських хорів у Нью-Йорку (300 хористів) концерт української релігійної музики в дні 31. травня ц. р. Злученими хорами управлятиме проф. Ол. Кошиць. Програма обійме всі напрямки релігійної музики з усіх українських земель. Плянують видати пам'яткову книжку з програмою концерту, статтями про діяльність Екск. Митрополита, про українську релігійну музику, про наші хори і т. д.

В пам'ять героїв, що лягли в бою під Крутами з большевицькою навалюю 29. січня 1918 р., у Львові відбулася дня 2. лютого панахида в архикафедральній церкві св. Юра. До панахиди станули: о. пралат Л. Куницький, о. радник Семчишин і о. Слоневський. Співав студентський хор „Бандурист“. Церква була повна народу. Українська молодь відбула ряд сходинок, присвячених героям зпід Крут. „Молода Громада“ уладила святочну академію.

Українське Протиялькогольне Товариство „Відродження“ у Львові видало відозву. Лютий — це місяць боротьби з алькоголем і тютюном. Хоч криза зменшила видатки, на алькоголь видаємо річно 120 мільйонів зл., на тютюн 60 мільйонів зл. На Волині пють наші селяни денатурований спирт і самогонку, на Лемківщині етер, що дуже шкодить здоров'ю. Поборюйте шкідливе вживання горілки і тютюну у приватному і публічному житті. В лютому відбудеться ряд викладів, курсів і виставок товариства „Відродження“. В днях 22. і 23. лютого відбудеться у Львові протиялькогольний і протинікотинний курс. Такі курси і виклади повинні відбутися в кожній нашій місцевості. Підпирайте товариство „Відродження“ і читайте його видання! Наш протиялькогольний рух, що розвивався так гарно в роках 1928 і 1929, тепер зачав ослабати. Товариство „Відродження“ закликає стати до боротьби з алькоголем і тютюном, бо вони нищать морально, фізично і матеріально наш нарід. Не вживайте тих отрут! Самі покидайте пити й курити і намовляйте інших!

Товариство „Зоря“ у Львові, що гуртує українських ремісників, промисловців і торговців, уладило 2. лютого в год. 12. вполудне спільну просфору для своїх членів і запрошених гостей. О. проф. Василів просвятив просфору і зложив усім побажання. Потім промовляли: голова товариства „Зоря“ дир. Ю. Сидорак, посол д-р Ст. Біляк від Народної Організації Українців міста Львова, проф. Матіїв-Мельник від Рідної Школи, д-р Ст. Федак і п. Карпак від Міщанського Братства. Співав хор „Зорі“ і грала власна оркестра. Другу просфору для ремісничої молоді ула-

джено тогож дня о год. 6. веч. Просфору по-благословив о. проф. Горчинський, котрий у теплих словах закріпив молодь до чесних діл і роздав пам'яткові образки. Голова товариства „Зоря“ дир. Ю. Сидорак поділився просфорою з молоддю. Потім промовляв п. майстер Чорний. Цей вечір був для нашої ремісничої молоді справді родинним святом.

Українські послы: В. Кузьмович, В. Целевич, З. Пеленський і сенатор О. Луцький виголосили в соймі і в сенаті ряд промов в обороні прав українського народу.

Загальні Збори львівського „Лугу“ відбулися 2. ц. м. Голова „Великого Лугу“ д-р Р. Дашкевич представив історію Лугової Організації в останніх 3 роках. Після звітів вибрано нову управу в майже незмінній стані.

В Брюховичах під Львовом оснували недавно читальню „Просвіти“ ім. о. Маркіяна Шашкевича. З приходом до Брюхович о. Ст. Воробця зачалось там нове життя. На спільну просфору зійшлося 120 осіб.

Українське шкільництво. В 1911/12 р. в Галичині було 2.496 українських народніх шкіл, у 1914 р. — 2.612. На Волині й Холмщині підчас австрійської окупації було 1.050 українських нар. шкіл. Коли Польща заняла ті землі, було там усіх українських нар. шкіл 3.662. В 1923 р. було їх 3.027, в 1925 р., за Грабського, було вже тільки 1055, в 1926 р. — 925, в 1927/28 р. — 774, в 1935 р. — 589...

Неграмотність на Волині доходить до жахливих розмірів. На основі перепису з 1931 р. не вміло ні читати ні писати від 10 літ: у Любомльському повіті 85.5%, в Золочівському 79.4%, в Костопільському 75.5%, в Сарненському 75.5%, в Горохівському 74%.

Нафта на Бойківщині. В с. Липе, пов. Турка, фірма Польмін довертілася у глибині 94 м. до значних джерел нафтової ропи, що дають 3 вагони денно.

В Стрию повстала українська механічна гарбарня „Астра“. Вона виробляє 1.500 шкір місячно. Це друга українська кооперативна гарбарня після яворівської.

В Празі, столиці Чехословаччини, відбулася нарада українських організацій, що беруть участь у підготовці Всеукраїнського Національного Конгресу.

Українська Громада в Берліні вислала меморіал до Союзу Народів. У ній звертає увагу на нелюдські переслідування большевиків на сов. Україні і просить Союз Народів, щоби він зажадав від Литвінова звіту про злочини совітів на Україні та щоби вислав туди слідчу комісію для перевірки совітських звірств.

Українці в Нью-Йорку в Америці заколювали на Рідну Школу 500 доларів.

ЩО ДІЄТЬСЯ У СВІТІ.

Абісинсько - італійська війна ведеться зі змінним щастям. На північному фронті Абісинці мають більше щастя. Недавно розбили одну італійську дивізію, взяли в полон 2.000 Італійців, багато танків, гармат і скорострілів. Вони оточили зі всіх боків місто Макалле і змінили русло ріки, щоб Італійцям відтяти воду. Зате на полудневім фронті ген. Граціяні пішов вперед на 300 км. Армія раса Дести розбита, а негус усунув його з команди. Італійські війська вже 300 км. від столиці Абісинії, Адіс-Абеби, тому там сподіються кожної хвили нападу італійських літаків. На щастя для Абісинців зачали падати дощі, котрі припинили італійську офензиву. Абісинський уряд проголосив мобілізацію і видав відозву до народу. В ній пишеться: Моліться горяче до Бога та думайте, що Він для вас зробив. Бог боронить слушної абісинської справи, бо наслав дощі тоді, коли звичайно спека. Злучіть свої душі, молитви і руки, а нічого вам не зробить наймогутніша зброя“.

Англія похоронила свого короля Юрія V. величаво. Понад 2 мільйони людей брало участь в його похоронах. Королі Бельгії, Данії, Румунії, Болгарії, президент Франції і багато достойників з цілого світа взяло участь у королівських похоронах. Померший англійський король володів над 500 мільйонами людей, що замешкують 1/5 частину землі.

Після похоронів англійського короля відбулися в Лондоні і в Парижі важні наради, в котрих узяли участь королі і міністри. Крім війни в Абісинії обговорювано, як удержати самостійність Австрії (сусідні держави не хочуть допустити до злуки Австрії з Німеччиною) і як забезпечити мир в Європі. Великі німецькі зброєння так перестрашили Францію та Англію, що вони хочуть заключити союз з большевиками. До того союзу мають належати ще Чехословаччина, Австрія та Румунія. З другої сторони мають стояти: Німеччина, Італія, Польща і Японія.

Чехословацький прем'єр Годжа заявив, що Закарпатська Україна дістане автономію. Словацькі організації внесли письмо до Союзу Народів. У ній звертають увагу, що большевики заключили військовий союз з Чехословаччиною і будують там свої військові летунські площі. Тепер Чехословаччина це осередок большевицької пропаганди в Європі і випадкова брама для большевицької армії в само серце Європи.

Німецькі Єпископи видали пастирський лист про християнське подружжя. Гітлер сказав, що Німеччина не бажає війни, бо війна навіть побідна не оплачується. Німеччина кон-

КНИЖЕЧКИ о. Годунька:

„Христос-Цар“ (10 с.), „Жінотву під увагу“ (10 сот.) можна замовляти в нашому Видавництві:

Львів, Японська 7/II п.

за попереднім надісланням грошей і 10 сот. на пошту. Радиться замовляти більшу кількість, бо тоді почта менше коштує.

че потребує кольтоній. Мусить прийти до війни між Японією і большевиками.

У Греції відбулися вибори, в котрих побідила республіканська партія, котра тому рік підняла повстання проти повороту короля. Тепер бувші повстанці погодилися з королем і король поручив їм створити уряд. Натомість королівська партія, котра здусила минулорічне повстання і перевела поворот короля з вигнання до Греції, тепер у меншості. Один з провідників її ген. Кондиліс, котрий погнівався з королем, бо не хотів допустити до амнестії для ворогів короля, умер нагло на удар серця.

Війна в Абісинії викликала заворушення між коліровими народами, що підлягають білим. І так у Єгипті даліше неспокійно. В Сирії місцеве населення хоче позбутися французької „опіки“. Араби помагають своїм братам у Сирії.

На Далекім Сході війна неминуха. Японські і манджурські війська стоять близько границі большевицької Зовнішньої Монголії, щоби кожної хвили перейти її паниці. Знову з другої сторони паниці стоїть 150.000-на монгольська армія під командою большевицьких старшин. Пограничні перестрілки поодиноких відділів відбуваються досить часто.

Полуднева Америка має вже досить большевицької агітації. Представники полуднево-американських держав зіхалися до столиці Чіле і радять, як поборювати комуністичну пропаганду. Комуністів будуть виселювати з країв Полудневої Америки. В Уругваю поліція викрила комуністичний заповір серед війська. Ув'язнили багато військових.

Всі держави зброються чимраз більше. Ті перегони зброєнь доведуть до вибуху війни, якщо люди в останній хвили не послухають закликів Св. Отця до миру.

Грошей до скрині не ховайте, але на книжочку пересилайте до

„НАРОДНОЇ ТОРГОВЛІ“

Ринок 36. у Львові.

Там їх злодій ні вогонь не забере — ще й процент Вам наросте!

Читання для наших господарів.**ПОЗИЧКИ НА РОДИННІ СПЛАТИ.****Де і як можна їх зятигнути?**

Державний Банк Рільний, відділ у Львові, дає з Фонду Родинних Наділів позички для збереження господарств від 5 до 15 гектарів від поділів між членів родини на малі господарства. Такі позички можна дістати: 1) Коли власниками господарства в рівних частинах є члени родини і хочуть поділитися. 2) Коли господарство обтяжене сплатою в користь інших членів родини і власник не має грошей, щоби їм сплатити, і тому мусівби поділити господарство. 3) Коли власник господарства хоче дати посаг синові, що жениться, або доньці, що виходить замож. — Позички дають на 10, 15, 20 і 25 літ на 1 процент річно. Крім того Банк потручує одноразово 1 проц. Найнижча позичка — 1.500 зл. До подання за позичку треба долучити: статистичний квестіонар, гіпотечний витяг з аркуша ґрунтової посілости, асекураційну полісу, посвідку промадського уряду, яка стверджує потребу позички. Банк може жадати ще інших документів і відповідної суми грошей на покриття коштів оцінки, коли вона відбудеться на місці, на ґрунті. Оцінка може бути на підставі документів.

За ту позичку повинні старатися ті господарі, котрі не хочуть допустити до поділу свого господарства на менші, нежиттєздатні і хочуть вивінувати своїх дітей або сплатити родинні спадки.

ЯК ЗРОБИТИ ЛЕДІВНЮ?

Тепер найвідповідніша пора зробити ледівню, щоби мати свій лід підчас спек для переховування молока, масла, сиру, яєць, мяса, для лічних цілей і інших потреб. Найдешевший спосіб переховувати лід в т. зв. ледових кіпцях. Копець закладається в місці, де є тінь, близько будинку, положенім вище цілого подвіря, з легким спадом, щоби вода спливала і щоби до леду не мала доступу підскірна вода. Місце призначене на копець треба докладно вирівнати, положити на ньому верству хворосту і накрити соломом. Це робиться тому, щоби вода з топінючого леду скоро спливала, бо інакше повстане калу́жа, в котрій буде топиться лід. Лід звозиться в морозний день, щоби не був во́гкий, бо тоді скоро топиться. Лід треба брати зі середини ставу, чистий, без трави, бо чистий лід краще переховується. Звезений у грубих брилах лід складається в прубі верстви. Щілини заливається горячою водою, котра розпускає лід і робить з нього одноцілу брилу. Коли уложиться копець леду,

треба прикрити його сухою соломом, верствою найменше на 1 метр, потім землею. Лід вирубується з кіпця вчасним ранком або ввечером і скоро закривається, бо лід топиться від теплого воздуха. Найліпше відкривати копець від півночі.

ЯК ГОДУВАТИ ХУДОБУ БАРАБОЛЯМИ?

Бараболі це у нас головна пожива людей і худоби. Годувати худобу тільки бараболями і соломом не можна, бо це одностороння пожива, без білка. Тому треба додавати ще грису, макухів, бураків і т. д. Бараболі треба добре вибирати, щоби не дати худобі пни́лих, зіпсутих, з кільцями або обліплених землею, бо може бути колька. Коровам дається бараболі сирі, коням і безрогам парені. Коням треба бараболі мішати з січкою. Жолуби треба хоч раз на тиждень вимити старанно горячою водою з вапном.

ДОПИСИ.

Спільна просфора в Янові к. Теревовлі. В неділю 2. ц. м. члени читальні „Просвіти“ в Янові к. Теревовлі уладили спільну просфору. Вправді са́я дуже маленька, а всетаки помісти́ла коло 70 членів. Уладженням просфори заня́лася передовсім місцева інтелігенція. Громадяни Янова призадумуються вже над будовою церковного дому, в котрім заразом помісти́ласяб і домівка читальні. Місцевий парох о. Е. Цегельський посвятив просфору, виголосив гарну промову і роздав просфору поміж учасників. Хор співав дуже гарно коляди і пісні. Дві дівчинки виконали гарно деклямації. Місцевий лікар д-р Микола Терлецький своїм теплим словом заохотив громадян до співпраці та побажав, щоби громадяни Янова якнайскорше могли дочекатися свого власного Народного Дому. — П. Ярослава Цегельська заохотила кількома словами присутних, щоби за рік знову уладили спільну просфору, але вже у нововибудованім власнім домі. Голова новооснованого товариства „Луг“, п. Микола Джус зложив подяку о. Е. Цегельському за опіку і просив о дальші вказівки в їхній праці. Підчас просфори перевели збірку на „Рідну Школу“. Накінець хор відспівав многолітствіє своєму о. Душпастиреві і приявним гостям. По короткій забаві всі піднесені на душі повернули до́мів.

Учасниця.**Загадка.**

— Що це таке: виглядає як кінь, їсть як кінь; вить передом таксамо як задом.
— Сліпий кінь.

Цікаві дрібнички.

Ірландський Люрд є в місцевості Кнок. Чуда відбуваються там від 1879 р. Численні паломники приїздять туди не лише з цілої Ірландії, але навіть з Америки.

В Німеччині в 1935 р. 104.219 осіб узяло участь у замкнених реколекціях.

В Дельгі в Індії побудували велику католицьку церкву Найсолодшого Серця Ісуса. Це має бути національна церква для цілої Індії.

В Абіссинії обходять річно 33 свята в честь Матері Божої.

Юрій Добрий. З такою назвою перейде до історії покійний англійський король Юрій V. Його меч зложить у спеціальній шклянній шафці на замку Віндсор з підписом: „Меч Юрія Доброго“.

Цитрина. Мало людей знає, що цитрина має в собі лічничу силу. І так кашель з перестуди скоро минає, коли малі кусники цукру замочити в соку цитриновим і поволі розпущати в устах. — Як кому чути з уст, той нехай візьме платочок цитрини, вийме з неї кістки і посипле мілким цукром. Це треба тримати на язичі з 10 хвилин, маючи уста замкнені — а немилий запах зникне. — При болю горла добре є полокати його цитриновим соком, або ликнути цитриновий сік з цукром. Добре робить і гаряча лімоняда. — Волокна з витисненої цитрини прикрашують церу й потріскані руки. Добре є що вечора потирати лице і руки цитрин. соком, щоб висох на шкірі. — При болях голови з жолудка, дуже помагає шклянка сельтерської води з цитриновим соком. — Дуже добре робить цитрина на нер-

ви, бо їх успокоює. Треба накраяти 5—6 цитрин у тонкі платки і мочити їх у десятих літрах води через 2 години. Потім змішати це з теплою водою, в котрій маємо купатися. Тільки мила не вільно вживати при тій купелі, яка усмирить наші нерви.

Війна з собаками і котами в Царгороді. Місто Царгород славне з того, що там по вулицях вештаються маси безпанських собак, яких магометани дуже шанують і не вільно їх кривдити ні вбивати. Але теперішня турецька влада, що зірвала вже багато забобонів та пересудів, рішила вигубити собак. Скористала з того, що в місті вибухла скаженина і скажені собаки покусали багато людей, і наказала вигубити всіх собак у місті. За два перші місяці вибито 12 тисяч собак і 7 тисяч котів, які також у Царгороді у великім пошанівку. Ще треба буде вбити до 15 тисяч собак і стільки котів.

Помер 108-літний пастух Іван Будний у селі Добрівляни, повіт Заліщики. До самої смерти був здоровий.

В Болгарії зацвили рожі, яблуні та сливи.

В Японії, де звичайно легка зима, тепер великі сніги і морози.

Град убив 19 людей у полудневій Африці. Після градової бурі впав зливний дощ, котрий викликав повінь. Втопилося 9 людей.

Бузьки прилетіли в околиці Вишнівчика, повіту Крем'янець на Волині, на північ від Збаражчини. Тому, що тепер упав сніг, бузьки не мають що їсти. Селяни годують бузьків і отвирають стодоли, щоби бузьки мали де сховатися від холоду.

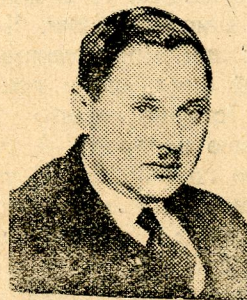
3 галерії вибранців долі

Понише подаємо подоби осіб зпоміж тих, що в тягненні четвертої класи 34-ої Державної Льотерії, виграли більші суми.

П. Мечислав Коралевський, — замешкалий у Варшаві, при вулиці Новогродській 66 старший інспектор поліції. Як власник четвертини 117633, на котру впала виграша 50.000 зл., одержав з Генеральної Дирекції Державної Льотерії 10.000 зл.

Друга четвертина того числа була власністю **Д-ра Шуделка**, котрий очевидно одержав таку саму суму.

Нетрудно догадатися, що ті грачі набули вже льоси I-ої класи 35-ої Льотерії, котрої тягнення зачнеться 20 лютого ц. р.

Євангелія.

Неділя 35. (Мясопустна.)

Коли ж прийде Син Чоловічий у Своїй славі і всі ангели з Ним, тоді сяде на престолі Своєї слави; і зберуться перед Ним всі народи, і відлучить їх один від других, як пастир відлучує вівці від козлів; і поставить вівці по Своїй правиці, а козлів по лівиці. Тоді скаже Цар тим, що будуть по Його правиці: Прийдіть благословенні Мого Отця, наслідуйте приготоване вам царство від основання світа. Бо Я був голодний, а ви дали Мені їсти; Я був жаждучий, а ви напоїли Мене; Я був подорожний, а ви прийняли Мене; нагий і ви одягли Мене; недужий, і відвідали Мене; у в'язниці був, і ви прийшли до Мене. Тоді відповідять Йому праведники, кажучи: Господи, коли бачили ми Тебе голодного і накормили, жадучого і напоїли? Коли ж ми бачили Тебе подорожним і прийняли Тебе, або нагим і одягли Тебе? Коли бачили ми Тебе недужим, або в в'язниці, і прийшли до Тебе? А Цар у відповідь скаже їм: Істинно кажу вам, оскільки ви се вчинили одному з сих Моїх найменших братів, Мені вчинили. Тоді скаже і тим, що будуть по лівиці: Ідіть від Мене прокляті в огонь вічний, приготований дияволу і його ангелам. Бо Я був голодний і ви не дали Мені їсти; був жаждучий і не напоїли Мене; подорожний був і не прийняли Мене; нагий і не одягли Мене; недужий і в в'язниці, і не відвідали Мене. Тоді відповідять Йому і ті, кажучи: Господи, коли бачили ми Тебе голодним або жадучим або подорожним або нагим або недужим або в в'язниці, і не послужили Тобі? Тоді відповідь їм, кажучи: Істинно кажу вам: Оскільки ви не вчинили сього одному з сих найменших, і Мені не вчинили. І підуть сі на вічну муку, а праведники в життя вічне.

(Матей гл. 25, ст. 31—46.)

Неділя 36. (Сиропустна.)

Бо коли відпустите людям їх провини, відпустить і вам Отець ваш небесний; а коли не відпустите людям, то й ваш Отець не відпустить вам ваших провин. Коли ж постите, не будьте як лицеміри сумними; бо вони опоганюють свої лица, щоби показатися людям, що постять. Істинно говорю вам, що вони одержують свою нагороду. А ти, коли постиш, намасти твою голову і умий твоє лице, щоби не люди бачили тебе, коли постиш, а твій Отець, що в тайні; а твій Отець, що бачить у тайні, заплатить тобі.

Не збирайте собі скарбів на землі, де ржа і міль нищить, і де злодії підкопують та крадуть. Збирайте ж собі скарби на небі, де ані ржа, ані міль не нищить, і де злодії не підкопують, ані не крадуть; бо де є скарб твій, там буде й серце твоє. (Матей гл. 6, ст. 14—21.)

З ПСАЛЬМІВ.

Славитиму Тебе, Боже,
доки мого віку;
Твої діла прославляти,
що їм нема ліку.
А найпаче тую правду,
що Ти кориш злого
і нікого не опустиш —
нікого! нікого!
Слухай старче і молодче,
слухайте, всі люди:
справедливий є Всевишній,
праві судить суди.
Кожніському по заслугі —
на вагу й під міру;
дайте ж Йому щире серце,
дайте службу щирі!

О. Подільський.

5-ТА ЦЕРКОВНА ЗАПОВІДЬ:

Весіль і забав у заказані часи не справляти!

Пята церковна заповідь заборонює весілля і забави не тільки в часі всіх постів, але також і в великі свята радості Церкви, а це тому, щоби ми роздумували над Тайнствами, котрі торжественно святкуємо, і не мішали радості Церкви зі світовими втіхами. Тому нехай кожний пам'ятає, що справляти забави з танцями на Різдвяні свята, на Новий Рік, на Йордан, на Великодні свята є смертним гріхом. Нехай ніхто не легковажить собі церковних заповідей, бо вони так само обов'язують нас під тяжким гріхом, як і Божі заповіді. Св. Августин учив, що „хто відвертається від Церкви, цей виключиться з числа її дітей.“ До тих, що музикою з танцями зневажають заказані часи, відноситься Божя погроза: „Оберну свята ваші в жалобу“. (Апос.: VIII. 10.)

Тому для пам'яті й остороги перед зневагою і переступленням п'ятої церковної заповіді подаємо заказані часи, так як вони обов'язують нас після провінціального Собору відбутого у Львові в 1891 р.

Заказані часи, в котрих Церква забороняє весілля і забави:

- 1) Всі середи і п'ятниці в році.
- 2) Пилипівка, т. зн. від дня 28. листопада до 19. січня (н. ст.) **включно** (отже і Йордан-Богоявлення є заказаним часом).
- 3) Від мясопустної неділі до провідної неділі (неділя Томина).
- 4) Від понеділка по неділі Всіх Святих аж до св. Петра і Павла.
- 5) Від св. Мучеників Макавейських аж до Успення Пресв. Богородиці.
- 6) В день Усікновення честної глави св. Івана Хрестителя.
- 7) В день Воздвиження Чесного Хреста.

Календар.

ЛЮТИЙ 1936.

Стиль		Дні	С В Я Т А
н.	ст.		греко-католический.
16	3	Н	Н Мясоед. Сим. і Анни
17	4	П	Преп. Ізидора
18	5	В	Мч. Агафії
19	6	С	Вукола, Юліяна
20	7	Ч	Пи. Партенія
21	8	П	Теодора Стр.
22	9	С	Мч. Никифора
23	10	Н	Н Сиропус. Харламп
24	11	П	Свщм. Власія
25	12	В	Мелетія, Марини
26	13	С	Прп. Мартеїна
27	14	Ч	Прп. Авксентія
28	15	П	Онисима, Евфроз.
9	16	С	Памфила

Великий Піст від дня 24. II. до 11. IV. 1936. Заборонений час на весілля й забави з танцями вже від дня 17. II.

Сонце сходить дня 21. II. о год. 6.26, заходить 16.49.

Місяць: Нів дня 22. II., перша чверть дня 29. II.

Погода: Від 15. II. до кінця місяця має бути сніг і мороз.

В кількох словах.

Стан засівів. Брак снігу в більшості воевідств не вплинув відемно на стан засівів при одночасній недостатці морозів. Зате відлига спричинила в північно-східних воевідствах надмірну вогкість, що відбилося некорисно на озиминах. Найкращі засіви у воевідствах південних і шеському, найгірші у воевідствах виленському, поліському і новгородському.

Збіжжа дорожче за границею, бо в Аргентині і в Австралії був неврожай. Треба сподіватися, що і в нас подорожжє збіжжа.

Перед 15 роком життя не вільно виходити заміж. Так зарядило міністерство справедливости Польщі.

Катехизм у війську завели в Австрії. Окремі священики катехити вчать вояків катехизму. Австрійська влада добре знає, що воякові дає силу не тільки зброя, але і віра в Бога і християнський характер.

Обікрали церкву в Луківку, пов. Броди. Злодії забрали 2 позолочувані чаші, 100 австр. корон сріблом, около 3 кг. старих австр. монет і передвоєнні банкноти.

На совітській Україні настала гостра зима.

Витяти по точкованій лінії.

3 DOWÓD NADESLANIA PRZEKAZU ROZRACHUNKOWEGO Na zł. _____ gr. _____ Odbiorca: Administracja „Chrystos Nasza Syła“ Lwów, ul. Japońska 7/II. Nr. rozrachunku: 81. Nr. wpłaty _____ (podpis przyjmującego)	4 PRZEKAZ ROZRACHUNKOWY Na zł. _____ gr. _____ złote słowami _____ Odbiorca: Administracja „Chrystos Nasza Syła“ Pocztą: Lwów, ul. Japońska 7/II. Nr. rozrachunku: 81. Nr. wpłaty _____ Dzień wpłaty _____ Stempel okręgu _____ (podpis przyjmującego)	1 Na zł. _____ gr. _____ Imię, nazwisko i adres wpłacającego: _____ Nr. rozrachunku: 81. Dzień wpłaty _____
--	--	--

Цими наказами присилаєте передплату!

Алькоголь руйнує здоровля та добробут!

Ціна 10 сот.

Наш Христос

ПОПУЛЯРНИЙ ЧАСОПИС, ПРИСВЯЧЕНИЙ ПОГЛИБЛЕННЮ РЕЛІГІЙНО-МОРАЛЬНОГО І НАЦІОНАЛЬНОГО ЖИТТЯ СЕРЕД УКРАЇНСЬКИХ РОДИН. ВИХОДИТЬ ДВІЧІ В МІСЯЦЬ.

Л ь в і в,

1. березня 1936.

Ч. 5 (76).

Виділ Філії Т-ва охорони дітей і опіки над молодю у Львові.

Світл. Ю. Дорош

На терені Львова розвиває широку діяльність серед наших найбільш необхідних Філія Т-ва охорони дітей і опіки над молодю. Домівка Філії, фундація Високопреосв. Митрополита Кир Андрея, є при вул. Ходоровського ч. 15. Там наші немовлята і діти одержують лікарську поміч (між іншим навітлювання кварцовою лампою), молоко і теплу одіж. Батьки одержують різні правні поради, а то й грошеві підмоги. В домівці існує теж дуже дешеве дентистичне заведення. Наше населення повинно користати з тієї корисної для себе установи. Головою Філії є тепер п. Др. Цимбалістий, а між довголітніми діячками на терені Філії вибивається на перше місце Вп. п. Раковська, невтомна працівниця між убогою дітворою Львова.

Міщанські братства.

Приглядаючися уважніше громадянському життю зауважуємо, що народня свідомість зростає з кожним днем. Навіть села, що донедавна спочивали у дрімоті, нарешті пробуджуються, протирають темну полуду з очей, і горнутья до культурно-освітньої праці. Люди вчаться пізнавати що добре, а що шкідливе, де правда а де фальш, хто приятель а хто ворог. Жіноцтво горнеться до церковних братств, мужчини читають католицьку пресу, родичі починають розуміти, що значить виховання дитини. Словом, село будиться до життя, продирається крізь темряву до світла сонця.

Та приглянувшись зокрема громадянському життю по наших містечках, ми мусимо де-що затривожитися. Містечка наші нидіють, люди розгублені живуть одинцем, прибирають маніри поверховного „панського“ життя, зате впадають у велике зубожіння духа, затрачується український характер міста. Вплив міської шумовини підриває мораль їх почувань, а пересадна міська зарозумілість і гордість ведуть до духового лінивства, байдужности в культурно-освітній праці, до несвідомости і темноти. Нажаль мусимо ствердити, що не одне горде містечко свідомістю й освітою стоїть нижче від свідомого села. Колись наші міста були головним живчиком культурно-освітнього життя, основою економічної сили, та самотнім заборолем проти винародовлення. Зате нині діється навпаки.

А тепер спитаймо себе, що було по наших містах тою силою, яка давала сильний відпір усяким чужинецьким впливам і винародовленню? Отож цією силою була Церква і церковні братства. Яку роль відіграли у нашому громадянському житті міщанські братства, про це докладно пише українська історія.

Ці міщанські братства, основані при церквах, найперше кріпко боронили справ віри. Члени міщанського братства були самі вірними синами Церкви, вони будували по містах храми, окрашували їх дорогими окрасами, вивінювали дорогоцінною утварю, і потягали за собою інших людей.

Члени міщанського братства боронили теж свого обряду. В часі, коли вищі українські бояри і знатні роди покидали наш обряд і переходили на латинство, то міщанство твердо його трималося до найменших подробиць, та в цей спосіб закріплювало й свою національну свідомість й окремішність.

Та міщанське братство не тільки працювало в крузі церковного життя, але теж клало основи культурно-освітнього розвитку. Міщан-

ські братства закладали бібліотеки, печатні, крамниці, школи, бурси, приюти, і ревно ними опікувалися. Члени братства вносили глибоко релігійного духа у всі світські установи, до яких належали. Вони не казали „моя хата скраю“, але цікавилися всіми проявами громадянського життя і були дійсними патріотами.

Міщанство високо цінило свою рідну мову, звичай, обичай, та вдягало народню ношу. Ще до нині по деяких містечках внуки і правнуки переховують у скринях рясні чемерки з плетеними потреблями і гудзиками, великі сиві делі з жовтими вилогами і котасами, сиві барани з широкими ковнірами, широкі пояси з золотими френзлями, високі смушеві шапки з сивими днами, та багато іншої одежі, у якій ходили їх діди і прадіди. Ще мають люди золотом ткані вишивки, або турецькі, квітисті спідниці, хустини, намиста, та інші окраси, що їх наші купці привозили аж зі Сходу. По церквах ще до нині знаходимо багато образів, різьб та інших окрас, що їх робили наші міщанські ремісники. І багато інших цінних пам'яток полишили нам наші міщанські предки.

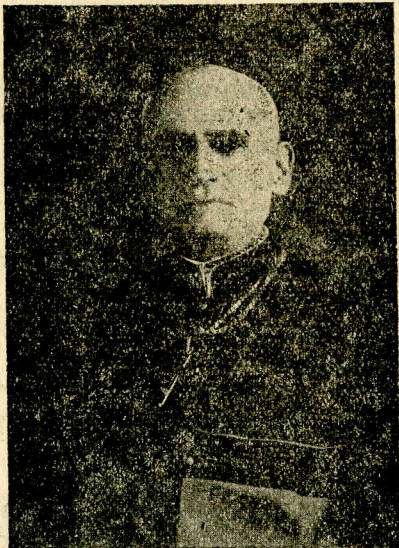
А що нині бачимо по наших містечках? Нинішні міщани перші закинули народню ношу, позбулися гарних звичаїв і обичаїв, покалічили і калічать рідну мову, стають байдужими до справ віри, до парохіяльних урядів щораз приходять письма зі староства, що той або той міщанин чи міщанка змінили „обжондек“, скрізь шириться моральне зіпсуття, а вслід за цим байдужість у освітній праці.

І знову спитаймо себе, що двигне наші міста з упадку? Ясна річ, що багато зроблять культурно-освітні товариства, економічні установи, та найбільше скріпить життя нашого міщанства таки знову Церква і міщанські братства. Товариство Христа все було і буде найпривкішим і найбільш притягаючим. Тому горнімся до церкви, закладаймо по наших містах церковні і міщанські братства, — гуртуймося, міщани! Нині мусимо створити новий тип міщанина, а радше відтворити цього старого міщанина, що був колись вірним сином Церкви, оборонцем свого обряду, мови, носі, звичаїв, був громадянином і патріотом. Міщани! Під прапор міщанського братства! Нехай на нім видніє гасло: „За Церкву, за віру, за нарід український!“ Відновім цю славетну традицію міщанства, що записалася золотими буквами на картах історії України! Особливо у нинішній лютий час створім сильну міщанську родину! Тоді Церква буде мати вірних синів, а український нарід буде мати сильну потугу по всіх наших містах і містечках. За містом піде село, та увесь нарід зросте в силу.

о. К.

80-ліття о. Мітрата Тита Войнаровського.

Дня 16. лютого о. Мітрат Тит Войнаровський скінчив 80 літ свого трудолюбивого життя. Уродився 16. лютого 1856 р. в Ляць-

кiм Шляхоцьким, пов. Товмач, у священничiй родинi, що походить вiд дорадника Гетьмана Iвана Мазепи. Священиком є вже 55 лiт. Душ-

пастирював в Олешi, Колодiївцi, в парохiї св. Юра у Львовi, в Пядиках, Топорiвцях i 20 лiт у Балинцях. У 1910. р. перенiсся до Львова, де став крилошанином Митрополитчой Консistoriї та управителем столових дiбр нашого Митрополита. Св. Отець у 1929. р. надав йому почесьть Апостольського Протонотаря й Мiтрата. Вiд 20 лiт о. Войнаровський є головою „Сiльського Господаря“ у Львовi.

Мрiєю Ювильята було дати нашому хлiбробовi землю й освiту. Вiн старався якнайбiльше землi розпарцелювати поміж українських селян. Розпарцелював понад 37.000 моргiв дiдичiвської землi поміж 10.000 селянських родин по дешевiй цiнi. Під його управою „Сiльський Господар“ розвинувся величаво. Освiту ширив Ювильят як тiльки мiг. З сiл, де вiн душпастирював, посиляли до шкiл багато селянських дiтей i неодному з них помагав Ювильят. Коли став послом до австрiйського парламента, всю свою посольську платню вiддавав „Рiднiй Школі“ на стипендiї для сiльської молодi. Вiн написав багато книжок про господарськi справи в українськiй, нiмецькiй i iнших мовах. За його науковi заслуги Українська Господарська Академiя в

о. О. Годунько.

Заохота до духовних вправ.

З нагоди Великого Посту.

Зi страхом Божим приступаємо до обнови наших душ, до цих духовних вправ. Бо справдi! Коли вже премудрий Соломон довгих сiм лiт будував ерусалимський храм, то ми сiм днiв, коротких сiм наук маємо посвятити на будову нерукотворного храму — Царства Божого в наших душах i в нашiй дорогiй парохiї. А як жиди після вавилонської неволi вiдбудували свiй зруйнований храм, так i ми, після неволi гріха, мусимо у св. Сповiдi вiдбудувати наш душевний храм — святиню Св. Духа. Бо чиж не знаєте, що ваше тiло є у вас храмом Св. Духа, а ви гріхами своїми вчинили його вертепом розбiйникiв?!

Щож бо було в пишному, величнiй храмі Соломона? Тiльки той один кивот завіта, семираменнi свiчники i стiл з жертвеними хлiбами i чаша з вином. А проте... в якому великому пошанiвкi був той храм у жидiв. Зi сходу i заходу, з пiвночi i полудня, з усiх закутин свiта сходилися жиди, щоби поклонитися Богови в ерусалимському храмі. Сам Христос Спаситель дванацятьлiтнiм юнаком молився в тому храмі. А який же вищий,

цiннiший храм нашого ества! То не кивот завіта, а щедрi благодати Божi на св. хрещеннi зложенi в нас, гейби в кивотi...

I семираменнi свiчники — 7 дарiв Св. Духа засвiченi були в нашiй душi; в нашому серці, гейби на столi, не хлiб, не вино, а правдиве Тiло i Кров Сина Божого, Сам Син Божий спочивав... i не тiльки один Исус Христос його вiдвiдував, а цiла Тройця Пресвята, Отець i Син i Дух Святий, пришли були, i зробили Собi в нас оселю.

Та деж тепер мури твої, Єрусалиме? Де велич твоя, ерусалимський храме? Де, християнська душе, питаю, подiла ти ласку Божу? Де в тебе овочі Св. Духа? Камiнь на каменi не лишився з тiєї пишної колись, а тепер розваленi будiвлi. I доводиться разом з пророком Єремiєю плакати-ридати й руки заломлювати за колишньою славою, за славним минулим... Та не тiльки що пропало Боже добро, але в серці наросло хабаззя зла i лукавства. Мимохiть нагадується поступок поганського цiсаря Адриана, що на Голгофті, на святiм мiсці хрестної смерти Спасителя, здвигнув храмину Венери, богинi бруду й розперзаностi... бо тi то пороки нарастають там, де гріх вирве з корiнем спасительний хрест Господень, i потопче i з болотом змішає християнське серце, Тiлом i Кров'ю Христа годоване...

Подебрадах в Чехословаччині іменувала його почесним доктором економічних наук в 1931. р. Мимо своїх 80 літ Ювильят даліше працює над господарським піднесенням українського народу.

У 80-ліття неструдженого Працівника на ниві релігійній, політичній, культурній і господарській бажаємо йому дочекати сповнення його мрій і многих літ!

Як постить Настя Волошин?

Від мясопустної неділі (16. лютого) Настя Волошин зачала Великий Піст. Вона була того дня у Високопреосвященного Митрополита Кир Андрея, щоби просити о благословення на Великий Піст. Около 3. год. пополудні зачала Настя піст молитвою, мовчанкою і терпінням. Вона їсть тільки раз на день: чай без цукру і кусень сухого хліба. Говорить тільки про найконечніші справи. Від 16. лютого щодня має екстази, що тривають нераз довше, і цілу ніч. В екстазах підчас посту Настя терпить бичовання, плечі і руки має посічені, руки немовби зв'язані ланцухами і шнурями. Вона умирає на хресті разом з Ісусом Христом. Ті, що були при одній її екстазі, говорили:

І тому в сьогоднішню хвилю, як бачиться зпийновані гріхом душі християнські, мусить вирватися щира молитва до Бога за нарід увесь, і муситься кликати до Господа Саваота:

„Господи, Господи, призри з небесе і вижд, і посіти виноград сей, егоже насади десница Твоя!...“

Але небо не відчиняється з благословенням... не чути голосу Отця з неба, що говорив би про нас: „Се сини Мої, се доні Мої, що Я їх Собі сподобав“, — а радше приказує священникові, як колись пророкові Єремії: „Оце Я поставив тебе сьогодні, щоб ти виривав і виполовав і винищував і розвалював і будував і щепив!“ Оце посилаю тебе, священнику Мій, до народу Мого. Крою Сина Мого спасеного, щоб ти з їх зарослих сердець виривав і виполов усі земні пристрасти й пожадання, щоб ти безмилосердно винищив до тла лукавство гріха, щоб ти розметав широко і розвалив пекельне царство сатани, і на тих румовищах побудував благословенне царство Отця, і Сина, і Св. Духа, і заціпив в серця вірних духа Христового — духа чесноти і праведности християнської.

А може гостре, пекуче те слово, Господи? Може промовиш до нас ласкавішим словом і вкажеш, що принести народові Твому?

„Ми виділи чудо, — чудо Божої любови до нас, людей.“

Хоч як Настя терпить, є при тім спокійна, смирна, і бе від неї якби святість. Її болі ділають дивно благородно на тих, що на них дивляться. Настя має щось таке, що тягне до неї людей. Хто її бачив, мусить її полюбити. За 7 місяців екстаз вона стратила 7 кг. ваги. В екстазах вона терпить за душі наших людей, що розстаються зі світом. Недавно Настя два рази вмирала, перебираючи на себе конання людей, одного на Великій Україні, та одного нашого робітника у Франції, котрого присипала земля в копальні. Вона робила за них покаєння.

Стигматички мають дар від Бога супроводжати душі на тамтой світ.

Щоденно приходиться 5 до 6 листів до Насті з просьбою о вилікування.

Настя молиться, щоби скоро повсталася церква СС. Василіянок у Львові при вул. Потоцького 95. І дійсно щоденно напливають датки на будову тої церкви.

Настя в екстазі дня 22. січня, ще перед виїздом до Підлютого, сказала, що хтось писав лист про неї до Тереси Найман (німецької стигматички). Ісус Христос сказав їй:

„Не пишіть, бо не довідаєтеся про причину моїх ран. Ще вам замало моїх ран, ще хочете знати про їх причину?“

І вже не гостре, як креміль, слова пророка, а нагадується Сам солодкий Ісус Христос, що в божниці відкриває листки, і читає ніжне і радісне пророцтво про Себе:

„Дух Господній на Мені для того помазав Мене, щоб Я благовістив убогим і сліпим прозріння; випускати увязнених на волю, проповідати приємне літо Господнє.“

Посилає благовістити науку Господню: Що наше життя — то не земля, а небо, що наше щастя не вічно порпати у смітнику земних пожадань і прагнень, а старання за життя і щастя вічне.

І комуж це благовіститися, кому проповідується? Вбогим... не тільки вбогим на тілі, тим, що живуть у вогких сутеринах, не бачать сонця, і може руку витягають за кавалком хліба, а тим усім убогим, що не вміють орудувати євангельським таланом і втратили ласку Божу, тим крайнім нуждарям, що не мають ні за сотика заслуг на царство небесне, тим убогим, що Бога, Скарб найбільший, у серці не мають... Серце стискається, коли дивитися на ту бідноту, що окружає голодні кухні, що годинами цілими вистояють покійно під магістрацькими дверима, щоби запомагу або працю вижебрати, але стократно біль-

О. д-р Г. Костельник зачав Настю випити, хто написав того листа. Вона сказала, що один Німець, Студит, і знала, що там було написане.

І дійсно так було: Студит о. Петерс написав лист про Настю до Тереси 21. січня ц. р. і вислав з фотографією Насті.

Дня 27. січня Настя сказала до о. Костельника: „Нині Тереса дістала той лист. В екстазі я терпіла за той лист. Я була в тім селі, де мешкає Тереса (Коннерсройт, у Баварії). Місцевий парох (о. Набер, що опікується Тересою, як о. Костельник Настею) як отворив лист і прочитав, то заломив руки з дива. У тім листі було також сказане, що Настя проповіла Тересі смерть у 1936 р.

Настя дуже над тим боліла і сказала: „Через Тересу дістала я Божу ласку, а перше слово про мене зі Львова до Тереси було про її смерть.“

Недавно в одній екстазі Настя говорила молитву віршом. Це була дуже гарна молитва, але Настя говорила їй так скоро СС. Василіянки не могли її записати в цілості.

Настя знає все, що про неї говорять. Коли о. Костельник мав про неї відчити у Львові і в Дрогобичі, Настя була там своїм духом. Між слов'янськими народами перша стигматичка це Настя Волошин з українського на-

ше стискається серце бачити убогих безробітних — чи панів чи бідаків, — що не хочуть прийнятися праці для Бога, на життя вічне. Коби їх притягнуло до такої праці оце благовіщення Божої науки. Коби то вони разом з бідними пастушками вміли й схотіли поклонитися Богові в церкві, гейби у вертепі, й принести Йому багаті дари каяття, жалю й навернення.

Сліпим прозріння..., що бачать і пожадають завидючими очима широкі лани і панські покої, а не бачать безкрайого неба й много помешкань в Отця свого..., що бачать і витоптують дорогу до кіна, до корчем, до барів і дансінгів, на спортові грища і новітні танці, а не бачать дороги до св. Церкви і духовних радощів..., що бачать і з насолодою оглядають брудні образи і жадними очима пожирають чужі гідкі часописи. а ніколи не поглянуть на солодкі ікони Христа і Богородиці, та ніколи не заглянуть у релігійну книжку чи газету..., що бачать і слідкують за бігом авт і трамваїв, за чуйним летом літаків, а не бачать і не звертають уваги на свої дрібні діти, повірені Богом, і занедбують їх злочинно.

Чи прозріють тепер ті сліпці? Чи навчатся вони в тій Божій школі для сліпих — азбуки християнського життя, та чи вернеться їм

— Вже вийшла нова книжка —

УЛАСА САМЧУКА:

„Війна і Революція“

(II. том „Волині“).

— Ціна 4.50 зол. Замовляти: Адміністрація —
„Дзвонів“, Львів, Японська 7/II. —

роду. Досі не було стигматиків ні в Поляків, ні в Чехів, ні в Москалів.

Люди наворачтаються масово до св. Віри й Церкви через пресу, виклади й оповідання про Настю.

Настя має велику місію серед українського народу. Вона молиться за український нарід. Маємо доказ, що Бог любить наш нарід, коли зіслав йому стигматизовану дівчину для навертання заблудивших.

Дивний Бог у своїх ділах. Він зглянувся на наш бідний український нарід, вибрав Собі з нього одну вірну слугу й обдарував її Христовими ранами!

зір на душевні, релігійні справи? Дав би це добрий Бог, щоб на очі їх усіх, як на очі євангельського сліпця, поклав Христос Свою руку та привернув їм зір духовний, зір небесний, щоб як орли вдивлялися в Сонце правди, в Христа Спасителя; бо може й не бачиш, може навіть і не чуєш, що „Господь близько“ і вийде на тебе тяжка десниця Божа і змете тебе, грішна порошинко, в челости пекельні.

І випустити ув'язнених на волю... Певно, треба молитися і так поступати, щоби з усього народу впали кайдани неволі, але сьогодні згадую ті ганьблячі окови, що прикували тебе до землі, до гріха, що так вжерлися в твою душу, що треба буде важкого молота гніву Божого й тяжких ударів долі, щоби вирвати тебе з тих кайдан, а наложити солодке ярмо закону Божого; щоб у тій неволі не ниділо твоє тіло, не ниділа душа, щоби пекельний сторож не знущався над тобою, а щоб ти як свободна дитина Божа співав радісних пісень Богові Святому і з ангелами Божими віддавав Йому честь і поклон.

Чи тим хорим, сліпим, ув'язненим — може голос Божий? Чи переможе в них ту тяжку недугу, що в собі носять і заражують нею других?!

(Докінчення буде.)

З НАШОГО ЖИТТЯ.

ВПреосв. Митрополит Кир Андрей у день Трьох Святителів, Василя Великого, Григорія Богослова і Йоана Золотоустого, виголосив проповідь до львівського радіа. Тисячі Українців у краю, на заході в Польщі і за кордоном на еміграції мали змогу почути через радіо могутнє слово нашого Князя Церкви. Митрополит зазначив, що празник Трьох Святителів це свято Церковної Єдності. Почитателі тих трьох Святих спорили, хто з них вищий і славніший. Грозила небезпека, що розібеться єдність Церкви. Тоді три Святителі явилися у сні одному Єпископові і жадали установити один спільний празник. Всі три вони лучили Схід зі Заходом, бо працювали на Сході в порозумінні з Апостольською Столицею. Церковна єдність мусить мати видимий знак. Таким знаком є Намісник Христовий, Св. Отець. У 14-ту річницю коронування Св. Отця нашого Пія XI. молимося, щоби Всевишній удержував Його у силі і здоровлі на многі і щасливі літа і щоби Бог дав Йому діждатися здійснення бажання Його життя: щоби всі стали одно. Молимося, щоби Бог потягнув до церковної єдності всіх наших

незєдинених братів і благословив усіх, що змагають до тої єдності.

Перемишлянщина відсвяткувала гідно ювілей свого Владики, Митрополита Кир Андрея. Дня 16. лютого зіхалися священники й вірні з цілого повіту до Перемишлян. О год. 10.30 зачалася Соборна Служба Божа, що її відслужив о. Климентій, Ігумен ОО. Студитів у сослуженні отців деканів: о. З. Маркевича, унівського декана, о. Кушніра, нараївського декана, та о. З. Жегалловича, перемишлянського декана. Прегарну проповідь виголосив о. Каспрук зі Станимира. Підчас Богослуження співав гарно хор з Боршева. Пополудні о год. 3. відбулася святочна академія в салі „Сокола“ при великім здвизі народу.

Гарний почин. Досі бувало в нас таке, що нагороду „за найкраще написану книжку“ одержувала часом навіть людина, яка в своїх творах не проявляла здорових думок. Тепер Український Католицький Союз від себе буде давати нагороду за книжку, що буде гарно написана, а при тім не буде там думок противних християнській науці й моралі. Цей гарний почин У. К. С. вітаємо щиро і маємо надію, що він причиниться до уздоровлення нашого письменства.

О. Горишвіт.

Наука.

— Мамо! — Гев!... — Дайте! — Серафимали лиш засопіла. — Мамо! — Та чого нудийш? — Та дайте на зошит! — Ой, як я тобі дам, то аж гарячо в пятах буде! Вже тиждень з тим дурним мене мучиш!... — І Серафима почервоніла. — Але по хвилині знову: — Мамо! — Ех! Ти!... — Дайте!

— А на — раз, а на — два, а на — три!... — рахувала Серафима, гепаючи важкою долонею по Степанковій спині. Копирсався хлопчина руками й ногами, лебедів на всю хату, та Серафима, якби й нічого. Не випустила дитини з рук, аж доки не зігнала всієї злости зі себе. В хаті счинилася метушня. Степанко ой-кав, втираючи сльози, і старша Марійка теж хлипала з жалю. Їй треба було на перо, та вже навіть нічого не згадувала. До цього ще в колісці маленький Михасько так дер рота, аж в ухах лящило. А Серафима промовляла до дітей: „А гунцвоти!... А голодриги!... Я вам дам школу! Чобітки подерлися, шапчини не маеш, а ти будеш за зошитами морочив голову? Ще тих витребеньків мені треба? Видатків на потріб, що волосся на голові, годі обігнатися від всього!... Я вам заверну голову?!“

Слухали діти промови, і стишилися. Ма-

рійка ладила свої книжки і шкільні прибори у хустинку. Лиш Степанко вперся на своїм, що без зошита не піде до школи. Сів на лаві, пхивкав і кидав ногами. Не було вже що робити Серафимі. Поворкотала ще у сінках, походила під шопою, і вишукавши одно яечко, каже до Степанка: — „На! А не збий! Бо вже мені допік до живих печінок! Занесеш до кооперативи і купиш собі!“

Хлопчина аж усміхнувся, що врешті таки з зошитом піде до школи. Сховав яечко легонько у кишеньку, закинув торбинку на плечі, і з Марійкою вийшли враз.

У хаті притихло як по війні. Серафима кинулася розпалювати під печею. Увійшла до хати сусідка Настя, і каже: — „Ви щойно розпалюєте, сусідко?“

— Та розпалюю, сусідонько! — защебетала Серафима. — От, знаєте, як завернуть ці дітиська голову, то й не знати за що братися. Тільки спокою, як підуть до тої школи.

— Мої також пішли, але я вже молоко спарила. Як ходили до школи без сніданків, то казав учитель, що дрімали в лавці як кури. Понаганяв додому. А ваші, Серафимо, як там у школі?

— Чи я знаю? Маю час там лазити за ними? Тумани, сусідонько! Нині школа нічого не вчить. Як я ще ходила до школи, то хоч би ли добре. А мама як справили одну скриптурку, то на пів року мала!

Товариство св. Андрея, організація нашого духовенства львівської Архієпархії, відбуло 20. лютого у Львові свої загальні Збори. Головою Т-ва є даліше о. проф. Ю. Дзерович.

„Вифлеемську Ніч“ у СС. Василіянок у Львові при вул. Потоцького ч. 95 виставив аматорський гурток читальні „Просвіти“ на Вулиці під проводом п. І. Олексина. Вистава полишила якнайкраще вражіння. Багато людей не могло поміститися, тому цю гарну виставу треба повторити — в більший салі. Дохід призначено на будову церкви СС. Василіянок при вул. Потоцького 95.

Товариство Ремісничо-Промислова Бурса у Львові, що має дві бурси (вул. Ходоровського ч. 3 і вул. Пасічна ч. 2), скликає на день 8. березня пресову анкету у справі купна і вивінування нової бурси, бо будинок при вул. Ходоровського треба замінити на більший. До тієї переважної справи ще повернемо, а діяльному Виділові Т-ва бажаємо повних успіхів в його великих задумках.

Вечір народньої ноші відбувся недавно у Львові. Наперед були покази народніх звичаїв. Хлопці зі звільною відспівали колядку з Дунаєва коло Перемишлян, 8 хлопців з Полянки,

присілка Вороцева під Львовом, відіграло „Різдвяний вертеп“. Львівські пані відспівали колядки і щедрівки з Київщини. Около 50 селян з Лисятич, пов. Стрий, вивело сільське весілля. Відтак виступали групи в народніх одягах з Наддніпрянщини, Поділля, Покуття, Гуцульщини, Бойківщини, Лемківщини, Яворівщини, Львівщини, Перемишлянщини, Угнова і з Полісся. Кожний одяг був інакший, а кожний гарний. — Наші селяни повинні плекати наш народній одяг і ходити в нім. У Львові має повстати „Товариство опіки над народною ношею“.

Нові нафтові жерела в Галичині відкрили в селах Липе і Михнівець турчанського повіту, в повітах стрийським і ліським. Українські селяни повинні робити контракти на добування нафти в українських адвокатів, щоби не датися використати чужинцям, так як це було тому кількадесять літ у Дрогобиччині, де наші селяни стали бідаками, а чужинці, переважно жида, мільонерами.

.....
Неодин ляг скоро в домовину, бо багато за життя пив „на здоровля“.
.....

— Ой, нині школа тягне! Все дай і дай, і кінця немає!

— Тай, щоби хоч щось було з цього! А то мої від тої науки поставали як джуси. Якби чемериці дітиська понаїдалися. До роботи якоїсь нагнати, таки треба добре буком махнути.

— А поїдете, Серафіно, нині на ярмарок?

— Ай, та здалося. От решета б, та горнець новий купити, може б на спідницю собі набрала... Але візьміть, Насте, мене на свою фіру, бо мій поїхав з тягарами аж на стачію.

— Добре, Серафіно! Лиш скоро варіть що там, тай поїдемо!

І зварила Серафіна трошки борщу в глечуку, спекла якусь паляницю, запорала господарку, та зібралася до міста. Михасько бавився на постелі, тай замкнула його у хаті, а ключ положила над дверми.

Аж над вечором вернула Серафіна з ярмарку. Марійка і Степанко аж попірили самі на господарці. Степанко двигав на руках малого Михаська і зацитував його, щоби так не верещав за мамою. Марійка знову запорювала господарку, носила воду у бочку, та мало рук не відморозила на вітрі.

Розігрілася й Серафіна, та стала добувати з кошика, що накупила у місті. Добула одну булочку, тицьнула Марійці, і каже: „Оце тобі за те, що води наносила, курей загнала, худібку погодувала!“ Опісля добула другу

булочку Степанкові і каже: „А оце тобі, що Михаська колисав!“

Між тим засвітила лямпу, і повісила на кілочку коло печі. Сама взялася готувати вечерю. Діти обступили лямпу з книжечками, щоби хоч дещо прочитати. Та у цій хвилині вернув батько з фірманки. Увійшов в хату, струсив зі себе сніг, роздягнувся і просто сів під печею коло лямпи. Діти відступили на бік, а батько став живо розповідати свої днівні пригоди. При цьому кляв, аж землянка здригалася, бо жид обіцяв більше заплатити, а заплатив ледви половину.

Як Серафіна подала вечерю, став розпитувати: „А як там наші корови? Їли що? Пили воду? А голубам давав хто? А гуси, кури, понеслися всі?“ — За всю господарку розпитував, лиш за діточок ні словечком. Ба й нащо? А як наука? Це най учитель клопочеться!

По вечері діти знову стрибнули коло лямпи, щоби прочитати щось з книжечок, та написати кілька рядків у зошиті.

— А йдете вже спати?! Цьми! Лиш крутилися коло лямпи! Ще вам дня за мало? — настукотіла на дітей Серафіна, — і всі поволеньки клалися на спочинок.

Гасла закіпчена лямпа і тьма ночі чорним покривалом застеляла сонні очі. За хвилину лиш чути було харчіння здорових грудей, та часами малий Степанко скрикував крізь сон: „Мамо! Дайте на зошит!“

Дописи.

Просфора в Лежанівці (Грималівщина). Дня 2 лютого влаштовано Просфору для членів читальні „Просвіти“. Сяла Народного Дому заповнена вщерть. Просфору поблагословив о. Іван Прокопович і виголосив промову. Хор читальні під проводом п. Чорного відспівав „Бог Предвчний“. Б. держ. секретар Пісецький виголосив промову про життя, заслуги й значіння Експ. Митрополита Андрея для нашої Церкви й народу. По промові рішено вислати до Експеленції гратуляційне письмо з нагоди 35-літнього Ювілею; письмо підписало 127 учасників. Дуже добре відіграли аматори дві сценічні картини. Підчас перекуски без алкоголю, промовляли п. Пісецький, п. Лідія Прокопович, Пташник і Чорний. Просфора закінчилася відспіванням національного гимну. Належить завважити, що Лежанівка належить до свідоміших сіл. Хоч час від часу „злі духи“ не оминають і Лежанівку і стараються кириною роботою розбити зорганізоване село, то Лежанівчани настільки вже релігійно й національно свідомі, що йдуть за проводом свого Душпастиря, ідейного робітника на народній ниві.

Ремісничка молодь Львова працює. Дня 16. м. м. була театральна вистава аматорського гуртка Ремісничої Бурси при вул. Ходоровського 3. Вистава під заголовком: „Ми йдемо в бій“ невелика, але багата змістом. Сцени: в окопах, похід війська і ін., пригадали нам недавні славні часи великого всенародного підйому і зриву, часи героїських жертв і лицарських вчинків. Аматори грали добре, особливо батько (Хміль) віддав свою роль без заміту. В цілості видно солідну працю провідника п. Сулими. **Я. Сперан.**

Двориська-Підгайчики, пов. Перемишляни. В суботу дня 8 лютого ц. р., члени читальні „Просвіти“ в Двориськах уладили спільну Просфору. До столу засіло около 100 громадян, старших і молоді, разом з місцевою інтелігенцією. Просфору поблагословив місцевий душпастир о. Гр. Бойко і виголосив гарну промову. Підчас перекуски п. Л. Білоскірка, абсолювент Духовної Академії, прочитав реферат про Маркіяна Шашкевича, а п. М. Пилипчук, абсолювент Духовної Академії, виголосив промову з остерогою перед сектами. Хор молоді співав коляди і стрілецькі пісні, а п. М. Яремчишин представив учасникам їх обов'язок зглядом інвалідів і зарядив збірку. Просфора була уладжена за ініціативою о. Душпастиря, а заходами головно таких громадян, як В. Чепіжак, Д. Максимів і М. Сента.

СВЯТОТАЦТВО.

Дня 9. січня 1936 р. в год. 11. вночі виконано влом до церкви в Сервирах повіт Зборів і вкрадено всі стихарі, обруси, один антимінс, багато полотен і пушку з дрібними жертвами в квоті 5 зл., а всього разом вартости около 600 зл. Крім того винесено шафку з захристії на середину цвинтаря; там її розбито і порожкидано по болоті та гнилим листю чашу, монстранцію, мирницю та прочі богослужебні посуду. Гірко заплакали парохіяни, коли о. парох відправляв у неділю св. Літургію в чаші і стихарі, позичених у сусідній парохії, та удалися під покров св. Отця Миколая, складаючи щедрі датки на Соборний Акафист в наміренню виявлення святотатства.

І не завелися вони в своїх горячих молитвах до того великого Святителя, який виеднує великі ласки перед престолом Всевишнього Бога. Молитва додала їм охоти та енергії до спільних постійних розшуків, які увінчалися повним успіхом. До 21. І. вже церква мала назад свої річи, а злочинники були в руках людської справедливости. Є ними: 1. Микола Мігас, кравець, жонатий, батько одної дитини, власник гарного мурованого дому, але зате радикал-безбожник, деморалізатор і сівач непорозуміння між священиком і парохіянами та 2. Пилип Покора, парубок караний уже за крадіж. Крім того виявилось ще 18 крадіжей, які були правдивою язвою села, та пляновані напади на управителя школи Павла Молчка в цілі ограблення пенсії в часі повороту до дому та на вїйта і секретаря в Богданівці в цілі рабунку каси. При тім виявилось ще кілька спільників, переховників і перевізчиків крадених річей. Парохіяни дуже піднесені на дусі та вірять, що це рука Божого Провидіння зіслала той тяжкий допуст, щоби ударемнити ті намагані злочини та виявити правдиві овочі радикалізму та безбожництва на селі.

Місцевий.

Читання для наших господарів.

ЩО РОБИТИ В ГОСПОДАРСТВІ?

Всі господарські знаряди треба добре очистити, висмарувати, ушкоджені направили, Ремінну упряж вимити теплою водою з милом. Ствердлу шкіру упряжі відмочити в теплій воді, щоби змякла. Перед висохненням натерти теплим смаровилом, скільки прийме шкіра.

Коням можна давати денно до 7 кг. парених бараболів пів на пів з січкою. Чим ближче до весняних робіт, тим ліпше треба відживляти коней, щоби набрали сили. Худобу, безрого і дріб у погідні дні виганяти на свіжий воздух, на подвір'я. Для дробу добре уладити під дахом гребовисько, висипане грубозернистим піском і румовищем, завісити пастівні бураки. При переховуванні збіжжя треба пам'ятати про шуфлювання зерна і перевітрювання шпихліра в сухім часі, особливо при морозі. Коли добра дорога, треба вивозити навіз. Вибуялі озимини можуть випріти або вимерзнути. Коли озимина є під грубою верствою снігу, може „вдуситися“, особливо коли сніг зледавіє. Ростини не мають воздуха до віддихання і гинуть. Тоді треба конче знищити ледову поволоку валком, бороною або залізними граблями. Коли озимини вийдуть з зими ослаблені, треба скріпити їх вапневою салітрою 40 до 60 кг. на морг. Салітра ділає скоро і тому на-

дається до рятування зле перезимованих або ушкоджених озимин. Хлібороб повинен допильнувати озимини, щоби не змарнувати цінорічної праці.

КОЛИ БІЛИТИ ОВОЧЕВІ ДЕРЕВА?

Білення овочевих дерев має подвійну ціль: хоронить дерева перед шкідливим діланням сонця в березні, коли то в ночі дерева наражені на досить сильні морози. Велика різниця між днем і нічю викликає „відларення“ на пні і на галузях. Вапно ділає тут своєю білою краскою, відбиває соняшні проміни і зменшує нагрівання дерев сонцем. Крім того вапно нищить шкідників і недуги дерев. Бо вапно кришить кору, котра відділюючись від дерева, перестає бути осідком для різних шкідливих комах, їх яечок і лярв. Вапно нищить також порости і грибки на корі дерев. Щоби вапно зробило своє, треба його уживати в осени, у вересні або жовтні, або при кінці зими, при кінці лютого або зараз на початку березня. Білити треба не тільки пні, але і всі грубіші галузи старших дерев. Молоді, кількालітні деревця не білється, тільки обвивається соломою, котру зліймається не скорше, як у половині квітня. Вапно до білення повинно виглядати як молоко. Щоби ліпше чіпалося, додати трохи глини.

ЩО ДІЄТЬСЯ У СВ'ТІ.

В Абіссинії вдалося Італійцям розбити 80 тисяч Абіссинців, що хотіли оточити їх під Макалле. Абіссинці мали великі втрати в людях. Італійські літаки кидають бомби та обстрілюють відступаючих Абіссинців. В Адіс Абебі, столиці Абіссинії, викрили замах на негуса. Хтось насипав піску до мотору його літака. Є чутки, що тим літаком негус хотів втечи до Швейцарії, де має свій дім і багато грошей у банках. — Італія хоче заключити союз з Німеччиною у відповідь на англійські погрози дальших санкцій і на совісько-французький договір. — В Австрії не вдалося повернути монархії і посадити на престол Оттона, найстаршого сина останнього австрійського цісаря Карла. Спротивилися тому сусіди Австрії. — В Німеччині переслідують католиків і арештують їх ніби за союз з комуністами, хоч ніхто цьому не вірить. Пруський прем'єр Герінг приїхав до Польщі на полювання. Підчас того відбув довгі наради з польськими міністрами. — У Швейцарії жид Давид Франкфуртер застрівив провідника німецьких гітлерівців, Вільгельма Густльофа в його помешканні. Це зробив він із пімсти за переслідування жидів у Німеччині. Похорон Густльофа відбувся у Німеччині з великими почестями. Промовляв сам Гітлер. Він

виступив дуже гостро проти жидів за те, що вони спричинили братовбивчі боротьби з Німеччині. Всі терпіння Німеччини від часів війни аж до переняття влади націоналістами спричинили жида. Вкінці Гітлер заповів, що Німці приймуть боротьбу, накинену їм жидами, і переведуть її безоглядно. — У Франції націоналісти тяжко побили провідника французьких соціалістів Льва Блюма. Зате лівий уряд Сарро розв'язав велику монархістичну й націоналістичну організацію „Аксіон Франсез“, бо в її домівці найшли капелюх і краватку побитого Блюма. У французькій соймі йде велика дискусія над затвердженням французько-совітського договору. Правиця критикує гостро той договір, бо Франція не буде мати хісна з того договору, тільки совіти, котрі мають дістати 1 мільярд франків позички. Вразі німецько-французької війни Польща не допустить до переходу совітських військ, а інша дорога, через Румунію і Чехословаччину, не вигідна. — В Еспанії у виборах побідили ліві партії. Новий уряд Азани випустив усіх політичних в'язнів, соціалістів і комуністів. У краю відбуваються заворушення, комуністи палять церкви й монастирі, нападають на редакції католицьких часописів, на священиків, монахів і католицьких діячів. Це наслідки діявольської роботи большевицьких агентів.

Московський комінтерн проявив останніми часами велику діяльність у Франції та Еспанії. Він приказав тамошнім комуністам получитися з соціалістами, радикалами й масонами і створити так званий „народний фронт“. І дійсно це подекуди вдалося, бо тепер ліві мають перевагу у Франції та в Еспанії. Крім того комінтерн викликав ряд страйків: у Лондоні, в Америці, в Африці та в Китаю. Поліція арештувала багато комуністів в Австрії та Мадярщині.

На Далекому Сході положення дальше непевне. Недавно в одній пограничній сутичці між військами японської союзниці Манджурії та червоної Монголії взяли участь два большевицькі літаки. Японці дальше висилають війська до Манджурії.

В Парагваю, в Полудневій Америці, вояки, що брали участь у недавній війні з Болівією, зробили революцію, прогнали уряд і президента та настановили свого президента, полковника Франка. Новий уряд положить кінець жидівському пануванню в Парагваю, подібно як Гітлер у Німеччині. — Злучені Держави Північної Америки скликають усі американські держави на всеамериканську конференцію. Президент Америки Рувельт хоче створити американський Союз Народів.

Чотириста мільйонів пропиває річно наш нарід.

Цікаві дрібнички.

Братя і Сестри Церковні! В першу неділю Великого Посту пригадайте Старшому Провізорові, щоби замовив на Великдень лише свічки „КЕРОС“, Львів 15. — вул. Окружна 108а.

Важне для ткачів. Ткальня кооперативу „Комета“, Львів, Знесіння, вул. Словацького ч. 1, прийме до праці кваліфікованих ткачів. Першенство мають ткачі з покінченою ткацькою школою і практикою, особливо у вовняних виробках. До зголошень долучити життєписи і відписи свідоцтв.

В Парижі, де зачинають уже на добре загосподарюватися комуністи, виходять „Пресові Вісті“, тижневик, призначений для комуністів: українських, польських і білоруських, що працюють на землях Польщі. Йдуть також спроби комуністів створити „спільний фронт людський“ з усіма лівими польськими партіями. Комуністи лучаться з усіма, аби тільки дійти до свого, й опісля копнути від себе „союзника“, як уже не буде потрібний.

Боротьба за прапор. Пароха з німецької оселі Росгейд за бунт проти влади засудили на 15 місяців тюрми. Цей „бунт“ виглядав ось як: Парох вивісив церковну хоругву на площі перед церквою. Місцевий солтис казав її усунути, та ніхто його не послухав. Тоді солтис прикликав на поміч поліцію. Але як тільки поліція ввійшла на площу, вдарили дзвони, і в той мент збіглося населення, і з драбин, плугів, і всякого приладдя поставили гать перед хорогвою. Треба було кликати на поміч поліцію аж із сусіднього містечка на поміч. Ось і за такий бунт судили священика і 25 селян, що дістали по 8—10 місяців кари в'язниці за „бунт і спротив владі“. Ми певні, що німецькі католики зуміють як слід і далі боронити справи Христа і Його Церкви.

Міжнародні спортові змагання, звані Зимовою Олімпіадою, відбулися в Німеччині, в баварськмі місті Гарміш-Партенкірхен. У них узяли участь представники 28 державних народів. Перші місця в їзді і скоках на лещетах і в їзді на совгах здобули Норвежці, Шведа і Фінляндці. Українська молодь повинна вправляти всі спорти, щоб і наші змагуни заняли почесне місце на міжнародніх змаганнях.

Великий гевалт піднесли жида в Польщі з тої причини, що посолка Присторова зголовила в соймі внесок заборонити так званий ритуальний убій худоби. Такий спосіб убою худоби нелюдський, бо її не приголомшується, тільки живцем підрізується горло і кров сходить довший час. Заки звіря заріжуть, мусить глядіти, як перед тим жидівські різники мучать іншу худобу. Скіра з зарізаних ритуаль-

ним способом звірят має меншу вартість і тому скіряний промисл має великі втрати. Майже все різництво є в жидівських руках. Перед („кошерне“) продають жидам, а зади („трефне“) християнам. Крім того жидівські кагали і кошерні різники побирають „ритуальний податок“: по 8 зл. від дорослої штуки худоби, по 3 зл. від теляти, барана й вівці, по 10 до 50 сот. від птиці. Річно ціле населення Польщі платить жидам около 10 мільйонів зл. того „ритуального податку“. Через те наші селяни дістають мало за свою худобу і мясо дорожче. Тому сойм повинен знести ритуальний убій худоби. Тимчаом жида піднялий крик на цілий світ. Зіхалися рабіни з цілої Польщі та ухвалили однодневний піст. Коли сойм ухвалить заборону ритуального убою, то всі жида в Польщі не будуть їсти мяса 4 тижні. Жидам іде не так про релігійні приписи, бо кошерне мясо можна мати і в інший спосіб, як про тих 10 мільйонів зл., які платять їм „гої“.

Осла привели недавно до лічниці в Мадридї, столиці Еспанії. Неспостережно осел зів 3 кг. цигар і папіросів. Наслідок був такий, що звіря занедужало і скоро згинуло від затроєння ніотиною (отруєно, що є в тютюні).

Їжак в обороні своїх молодих. У Швеції один селянин розпалив на полі вогонь. Нараз вискочив з полуміння їжак, побіг до близького потічка, набрав води до писочка, вернувся і виплював воду на вогонь. Так зробив він кілька разів. Здивований тим селянин розгорнув вогонь і побачив, що на місці, де розпалив огонь, був вихід ями їжака, а ввнтрі було п'ятеро їжаток. Геройський їжак-батько хотів у той спосіб вгасити вогонь і виратувати своїх дітей. Селянин поміг ратувати їжаківі молоді їжатка.

Теля з 5 ногами вродилося на однім фільварку під Гамбургом у Німеччині. Воно розвивається зовсім правильно.

800 японських дівчат віддало своє волосся на воєнну хоругву, котру можна тепер оглядати на виставі в Токіо, столиці Японії.

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ.

В останнім числі „Христос Наша Сила“ подано, що в часі переїзду Насті Волошин через Перегінсько, голова сектантів з Перегінська навернувся. Як парох Перегінська совістно стверджую, і то на бажання моїх парохіян, що в Перегінську нема ніяких сектантів і не було їх доси. Коли був який сектант при переїзді Насті Волошин, то міг бути з сусіднього села Дуба або Князівське.

З поважанням
о. П. Патрило.

Примітка Редакції. Вістки про подорож Насті Волошин до Підлютого і її переїзд через Перегінсько, ми одержали від посторонніх свідків, і тому невиключене, що в подробицях зайшла якась неолокладність. Зате цілість інформацій про цю подорож є правдива.

Євангелія.

Неділя 1. Посту.

Другого дня хотів відійти до Галилеї; і найшов Филипа і сказав йому Ісус: Іди зі Мною. А був Филип з Витсаїди, з міста Андреевого й Петрового. Знайшов Филип Натанаїла і сказав йому: Того, що про Нього писав Мойсей у законі і пророки, ми знайшли, Ісуса, сина Йосифа, що з Назарету. І сказав йому Натанаїл: З Назарету може бути що доброго? Сказав йому Филип: Прийди й подивися. Побачив Ісус Натанаїла, як ішов до Нього, і сказав про нього: Се справді Ізриїлтянин, у котрім нема облуди. Сказав йому Натанаїл: Звідки мене знаєш? Відповів Ісус і сказав йому: Перш, чим покликав тебе Филип, як був еси під смоковницею, Я бачив тебе. Відповів йому Натанаїл і сказав: Равві, Ти еси Син Божий, Ти еси Цар Ізраїля. Відповів Ісус і сказав йому: Тому, що Я тобі сказав: (Що) Я бачив тебе під смоковницею, ти віруєш; більш від сього побачиш. І сказав йому: Істинно, істинно кажу вам, (від тепер) побачите небо отворене, і ангелів Божих, що входять і сходять на Сина Чоловічого. (Йоан, гл. 1, ст. 43—51.)

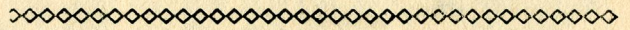
Неділя 2. Посту.

І коли після якогось часу увійшов знов у Капернаум, розійшлася вістка, що Він в домі.

І зараз зібралося стільки, що не могли зміститися навіть при дверях: і говорив до них слово. І прийшли до Нього і принесли розслабленого, котрого двигало чотирьох. А не могучи дотиснутися до Нього задля натовпу, відкрили стелю, де був, і відкривши, спустили ліжко, на котрім лежав розслаблений. А Ісус, побачивши їх віру, сказав розслабленому: Сину, відпускаються тобі твої гріхи. А були там деякі з книжників, що сиділи і думали в своїх серцях: Що сей так говорить? Він хулить. Хто може відпускати гріхи, як не один Бог? А Ісус, зрозумівши зараз Своім духом, що так собі думали, сказав їм: На що таке думаєте в ваших серцях? Що є легше: Сказати розслабленому: Відпускаються тобі гріхи, чи сказати: Встань, візьми своє ліжко, і йди? Та щоби ви знали, що Син Чоловічий має власть на землі відпускати гріхи, каже розслабленому: Кажу тобі: Встань, візьми своє ліжко, і йди до свого дому. А він зараз встав, і взявши ліжко, вийшов перед усіма так, що дивувалися всі і славили Бога, кажучи: Ніколи такого ми не бачили. (Марко гл. 2, ст. 1—12.)

Я є дверми: коли хто через Мене ввійде, спасеться, і ввійде і вийде і пашу знайде. Злодій не приходить, тільки щоби красти й убивати й погубляти. Я прийшов, щоби жит-

тя мали і надто мали. Я пастир добрий; пастир добрий кладе свою душу за свої вівці; а наємник, і хто не є пастирем, для котрого вівці не є свої, бачить, що йде вовк і покидає вівці і втікає; а вовк пориває їх і розганяє. А наємник утікає і не дбає про вівці. Я пастир добрий і знаю Мої, і мої знають Мене. Як знає Мене Отець, і Я знаю Отця, і Свою душу кладу за вівці. І інші вівці маю, що не є із сеї кошари, і ті маю привести, і Мого голосу слухатимуть, і буде одно стадо і один пастир. (Йоан, гл. 10, ст. 9—16.)

Місячні намірення.

РОЗУМІТИ Й ЦІНИТИ ПРАЦЮ В ДУСІ СВ. ВІРИ.

Світова преса в один голос голосить тепер цілому світові про славні спортові ігрища в німецькому місті Гармш Партенкірхен. Усі розхоплюють спортові часописи, слухають у напрузі голосу радія, що проголошує перемогу поодиноких переможців-змагунів. Сьогодні майже кожний школяр вам скаже, хто і за що одержав там золоту чи срібну нагороду, а вже всі захоплені є німецьким ладом і великим вкладом гроша і праці в ті світові ігрища. Так воно буває у чисто світських, земних справах. Інакше воно зі справами ідейними, високими. Хто сьогодні схиляє голову перед священиками, що в горячій Африці обслуговують прокажених? Хто згадає сьогодні св. Івана Боско, що тисячі голодних дітей гуртував коло себе і побудував сотні приютів для сиріт, що сьогодні дають дах над головою бездомним дітям? Сьогодні тиха праця для ближнього, для Бога, є гейби в погорді. Тихим робітникам на народній ниві, в винниці Христовій не то що не плещуть у долоні, а ще й викрикують: Розпни, розпни їх. Такий то тепер світ настав. А чейже праця для Бога, для народу, для ближнього це скарб, що його ні міль не згризе, ні ржа не зість, ні вода не забере, ні злодій не вкраде. Це дорожчий скарб, зложений у небесній касі, що грубо процентується на життя вічне.

Ось і тому кожного такого робітника тихого цінитимемо як найбільше, помагати йому будемо чим мога, ба самі станемо в ряди робітників, щоби що сил служити справі Бога і Нації, чи то буде праця в братстві, чи то в якому товаристві, чи навіть у власній хаті. Скрізь будемо закасувати рукави і працювати витривало знаючи, що Бог нам у сотеро за це заплатить. Ось і про таких працівників просім Бога у тому місяці березні.

З ПСАЛЬМІВ.

Радуйтеся, праведні,
і тіштеся в Бозі —
ви, що йдете з Богом правим
по правій дорозі.
Його світ весь, Він все бачить
і живить і гріє,
але тільки з вас, праведні,
тільки з вас радіє.
Щасливий люд, той що Бога
взяв собі за Пана,
і шанує закон Божий —
шана йому! шана!
І Бог його пошанує,
збереже від лиха,
і ніч його супокійна
і безпечна стріха.

О. Подільський.

МОЛИТВА НА ВЕЛИКИЙ ПІСТ.

Ти викупив нас із прокляття закону Че-
сною Твоею Кровю; до хреста прибитий і ко-
пієм прободений, Ти безсмертя подав єси
людям, Спасе наш, слава Тобі.

ЦЕРКОВНІ ПОСТАНОВИ ПРО ВЕЛИКИЙ ПІСТ.

1. В перший і останній тиждень посту
м'яса загалом не вільно їсти, а молочні страви
дозволені тільки у вівторок, четвер і суботу. В
понеділок, середу і п'ятницю в цих тижнях не
вільно уживати набілу.

2. В середині посту: в понеділок, середу
і п'ятницю стриматися від м'яса, в інші чотири
дні вільно їсти м'ясо за попереднім відмовлен-
ням 5 Отче наш і 5 Богородице Діво як перед
обідом так і перед вечерею.

3. Отці парохі, завідателі і сповідники
можуть розрішати від посту своїх парохіян і
каянників у поодиноких випадках, з відповід-
них важних причин, як недуга, неміч, убо-
гість, тяжка праця і т. д.

Грошей до скрині не ховайте, але на книжоч-
ку пересилайте до

„НАРОДНОЇ ТОРГОВЛІ“

Ринок 36. у Львові.

Там їх злодій ні вогонь не забере — ще й про-
цент Вам наросте!

ПО'ЯВИЛАСЯ НОВА КНИЖЕЧКА О. ГОДУНЬКА

СЛУЖБА БОЖА

джерело християнського духа і святости.

Ст. 48. Ціна 25 сот. з почт. пересилкою. Висла-
ється тільки за попередньою висилкою грошей (мож-
на і почт. значками). Замовлення приймає наша Адмі-
ністрація: Львів, Японська 7.

Можна також замовляти у нас „Читанку на Вел.
Піст“ — в ціні 20 сот. з пересилкою.

Календар.

БЕРЕЗЕНЬ 1936.

Стиль	н	ст.	Дні	С В Я Т А	
				греко катол.	
1	17	Н	Лют.	1	В. П. Теод.
2	8	П	Льва пап.		
3	19	В	Архіпа еп.		
4	20	С	Льва еп. Кат.		
5	21	Ч	Тимотея прп.		
6	22	П	Найд. м. мч. в. Е.		
7	23	С	Полікарпа		
8	24	Н	Н. 2. В. П.	1	2. Х.
9	25	П	Тарасія еп.		
10	6	В	Порфірія еп.		
11	27	С	Прокопія прп.		
12	28	Ч	Василія ісп.		
13	29	П	Касіяна преп.		
14		С	Берез. Евдок преп.		
15		П	З. Хоест	ок.	Теод.

Великий Піст триває цілий місяць березень, і да-
лі до дня 11 квітня включно.

Сонце сходить дня 1. III. о год. 6.09, заходить
17.03. Дня 11. III. схід 5.47, захід 17. 22.

Місяць: повня дня 8. III., остання чверть 15. III.

Кажуть, що дня 10. III. бувають перші громи. Ко-
ли того дня не гремить, то весна запізнена.

ІСТОРИЧНИЙ КАЛЕНДАР.

Березень — це місяць, у якому відбулися ось які
важливі події з новішої історії українського народу:
дня 9. III. 1814 уродився, а дня 10. III. 1861 помер Та-
рас Шевченко. Далі, дня 7. III. 1917 вибухла на У-
країні і в Росії революція, яка з часом дала Україні
самостійність. Дня 17. III. того самого року устано-
влено в Києві Українську Центральну Раду. Але вже
за кілька літ, бо дня 18. III. 1921, по невдачі україн-
ських визвольницьких змагань, заключено больше-
вицько-польський мир в Ризі, яким поділено україн-
ські землі між Московщиною і Польщу. Дня 14. III.
1923 антанта признала Галичину Польщі.

ПОДЯКА.

На Ремісничу Бурсу при вул. Пасічний ч. 2, зло-
жили грошові жертви: пп. С. Депугат, Л. і П. Фа-
рини, Сроковський, Скроцький. Пекарня „Золотий
Колос“ жертвувала даром хліб, а п. Когут дешево
мулярську працю. Всім жертводавцям складає шире
Спасибіг Управа.

П. С. Хто пише до Бурси за інформаціями й не
залучить почт. значка, той відповіді не одержить.

ПЕРЕДПЛАТА ЩІРІЧНО 1.20 ЗОЛ., РІЧНО 2.40 ЗОЛ. — Адреса Редакції і Адміністрації: Львів,
вул. Японська 7. II. пов. — Тел. 294-56. Видає „Мета“, Видавничий Кооператив з відповідальністю уділами
у Львові. Редагує Колегія. Відповідальний редактор: Петро Козіцький. Друкарня „Діло“, Львів, Ринок 10.

Ціна 10 сот.

Наш Христос

Наша Хвиля

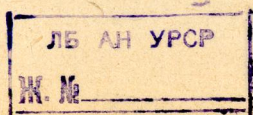

ПОПУЛЯРНИЙ ЧАСОПИС, ПРИСВЯЧЕНИЙ ПОГЛИБЛЕННЮ РЕЛІГІЙНО-МОРАЛЬНОГО І НАЦІОНАЛЬНОГО
ЖИТТЯ СЕРЕД УКРАЇНСЬКИХ РОДИН. ВИХОДИТЬ ДВІЧІ В МІСЯЦЬ.

Львів,

15. березня 1936.

Ч. 6 (77).

У ШЕВЧЕНКІВСЬКІ РОКОВИНИ. Релігійне виховання

Цього року дня 10. березня припадають 75-літні роковини смерті найбільшого українського поета Тараса Шевченка. Як щороку, так і цим разом весь український нарід вшановує пам'ять Шевченка численними концертами й академіями — бож великі національні заповіді того нашого поета ще й досі нездійснені, а любов і пошана до нього серед українського народу з роками не то що не маліє, але навпаки, росте.

Для нас особливо важне те, що Шевченко створив і розбудував українську національну свідомість серед народних мас на основах великих і невмирущих ідей Христової науки. Майже в кожному більшому творі Шевченка знаходимо відгомін його глибокої віри в Бога та закликів до збереження Христових засад, щоби „була правда на землі”. Між усіми 218 українськими творами Тараса Шевченка знаходимо лише кілька таких, що не годяться з Христовою наукою, — і вони неначе поринають у морі цих прегарних ідей і моральних засад, якими переповнена велика більшість творів поета.

Але все таки знаходяться ще серед нас люди, головню соціалісти, радикали або большевики, що намагаються зробити зі Шевченка безбожника, соціаліста, трохи не комуніста. Ясна річ, що такі думки зовсім хибні. Великий український учений професор Степан Стоцький на основі своїх 20-літніх студій творчості Шевченка так пише про релігійність нашого найбільшого поета: „Шевченко був наскрізь глибоко релігійний чоловік, і рішуче не був безбожником. Висловлені в його поемах ідеї Божого ладу в житті людей і суспільности, основаного на чинній, не тільки словами, але й добрими ділами засвідченій любові брата, залишаться завжди живі”. — А така думка вченого професора чейже більше значить, ніж балазки усяких соціалістичних агітаторів про безбожництво Шевченка.

Український нарід дорожить і все буде дорожити цими національними скарбами, які знаходимо у великій більшості творів Тараса Шевченка.

.....
ПОЯВИЛАСЯ НОВА КНИЖЕЧКА О. ГОДУНЬКА

СЛУЖБА БОЖА

джерело християнського духа і святости.

Ст. 48. Ціна 25 сот. з почт. пересилкою. Висилається тільки за попередньою висилкою грошей (можна і почт. значками). Замовлення приймає наша Адміністрація: Львів, Японська 7.

Можна також замовляти у нас „Читанку на Велик” — в ціні 20 сот. з пересилкою.

Багато говориться нині про виховання дітей. Це найбільше відноситься до молодих родичів, хоч на жаль молоді родичі справою виховання дітей найменше цікавляться. Дещо більше доцінюють виховання дітей старші родичі. Це може тому, бо вони вже мають старших дітей, які їх окрадають, зневажають, процесують, або з хати проганяють. Родичі хотіли би тепер інакше виховувати своїх дітей, але вже за пізно. Тепер галузка скорше зломиться, а не подасться.

Тому нехай молодші родичі вкінці зрозуміють вагу виховання дітей, і зачнуть відразу своїх діточок по мудрому та по Божому виховувати. Найперше нехай родичі навчать дітей щоденної молитви і допилюють, щоби дитина щодня її в голос відмовляла. Посилаючи дитину до школи, купіть їй маленький молитовничок і катехизм чи біблію до науки. На жаль буває таке, що нераз половина класу не має підручника до релігії. Це хіба на ганьбу тим родичам, які щороку купують дітям нові підручники до світських предметів, зате одного підручника до релігії раз на кілька літ не куплять.

Крім цього треба дитиною поцікавитися, що вона у школі робить, як поводить, як учить. Головно треба подбати про релігію, і самому доповнювати її, бо коли у школі всего одна година релігії на тиждень, то не дуже багато дитина з неї скористає. Треба частенько зайти до о. катехита і розповісти, які хибки має ваша дитина, що вона дома робить, а тоді о. катехит вам розкаже, як ваша дитина у школі заховується, та як учить. Коли дитина буде свідомо цього, що про те, що зробить вона дома, буде знати о. катехит у школі, а що зробить вона у школі, будуть знати родичі дома, тоді зараз зачне інакше вчитися і поводитися.

Крім цього родичі не вмють карати дітей і не знають коли. Буває, дитина говорить неправду, огидливі жарти, соромні бесіди, проклони і т. п., та родичі нічого на це не кажуть. Принесе дитина до дому кавалок вугілля, штабу якогось заліза, або якийсь інший предмет, і родичі теж нічого не кажуть, та в цей спосіб приучують дитину до злодійства. Але нехай ця дитина загубить два гроші, ой тоді вже б'ють, катують дитину аж до крові, та все кричуть: „Нащось загубив два гроші?”. Треба дитині зошита, олівця до школи, і за те родичі катують дитину. Дома завдають малим дітям важку працю і кажуть: „Нині школа нічого не вчить!”

Діти не ходять до церкви, і родичі якби не знали про це. Діти пізніми вечорами воло-

Як Настя Волошин переконала?

В селі Нагачів, недалеко Млинів, в яворівському повіті, вернувся з Франції один парубок. В дома показали йому нашу газетку „Христос Наша Сила“, де була фотографія Насті Волошин, та оповідали йому про її стигматизацію. Але той мудрагель не вірив тому, ще й сміявся з того.

Це було вечером. Парубок вийшов на двір і побачив, що під хатою стоїть та сама особа, яку бачив на фотографії, зі схрещеними руками. Парубок хотів її вхопити, бо думав, що хтось хоче його настрашити, але все хав тільки воздух, бо з'ява відступала все назад. Його зачав охоплювати страх. Нарешті з'ява сказала до нього:

„Чоловіче, спаси Бог тебе!“

Парубок злякався і зверщав несвоім голосом. Люди вибігли з хати і завели його до хати, бо він був зі страху аж зчорнів.

Від тоді перестав сміятися з Насті Волошин.

Про цю дивну подію оповідав о. парох Нагачева о. Г. Костельникові в Яворові. Коли о. Костельник вернувся до Львова, спитав Насті, як то було. Вона оповіла цю подію так само, як о. парох з Нагачева.

Господь покликавав його до пророчого уряду. Коли ж пророк вимовлявся своєю німечю, німичними устами, тоді прилетів один з Серафимів, взяв кліщами розжарений вуголь з жертівника, і тим жевріючим вуглем торкнувся уст пророка, на знак очищення і скріплення до великої служби пророцтва. О, коби то Господь Всемогучий торкнувся таким вуглем моїх уст і серця мого, щоб міг я гідно й з успіхом великим повести ваші навернені душі з поворотом до Бога і силою Божого слова запалити вас любов'ю Розп'ятого Спасителя.

Десь в одному селі стояв хрест при дорозі. На хресті висів Розп'ятий Христос, такий жалісний, такий умучений, що сльози витискав з очей. А під хрестом хтось помістив клячник на молитву, та й примістив короткий напис: Чи і ти минеш мене байдуже?

І справді багато людей переходило попри хрест, але навіть до голови їм не прийшло задержатись і пожалувати Христа. Вони ж думали тільки про свої земні справи. Лиш деякі прохожі скинули капелюха, а часом якесь дівчатко зложило рожі у ніг Христа. Аж раз переходив туди якийсь молодий чоловік. Недавно покинув своїх батьків, бо тісно в хаті було; йому хотілося гуляти, а тут батьки не давали. Ось і тепер він їде голодний і змучений і злий на себе, що кинув любов рідну хатинку. Ось і присівся на лавочці

„Я вертала тоді духом з Млинів до Львова — сказала Настя — і вступила по дорозі до Нагачева, щоби переконати того парубка“.

Ця подія викликала в цілій околиці велике вражіння.

*

Настя Волошин має тепер екстази три рази на тиждень, терпить дуже болючі бичовання. Вона вже привикла до Львова. Чимраз більше людей у Львові молиться за неї і це улекшує їй терпіння.

Щоденно приходить багато листів до Насті з просьбою за молитви не тільки з цілого краю, але навіть з заграниці. Недавно написала одна Францужанка, один Голянець. Є листи з Чехословаччини, Німеччини і навіть з Канади.

Ще цього місяця вийде у Львові книжка о. д-ра Гавриїла Костельника про життя Насті

**ПРОСИМО ВИРІВНУВАТИ ПЕРЕДПЛАТУ.
НЕПРАВИЛЬНЕ ВПЛАЧУВАННЯ ПЕРЕД-
ПЛАТИ ПІДРИВАЄ ОСНОВИ ВИДАВНИ-
ЦТВА.**

під хрестом, щоб трохи відпочити, та й пригадати гарні, минулі дні в батьків. І стали хлопцеві сльози в очах з жалю, з туги великої. Аж тут вдарило його щось по лиці. Дивиться — Кров! З хреста капає Кров. Але то не була кров. Це були пелюстки червоної зів'ялої рожі, що під подувом вітру падали на землю, гейби кров. Хлопець підвівся і глянув на св. лице Розп'ятого. І здавалося, що Сам Христос руки до нього витягає й каже: Сину, вернися до Мене, чим скоріш вернися!

Подібно, як той юнак, і ми покинули Отця Небесного і з чорним сумлінням, обтяженим гріхами, сумні і неспокійні мандруємо дорогою земного життя.

Чи не спочити б нам у тіні хреста, у стіп того кивота святого, і як Марія, Лазарева сестра, слухати слів Господніх, і в щирій молитві виявити свій біль і свої рани? Чи не кинутись нам в обійми Отця Небесного з сердечним жалем за гріхи, і рішучою постановою поправи?! Кров Христова з Його святих Ран змиє наші гріхи.

Коби тільки ми хотіли на тих духовних вправах зо страхом Божим, вірою і любов'ю слухати слів Божих та йти за підшептами Св. Духа, Якому з Безначальним Отцем і Єдинородним Сином, честь і слава на віки вічні. Амінь. (Проповідь виголошена на початку духовних вправ у церкві на Богданівці 1935 р.).

З ДНЕМ 1. КВІТНЯ 1936 Р. ЗАЧИНАЄМО ВИДАВАТИ НАШ ЧАСОПИС „ХРИСТОС НАША СИЛА“ ЩО ТИЖНЯ. ПЕРЕДПЛАТИ НЕ ЗБІЛЬШУЄМО. ОДИН ПРИМІРНИК БУДЕ КОШТУВАТИ ВІДТЕПЕР 5 СОТИКІВ. ХТО ПРИШЛЕ НАПЕРЕД ЦІЛОРІЧНУ ПЕРЕДПЛАТУ ЗА П'ЯТЬ ПРИМІРНИКІВ, — ОДЕРЖИТЬ ШЕСТИЙ ПРИМІРНИК ДАРОМ.

А ДМІНІСТРАЦІЯ.

Волошин та про історію її стигматизації. Як відомо, о. Г. Костельник вже пів року досліджує явища стигматизації Насті Волошин і порівнює їх з історією стигматизації інших стигматикок.

Про Настю Волошин мав о. д-р Г. Костельник по два виклади у Львові та в Дрогобичі, по одному в Стрию та у Винниках. Всюди було так багато народу, що не всі могли поміститися.

„патріотники” і ухвалюють закладати нові, „саморжондові” молочарні, там, де вже є молочарні „Маслосоюзу”. Обіцяють низький уділ, кредити, допомоги і різні грушки на вербі.

Деякі баламутять наших селян, що нібито „Маслосоюз” і наші посли згодилися на злуку наших молочарень з польськими, що всі приватні молочарні будуть знесені і лишаться тільки „саморжондові”. Ці всі видумки призначені на те, щоби збаламутити селян і намовити їх вступати до нових молочарень. Отже на місце добрих молочарень „Маслосоюзу” хочуть закладати „саморжондові”, котрі ще не знають, чи вдадуться.

Незадовго вийде новий молочарський закон, котрий підвищує вимоги до молочарень. Хліборобські Палати будуть контролювати будинок молочарні, й машини і чи молочарі працюють як слід.

Дальший розвиток нашого молочарства, **зорганізованого** в „Маслосоюзі”, залежить від постави українського селянства. Віримо, що наше селянство доложитиме усіх старань, щоб поставити наші молочарні так сильно і високо, щоби вони могли видержати всякі заходи різних опікунів.

Читайте та ширіть католицьку пресу!

Наше молочарство.

Вже більше як 30 літ тому оснували наші діячі Краєвий Молочарський Союз, що тепер називається „Маслосоюзом”. Між його основниками були священики: о. Нижанківський, о. Матковський, о. Горалевич, о. Гошовський і багато інших. Завдяки жертвенній праці провідників „Маслосоюз” належить тепер до наших найкорисніших організацій. Рік-річно приносить тепер „Маслосоюз” около 10 мільонів зл. гроша до нашого села. Де є молочарня „Маслосоюзу”, там наші селяни стараються ліпше ходити коло коров і в той спосіб підносять дохідність своєї господарки. „Маслосоюз” своїм зразковим веденням молочарень здобув собі признання не тільки серед наших, але й серед чужих.

Може тому деяким людям „Маслосоюз” зачав неподобатися. Крамниці і самоходи „Маслосоюзу” у Львові нагадують усім, що ми все таки жиемо і розвиваємося. В часі теперішньої кризи декому мабуть захотілося за-сісти на посаді в молочарні. Тому зачався у нас дивний рух по селах. Зїжджаються ріжні „кресові дзялячі”, учителі, урядники і інші

Свічки „КЕРОС” зі знаком „С” це найкращі стеаринові свічки; не гнуться, не скапують, і світяться дуже ясним і рівним полум'ям.

Большевицька панщина.

Рада народніх комісарів у Москві (большевицький уряд) видала декрет 3 березня ц. р., котрий вводить примусову працю при будові й напівдоріг в цілому совітському союзі. Сільське населення обов'язане два рази до року, на весну і в осені, виконувати роботу при дорогах без ніякої винагороди. Колхозники будуть працювати 6 днів в році, самотійні господарі 12 днів в році. До тих робіт обов'язані всі мужчини від 18 до 45 року життя. Тих, що не будуть виконувати тих приписів, будуть строго карати.

Якраз 3 березня ц. р. минуло 75 літ від часу, коли в царській Росії знесли кріпацтво. За його знесення боровся ціле життя Шевченко. Він помер якраз перед проголошенням знесення кріпацтва. Український народ в б. Росії відітхнув тоді і зачав працювати над своїм національним визволенням. І хто тому 75 літ міг подумати, що прийде ще гірша неволя від царської, бо комуністично-жидівська!

З НАШОГО ЖИТТЯ.

Високопреосвященний Митрополит Кир Андрей видав Пастирський Лист на Великий Піст до священників і народу, який відчитали священники у церквах. Цей Пастирський Лист надрукований в часописі „Мета” ч. 9. з 1. березня 1936 р.

60-ліття уродин Преосв. Кир Йосафата Коциловського, Перемиського Епископа, відсвяткували торжественно в Перемишлі дня 3. березня. Архиерейську Службу Божу відправив Епископ-Помічник Преосв. Григорій Лакота в сослуженні численного духовенства. Після Богослуження зложили побажання Достойному Ювилятові численні делегації. — Преосв. Кир Йосафат уродився 3. березня 1876 р. в селі Пакошівка, повіт Сянік. При хресті дали йому ім'я Йосиф. Коли скінчив гімназію в Яслі, записався на правничий відділ університету у Львові. Тут працював багато в „Соколі-Батьку”, як начальник руханкових вправ. В 1898 р. вступив до війська, а по 3 роках поїхав до Риму на богословські студії. В 1907 р. став священником і професором богослов'я в Духовнім Семінарі у Станіславові. По 4 роках вступив до крехівського монастиря ОО. Василян і прибрав ім'я Йосафата. Працював у Львові і Лаврові, де вчив богослов'я молодих монахів. В 1916 р. став Перемиським Епископом. 20 літ працює на наших західних землях над оживленням релігійного життя численними місіями. Небагато таких сіл в Перемиській Епархії, де не мавби місії Преосв. Йосафат. Достойному

Ювилятові бажаємо прожити ще довгі літа серед праці для добра української греко-католицької Церкви та українського народу.

Українська молодь — нашому Митрополитові. Дня 7. березня молодь філії державної української гімназії у Львові (вул. Пекарська 19), уладила святочний вечір у 35-ліття Архипастирства ВПреосв. Митрополита Кир Андрея. Концерт був добре підготований і витав гарно. — Українська Захоронка у Львові уладила 8. березня діточий попис дітвори із львівських захоронок. Діти від 3 до 6 літ виконали різні цікаві сценки, співав діточий хор, діти відтанцювали танець квітів і т. д. Вкінці був живий образ: діти зложили перед погруддям Митрополита вязанки квітів. Саля Народнього Дому була повна дітей і їх рідні. Були також Преосв. Кир Іван і Преосв. Кир Никита. Тим, що уладили цей діточий попис, належиться признання за його дбайливу підготовку і гарне виведення.

Реколекції для ремісничої молоді зачнуться у Львові в церкві св. Успення (Волоській) при вул. Руській в дні 16. березня в год. 7-йй вечером. Українська ремісничка молодь повинна взяти в них як найчисленнішу участь.

Реколекції для пань відбудуться заходом Марійського Товариства Пань під Покровом Пречистої Діви Непорочно Зачатої в Семінарській церкві у Львові, вул. Коперника ч. 36, в днях від 16. (понеділок), до 22. березня ц. р. Кожного дня буде о год. 5-йй пополудни наука, по науці суплікація. 21. (субота) о год. 8-йй Торжественна Служба Божа,

О. Горицвіт.

„Річник“.

Як на дворі зачидало дніти, Оленка питала чоловіка: „Підеш нині до сповіди, Дмитре? Вже й так припізнився, свята надходять!”

Та Дмитро лиш завернув очима. Щось помимрив під носом і засопів.

— Ми вже всі ходили, а ти ще несповіданий! Притягнувся аж до Страстного Тижня, як той послідній, найгірший! — дорікала Оленка.

— Не треба, щоби ти мені пригадувала! — бовкнув Дмитро.

— Збірайся, та підеш скорше до церкви, бо потім як напхається людей, то й не дочекаєшся черги!

— Без тебе знаю!

— Ну, як знаєш, то чогож марудишся під печею! Збірайся, тай йди! Тепер уже зранку!

— Я нині не йду! Ще завтра будуть сповідати!

Оленці аж ніс роздувся, лице почервоніло. Не втерпіла і зачала вже сварити на чоло-

віка: „Що завтра? Доки будеш відкладати? Все „завтра”, „маю час”, притягнувся до останнього тижня, і ще відкладає. Мав би вже якогось встиду! З таким господарем гірш наймита!... Та ж сусіди вже про тебе говорять!...”

— Ти!... Господине з широким писком! Себе пильнуй! Добре, що ти свята! — поставився й Дмитро до Оленки.

— Та де я свята, як маю такого чоловіка, що навіть раз на рік тяжко його випхати до сповіди! Щодня мушу гріх творити через тебе. Але коли б ти, як інші господарі, що все до церкви ходять, частіше в році сповідаються, тоді й справді було б святе життя у нашій хаті!

— Не пашекуй багато! Ти за мене не будеш відповідати!

— Та я б й не дбала! Але я тобі якась жінка! Тай діти є. Сором перед людьми! — відсварювалася Оленка й умисне будила дітей на ліжку, щоби чули розмову, і батько засоромився.

— Я тобі кажу не зачіпай мене! — крикнув Дмитро з пересердя.

на котрій відбудеться спільне св. Причастя, і закінчення реколекцій.

Релігійний концерт відбудеться в архи-тедральному храмі св. Юра у Львові в суботу дня 21. березня в год. 6.30 вечером. Сидячі місця 2 зл., стоячі 1 зл., для молоді вступ по 50 сот. Дохід призначений на прикрашення храму св. Юра, тому наші вірні повинні виповнити всю церкву по береги.

„Голгофта“. Український Театр „Заграва“ ставить тепер на Покуття релігійну драму „Голгофта“, представлення Христової Страстної Дороги у 8 стаціях. Це переклад Меріям-Лужницького німецьких релігійних вистав, що їх виставляють вже 302 роки в баварській місцевості Обераммергау. Такі релігійні вистави ставлять на цілім світі й вони причиняються багато до піднесення релігійного духа.

Ремісничка Бурса у Львові при вул. Ходоровського ч. 3 скликала в дні 8. ц. м. нараду представників української преси. Голова Т-ва „Ремісничка Бурса“ о. Бучацький, місто-голова п. М. Стефанівський і радн. інж. Ю. Мудрак представили історію Ремісничої Бурси і справу купна нового будинку при вул. Бартосівної коло Світезі. У Львові є дві українські ремісничі бурси, при вул. Ходоровського ч. 3. і Пасічній ч. 2, в котрих є около 80 хлопців. Крім того є ще жіноча ремісничка бурса при вул. Кошаровій ч. 4. Та це замало на сотки наших молодих хлопців і дівчат, котрі щорічно напливають до Львова зі всіх сторін краю, шукаючи науки і праці. Т-во

„Ремісничка Бурса“ доплачує до кожного хлопця, бо ніхто не платить повної оплати. Маєток т-ва складається з записів кількох патріотів: о. І. Залуцького, співака Мишуги й інших. Т-во має тільки 300 членів. На таку корисну установу, як ремісничка бурса, повинні у нас складати жертви при різних нагодах, улаштовувати на ту ціль аматорські вистави, фестини і т. д. Богатші та особливо бездітні люди повинні записувати хоч частину свого маєтку. Кожне наше село повинно вислати своїм коштом до ремісничої бурси у Львові чи в іншому більшому місті хоч єдиного бідного, але здібного хлопця. Маємо замало ремісників, купців і промисловців, а всі на селі не годні вижити. Чим більше буде наших ремісників і купців, тим скорше стануть українськими міста на нашій землі.

Львівська Філія „Просвіти“ ім. Т. Шевченка уладила недавно свій концерт в Народнім Домі. Виступали злучені хори всіх львівських читалень, зокрема хори з дільниць городецької й жовківської, з Левандівки, Богданівки й Сигнівки, смичкова оркестра. Крім того була збірна мужеська деклямація і деклямація п. Л. Соботівної. Концерт закінчено відспіванням гимну „Ще не вмерла Україна“. Він полишив гарне враження.

Товариство „Відродження“ у Львові уладило протиалькогольний і протинікотинний курс, в котрім взяло участь около 100 осіб. Крім того улажено виставу, котра доказує наглядно, які великі шкоди приносить пиття горілки й курення тютюну.

— А я тобі кажу, нині до сповіди йди! Що ти за батько? — відтяла й Оленка.

Був би може Дмитро й до бійки хапався, але діти злазили з ліжка, і хата оживала. Лиш вовком глянув на жінку, і вийшов на двір. Обходив по стайнях коло худібки, різав січку в stodолі, цюпав дрова під шопою, тощо. А Оленка поралася коло кухні, діти релсело гуторили.

Аж за якийсь час прийшов Дмитро в хату. Покрутився мовчки коло стола, коло вікна, скинув чоботи, роздягнувся. Казав подати собі теплої води, і вимивався чистенько, навіть ноги помив. Опісля здохмив зеркало з стіни і ножицями стриг волосся на бороді і по боках коло вух.

Оленка аж повеселішала. Повиділа, що чоловік нарешті лагодиться до церкви. Коби хоч не прилізлився, бо вже передзвонили.

— А передягнися у чисту сорочку, там за скринєю лежить! Нехай люди не дивляться на брудну обшивку! — нагадувала Оленка.

— Не треба мене вчити! Сам знаю! — відозвався Дмитро. Вхопив сорочку, перетягнув через голову і на поспіху якось гузик

від коміра відорвав. Це Дмитра дратувало, і він наробив крику. Та Оленка скоренько за-силила іглу і счепила обшивку ниткою.

— А де мої сподні святочні? — знову спитав Дмитро.

— Та в коморі висять! Іди й переберися! — каже Оленка.

— А чоботи де? Щойно скинув, були коло печі, і нема. Де чоботи?

— Свят, свят, свят... А деж ділися б? — здивувалася Оленка, розглядаючись по хаті.

— Аво, Степанко назув і побіг санкувати-ся! — прискаржила мала Марійка.

— А повзався би ти на колінах! — лютився Дмитро. Вийшов до сіней, і з порога крикнув на Степанка, що санкувався з горбочка.

Причалав Степанко в хату, дістав кілька пасків, і зверещав на всю хату. Та Дмитро взувся, і вийшов до комори. Надягнув святочні сподні, і здохмив чемерку зо жердки. Вніс до хати, переглянув, аж діра на самих плечах. Миш виїла.

— Ов, ов, ов... Ай, бодай, бодай, бодай... заклопоталися Дмитро з Оленкою. Що ро-

Вистава українського промислу відбувається тепер в 9 саях Народного Дому на 3 поверсі у Львові, вул. Рутівського 22. Уладили її наші студенти високих торговельних шкіл, згуртовані в т-ві „Торговельник”. На виставі бачимо 55 українських фірм. З них вичислимо ті, що найбільше впадають в око: „Достава”, церковні вироби, „Керос”, церковні свічки, М. Брилинський, дзвони, „Око” і „Кераміка”, мистецькі посудини з глини, порцеляни і скла, „Елегант”, пасти і синка до білля, „Гуцульщина”, килими, „Українська Культура”, портрети й ілюстрації до народних пісень, „Мота”, порошок до миття, „Атом”, хемічні вироби, „Атра”, фабрика чернила, „Фамоза”, мила до голення, „Веселка”, нитки до шиття, „Декоро”, картонові вироби, „Гар”, галаянтерія, „Комета”, фабрика полотно, рушників і сукна, „Мак”, робітня капелюхів і рукавичок, „Альое”, пасти і креми, „Ергон”, радіоапарати, „Те-ба”, фабрика шкіряних виробів, О. Дудин, щіткаря в Ходорові, „Дендра”, фабрика шевських кілків, „Верховина”, килими, „Хром”, футра, „Міка”, капелюхи, „Бібльос”, паперові вироби, Пасічничча Спілка, вулики і пасічницьке приладдя, КІР, фірма, що будує церкви, нар. доми й інші будинки, „Еко”, електричні батареї, „Пласт”, спортове приладдя, Хамула й Галан, килими, „Калина”, фабрика туток, „Рій”, пасічницьке приладдя, фабрика „Суспільний Промисл” цукорію „Луна”, „Центросоюз”, мила, М. Бомба зі Скольного, різьблені вироби, „Титан”, оцет, „Індохіна”, чай і какао,

пекарні „Золотий Колос” і „Ас”, „Фортуна Нова”, цукорки й чоколяди, „Маслосоюз”, молочарські вироби, сири й бита птиця, „Міка”, муштарда, „Народня Торговля”, насіння й кольоніяльні товари, „Продукція”, мармеляди й соки. Всі Українці повинні оглянути цю виставу, добре запам'ятати собі українські фірми і всюди жадати тільки українських виробів. Вистава отворена цілий день. Замкнуть її в неділю, 16. березня вечером. Вступ за добровільними датками.

Дописи.

Львів-Личаків. Дня 1 березня ц. р. відбулися у нас Загальні Збори Братства Доброї Смерти. Зі звіту довідуємося, що з нагоди ювілею 10-ліття, коли то не платилося вписового, вписалося нових 143 членів. Вкладок за рік 1935 вплачено 3.443 зол. 95 гр. З того на Допомоговий Фонд видано 183 зол. 80 гр., на світло біля домовин 91.90 зол., на запомоги 76 зол., на місію призначено 50 зол. У 1936 р. закуплено площу (другу) за 4.628 зол., яку сплачують ратами. Присутні, зібрані дуже численно на салі, в дискусії і внесках висказали подяку о. Дудкевичеві за дбайливе ведення Братства, а справу своїх уділів в „Харісі” вирішено довести до повного впорядкування.

Також Братство Матері Божої Неустанної Помочі, основане в червні 1935 р., розвивається гарно. Тепер є вписаних 305 членів. Вони вкладками й жертвами зложили 341 зол. 36 гр.; з того на місію, на ікону Богородиці і т. п. видано 239 зол. 80 гр. Братство кожної останньої неділі місяця сповідається й бере дуже численну участь на щомісячному намірі і духовній науці. Тепер парохія пригтовляється до відновлення місії, яка розпочнеться в п'яту неділю посту, під проводом о. В. Стернюка, Редемпториста. До

бити? Коли б діра менша, то счепила би ниткою, а так треба лату прикладати до великої діри. Але подумала Оленка хвилину, і каже до Марійки: „А біжи но дитинко на хати до вуйка Николи! Скажеш, щоби позичили свого кожуха, бо наші татко йдуть нині до сповіди. Бігай!”

Побігла дівчина на хати, а Дмитро тимчасом збірався. „А де шварц?” — кликнув до жінки, шпортаючи гачком попід лави. — „Най почистив би чоботи, бо такі червоні, як пси!”

— Ай справді, вже пів року, як чищені! Та десь був, був шварц! Десь купувалося. А може вже минулося? Нема... — заклопоталася Оленка. Та не було часу гаїтисся. „А біжи но Андрійку на сусіди! Може в Софронихи позичиш шварцу?! Скажеш, що тато йдуть нині до сповіди, і завтра віддасться!” — сказала до хлопчини, і виправила на двір.

Побіг Андрійко на сусіди. Оленці збігло молоко, а Дмитро воркотав, хто йому так блюзу зімняв, бо виглядає, як би добута корові з писка.

— Бери, бери! Вона на тобі втягнеться!

Це під спід! — заговорювала Оленка. — Приніс Андрійко шварцу і Дмитро почистив чоботи. Марійка принесла кожуха від вуйка і Дмитро задягнувся.

— А позачіпай собі гузики, щоби грудей не наставив! А оглянься довкола себе, щоби що не причепилося, не телепалося, не задерлося, або не забілилося! Най люди не зглядаються, не судять! А хустинку візьми в кишеню! А молитовник мій візьми в руки, щоб мав з чого помолитись! — наповідала Оленка.

Досягнув Дмитро шапку з кілочка, нарядився, і нарешті висунувся з хати. Ще з подвіря вернувся раз, щоби дала Оленка два гроші „до церкви” і вкінці вийшов за ворота.

Тепер у хаті було як по війні. Навіть діти припинили, і щось шептали собі під печею. А Оленка сперлася під вікном, та аж зідхнула. Змоглася гірше, як коло січкарні, або коло балії з сорочками. Та хвалити Бога, що випхала чоловіка з хати. А то як би не погризлася, не принукала і не виштуркала з хати, то й раз на рік не пішов би до св. Сповіди. От така це морока з „річницями”.

піднесення релігійного духа починається багато наша газетка „Христос Наша Сила“, що розходитьсЯ тепер у личаківській парохії у 150 примірниках.

Братчик.

Дуліби, пов. Ходорів. Дня 1 березня ц. р. парохія Дуліби обходила ювілей 35-ліття праці Митрополита Кир Андрея. Передполуднем відслужив місц. парох в асисті Всч. ОО. Єт. Королюка, парох Девятник і Ев. Тарнавського, парох Підністрия, Службу Богу в наміренню Високопреосв. Митрополита. Гарну змістовну проповідь виголосив о. Ст. Королюк. По Службі Божій відспівано „Тебе Бога хвалим“ і Многолітствія. Попол. відбулася Академія. Кантату і „Блажен муж“ Боршнянського відспівав хор КАУМ під проводом п. Ст. Прокопяка. Вступне слово виголосив о. Теофіль Прийма. Деклямацію „Поклін Владиці“ В. Пачовського гарно виголосив юнак Р. Іванів, відчит про життя і діяльність Владики п. В. Телішевський. Деклямацію „Свята Панагія“ У. Кравченко, виголосила юначка К. Горинь. Смичковий терцет під проводом Ст. Прокопяка відіграв вязанку народних пісень. Академію закінчено гимном „Боже вислухай благання“ і Многолітством. — **Учасник.**

Колодіївка, пов. Скалат. Дня 15 лютого ц. р. відсвяткували у нас радісний Ювілей у честь Найдорожчого нашого Архипастиря Високопреосв. Митрополита Кир Андрея. Громадяни Колодіївки приступили численно до св. Сповіді і св. Причастія в наміренні Достойного Ювілята. По торжественній відправі з виставленням Найсв. Тайн відспівано „Тебе Бога хвалим“. Принагідну проповідь виголосив о. парох І. Цимбала. Вислано привітну телеграму до Ексц. Митрополита. Пополудні відправлено Молебен до Пречистої Диви в наміренні Найдостойнішого Ювілята, підчас якого другу принагідну проповідь виголосив о. сов. Антін Онуферко, парох Скалата. В год. 5 веч. почалася святочна академія. Місцевий хор відспівав Ярославенка „Витай нам, наш Архієрею“. Відтак о. сов. Г. Плакида, парох Скалата Старого, виголосив святочну промову. Опісля слідували хорові точки і деклямації. Академію закінчено Многолітством і відспіванням католицького гимну. Відтак о. А. Онуферко роздав на памятку маленьким хористам і декляматорам портрети Ексц. Митрополита. Після академії відбулася спільна Просфора, на якій гарні промови виголосили місцевий о. парох і сусідні священики. — **Марійська Дружиниця.**

НАСІННЯ ріжнородне добірне годілля і продаж С. ULRICH

Огородниче заведення, засн. 1805 р.

Централа: С. Ulrich, Warszawa, Ceglana 11.
Філії: Sienkiewicza 11 і 2-ga Hala Mirowska
Цінники безплатно. (wprost Solnei)

лузки. Не допускати до великого загущення і виростання пірїю в самих корчах.

Ями й погребі з бульбою та іншою огородовиною переглянути, перевірити, здіймивши зимове накриття. Поглянути до цибулі на стріху, чи не росте. Оскільки земля не є вогка, приготуємо грядки на розсаднику під засів огородовин. Коли тільки потепліє, сіємо на грядках найвчасніший карловий горох, шпінат, редьку, моркву, петрушку і т. д. Садимо цибулю димку. В інспектах сіємо в березні помідори, цибулю на розсаду, капусту і т. д.

Березень це майже найважливіший і найнебезпечніший місяць для пчіл і пасічника. Та не кожний березень однаково холодний і вітряний. Життя в улию починається в березні сильно розвивати. Матка червить щораз більше й тому треба багато корму й води для нового покоління. Черв що розвивається, мусить мати багато тепла, тому велика частина робітниць занята вигріванням своїх наймолодших сестричок. Запаси в улию зникають скоро, тому треба їх доповнити. Пора і самим робітницям вилетіти перший раз з улия, не тільки щоби по кількамисячній тюрмі натішитися летом, сонцем і теплом, але передовсім тому, щоби випорожнитися поза улием, чого не могли робити цілу зиму. Пасічник повинен заслабити очка від промінїв сонця. Не треба розбирати улия, бо черв може застудитися, тому улий треба ще ліпше обтупити, бо тепло в улию в березні і взагалі на весну це підстава доброго розвитку і сили пня. Перший лет пчол дуже важний. Сильні і здорові пчоли облітують сильно, голосно і весело. Голодні, хорі і без матки пчоли марудять і їх треба зараз переглянути й ратувати. Голодним треба зараз піддати корму, без матки получити з пнем слабим, але з доброю маткою, хорим пням усунути причину недовгого. Треба змінити вогкі мати й дати суху соломку, очистити дна, забрати непотрібні порожні рами, стіснити гніздо, щоби пчолам не було заходно. В пасіці поставити посудину з теплою, легко соленою водою, а коли нема ніяких цвітів, поставити недалеко пасіки, в затишнім місці, плоску посудину з пшеничною мукою. По тім треба пчоли залишити в спокою аж поки зовсім не потепліє.

Читання для наших господарів.

РОБОТИ В БЕРЕЗНІ в саді, городі й пасіці.

На весну треба в садах відмолоджувати і щепити старші овочеві дерева. Треба також відповідно справити та угноїти землю в садах. Як найскорше садити деревця, вмочивши їх коріння в мішанину з глини, попелу й коров'ячого гною. Коли деревця, спроваджені здалека, є засушені, намочити їх 2 доби. Направити всякі браки з зими, скривлені деревця скріпити паликами. Дупла і рани вартісних дерев замастити огородничою мастю. На опасках закладати леп проти мандрівних комах і гусениць. Помалу в похмарних днях здійсмаємо соломку з дерев. В поричках, агrestах і малинах витинаємо старі засушені га-

ЩО ДІЄТЬСЯ У СВІТІ.

Гітлер виголосив велику промову в німецькій парламенті. В ній заявив, що після підписання французько-совітського договору, зверненого проти Німеччини, німецькі війська заняли край над Реном, над французькою границею, в котрім досі на підставі версаяського договору не було війська. Німеччина протягала руку до Франції, але надармо. Німеччина хоче згоди з Росією, але не з більшовиками, з котрими всяке порозуміння неможливе. Німеччина годиться підписати договір про ненапад з Францією та Бельгією на 25 літ і вернеться до Союзу Народів.

Потім Гітлер розв'язав німецький парламент. Нові вибори відбудуться 29. березня.

Заява Гітлера викликала величезне враження передовсім у Франції і також у цілм світі. Франція відкличеться до Союзу Народів. Міністри Франції, Бельгії та Англії відбувають довгі наради, як вийти з того становища. Німці не уступлять від свого, а колиб Франція не хотіла погодитися з німецьким dokonаним фактом, прийде до війни, котра скоро переміниться би на світову війну, ще страшнішу, як в 1914 р.

Італійці розбили 4 армії Абисинців і йдуть на столицю Абисинії, Аддіс-Абебу. Около 50.000 Абисинців лягло під страшним огнем італійських гармат, скорострілів, танків і літаків. На утікаючі в переполосі абисинські війська нападають деякі племена, що ворогують з негусом. Негус вислав телеграму до Союзу Народів з заявою, що годиться на переговори з Італією. Також Муссоліні згодився на мирові переговори.

В Америці в Нью-Йорку є страйк обслуги домів і готелів. Страйкує понад 30.000 людей. Станули вінди у кам'яницях і хмародерах так, що годі вийти з хат і дістатися до домів, бо в американських височезних кам'яницях (деякі хмародери мають 80 поверхів!) нема сходів, тільки вінди. Поліція ув'язнила кількасот робітників.

В Японії один полк піхоти перед відїздом до Манджурії обсадив ряд міністерств, вбив кількох міністрів і високих урядників. Це зробили вони тому, бо японське військо недоволене з політиків. Військо хоче війни з більшовиками, а міністри зволікають і дають час більшовикам зброятися. Бунтівники заявили, що вони хочуть увільнити японського цісаря (мікада) від злих дорадників. Цісар видав відозву до бунтівників, щоби вернулися до своїх касарень, що вони зробили. Провідники бунту, офіцери, самі себе постріляли. Все таке військо поставило на своїм, бо велика частина Японців станула по стороні домагань війська.

Цікаві до'бнички.

Буде вчасна весна, бо перелетні птиці вертають в північні сторони. На Помор'ю була буря з сильними блискавицями. Старі люди кажуть, що буде вчасна весна і гаряче літо.

Великодні ферії у школах будуть цього року від 8. до 16. квітня.

Вивласнюють землю в Галичині в 1936 р.: в Бережанщині 300 гектарів, маєтки Будилів, Білобожниця і Ридодуби; в Підгаєччині 175 га, маєток Швейка; в Скалатщині: 180 га, Борки Малі, 300 га, Вікно-Тлусте, 175 га, Борки Великі, 100 га, Драгоманівка, 800 га, Бедриківка, 580 га, Угринківці і Ставки. В Збаражчині: 100 га, Стрийка, 250 га, Медин. У Зборівщині 600 га, Оліїв. У Бобрецьчині 300 га, Старе Село. В Мостищині: 500 га, Креховичі. В Перемищині 200 га, Стахуря. В Переворщині 200 га, Демків. — Українські селяни та установи повинні подбати, щоби ці маєтки перейшли в українські руки.

На Поліссі погнила паша для худоби через повінь. Тому селяни годують худобу бараболею і збіжжам. Одначе тому, що на довго їм не вистане ні бараболі ні збіжжа, зачинають масово випродувати худобу. З того користають жида і ріжні спекулянти і дають дуже низькі ціни. Коли не буде скорої помочі від держави, Поліщуки опиняться на дні нужди.

Як жида ненавидять христіян. В містечку Козьмінок, пов. Каліш, у школі упав на підлогу медалик одної учениці. Одна жидівочка Лая наплювала на той медалик. Коли християнська дівчинка зажадала, щоби Лая обтерла медалик, та наплювала ще раз. Обурені родичі звернулися до дирекції школи, щоби покарала жидівку. Коли це не допомогло, звернулися до Варшави. Християнське населення дуже обурене тим. Той випадок доказує, в якій ненависті до всього, що християнське, виховують жида своїх дітей.

Уряди полуднево - американських держав ведуть спільну боротьбу проти комуністів. М. ін. відбирають право горожанства тим людям, що належать до комуністичних партій, кермованих з заграниці.

„Молода пара“. У Зворнику в Босні звінчався Мустафа Сумканович, літ 101, з „молодою“, що має 60 літ.

Воєнних літаків має: Франція 6.000, СССР 5.300, Англія 3.000, Німеччина 1.700, Італія 1.530, Польща 1.480, Чехословаччина 1.300, Бельгія 700.

Пчоли без жала є в Полудневій Африці. Вони майже чорні, величини звичайної мухи.

В Австралії вигинуло від посухи 8 мільйонів овець.

Евангелія.

3. Неділя В. Посту.

І покликавши нарід зі Своїми учениками, сказав їм: Коли хто хоче за Мною йти, нехай відречеться себе і візьме свій хрест і за Мною йде. Бо хто хоче свою душу спасти, погубить її, а хто погубить свою душу задля Мене і Євангелія, спасе її. Бо що за хосен для чоловіка позискати увесь світ, а занапастити свою душу? Або що дасть чоловік в заміну за свою душу? Бо хто повстидається Мене і Моїх слів в сім чужоложнім і грішнім роді, і Син Чоловічий повстидається його, як прийде в славі Свого Отця зі святими ангелами.
(Марко гл. 8, ст. 34—38).

4. Неділя В. Посту.

А один з народу відповів Йому: Учителю, я привів до Тебе свого сина, що має німого духа. І денебудь нападе його, рве його, і піниться і скрегоче зубами і сохне; і я сказав Твоїм ученикам, щоби вигнали його, і не змогли. А Він у відповідь сказав їм: О роде невірний, доки з вами буду, доки вас терпітиму? Принесіть його до Мене. І принесли його. І як його побачив, зараз дух затряс ним, і впавши на землю, перевертався і запінився. І спитав батька його: Від як давна се йому сталося? А він сказав: Від дитинства. І часто в огонь кидав його і в воду, щоб його погубити; та коли що можеш, поможи нам, умилосердившись над нами. А Ісус сказав йому: Коли можеш, все можливе віруючому. І зараз заголосив батько дитини і крізь слези сказав: Вірю, Господи, поможи мому невірству. А Ісус побачивши, що збігається нарід, загрозив духови нечистому, кажучи йому: Духу німий, і глухий, Я тобі розкакую, вийди з нього, і більше не входи в нього. І закричавши та сильно потрясши, вийшов, і став як мертвий так, що многі говорили, що вмер. А Ісус взяв його за руку, підніс його, і встав. І як увійшов в дім, ученики питали Його на самоті: Чому ми не змогли його вигнати? І сказав їм: сей рід ніяк не може вийти, тільки молитвою і постом. І звідси вийшовши, перейшли через Галилею; і не хотів, щоби хто знав. Бо навчав Своїх учеників і говорив їм: Що Син Чоловічий буде виданий в руки людей, і убють Його, і убитий третього дня воскресне. Вони ж не розуміли слова і боялись Його спитати.

(Марко гл. 9, ст. 17—32).

А побачивши товпи, вийшов на гору; і як увів, приступили до Нього Його ученики. І отворив Свої уста і навчав їх, кажучи:

Блаженні убогі духом, бо їх є царство небесне.
Блаженні плачучі, бо вони будуть потішені.
Блаженні тихі, бо вони наслідять землю.
Блаженні голодні й жадні правди, бо вони наситяться.

Блаженні милосердні, бо вони милосердя доступлять.

Блаженні чисті серцем, бо вони Бога оглядатимуть.

Блаженні миротворці, бо синами Божими назвуться.

Блаженні переслідувані за правду, бо їх є царство небесне.

Блаженні ви, коли вас ганьбитимуть і переслідуватимуть і злословитимуть ізза Мене.

Радуйтеся й веселіться, бо ваша нагорода велика на небі; бо так переслідували пророків, що були перед вами.
(Матей гл. 5, ст. 1—12).

З ПСАЛЬМІВ.

Поглянь, Боже, на цю землю,
сповнену брехнею!
і як буря, як потопа
пронесись над нею —
і очисти! бо немає
на ній ні одного,
щоб облесно не говорив,
а не творив злого!

Отака їх поведінка
і така робота.
Твої слова, Боже, чисті,
чистіші від золота!
Захочай їх! нехай світять
тим, що мають очі;
і тих кличуть, що слух мають,
і слухать охочі.

О. Подільський.

Календар. БЕРЕЗЕНЬ 1936.

Стиль	Дні	С В Я Т А	
		греко-катол.	
16	3	П	Зенона, Евтропії
17	4	В	Гарасима прп.
18	5	С	Конона
19	6	Ч	42 мучеників в Амарії
20	7	П	Єфрема, Павла
21	8	С	Теофілякти
22	9	Н	Н. 4 В. П. 40 муч. в Сев.
23	10	П	Кондрата
24	11	В	Софронія
25	12	С	Прп. Теодана ісп. покл.
26	13	Ч	Никифора
27	14	П	Венедикта, Кретт.
28	15	С	Агапія
29	16	Н	Н. 5 В. П. Савина
30	17	П	Алексія чол. Бож.
31	18	В	Кирила Єврс.

ВЕЛИКИЙ ПІСТ триває до дня 11. квітня включно.
СОНЦЕ сходить 15. III. о год. 5.39, заходить 17.28.

МІСЯЦЬ: Остання чверть 16. III., нів 23. III., перша чверть 29. III.

З НАГОДИ МІСЯЦЯ ДЕШЕВОЇ КНИЖКИ

всі видання о. Годунька можна одержати в нашій Адміністрації (Львів, вул. Японська 7) по зниженій ціні, а саме:

Читанка на Вел. піст по 15 гр.
Жіноцтву під увагу 10 „
Пресв. Богородице спаси нас 15 „
Служба Божя, джерело хр. духа і святости. 20 „
Молитовнички по 10 „

Почту оплачуємо самі; книжечки висилаємо тільки за попереднім надісланням грошей.

Крім того видавництво „Мета“ продає по зниженій ціні м. і. такі книжечки:

Слово до Укр. Молоді 10 гр.
З нами Бог 10 „
Націоналізм і католицизм 15 „

П. С. Книжка „Христос Цар“ коштує 50 гр., а не як помилково подано 10 гр. — Дохід з продажі призначений на будову церкви Христа Царя на Знесінню.

Друге видання I-го тому „ВОЛИНІ“ Уласа Самчука появиться в половині квітня ц. р. В передплаті коштуватиме це нове справлене видання „Волині“ тільки 3.25 зол. вже з коштами пересилки (закордонно 4 зол.). По виході книжки ціна її буде значно

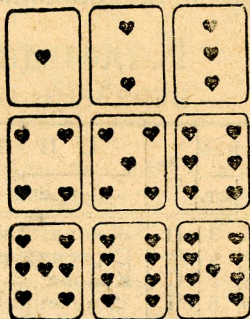
підвищена (около 4.50 зол.). Користайте з нагоди, щоби за дешеву ціну набути цю високоякісну книжку. Гроші слати на адресу: Видавництво „Дзвони“, Львів, Японська 7. Число поштового розрахунку 117, ПКО ч. 505041.

О Г О Л О Ш Е Н Н Я.

За оголошення Редакція не відповідає.

5000.00 зл. нагороди!

можете виграти, коли візьмете участь у конкурсі, що його zorganizувала фірма „Польське Волокно“.

1. нагорода	600.00	зол.	готівкою
2. „	200.00	„	„
3. „	100.00	„	„
4. „	80.00	„	„
5. „	70.00	„	„
6. „	50.00	„	„

та такі потішальні нагороди як: камгарни на вбрання, машини до шиття, ровери, 3-лямпові радіо-апарати і т. д. загальної вартості 3.900.00 зол.

Замініть місця нижче поданих карт в такий спосіб, щоб, зчислюючи серця трьох карт одного ряду ви дістали загальну кількість 15 сердець для кожного, дозведеного чи позведеного ряду.

Кожний Читач, що до 8-ох днів пришле нам добру розвязку (наклеєну на папері) разом зі замовленням на 1 або більше з нижче вчислених комплектів, дістане разом з комплектом одну з нагород. Наші рекламні комплекти з величезною знижкою цін.

ТІЛЬКИ ЗА 7 ЗОЛ. 50 СОТ.

висилаємо: 3 м. матеріалу на елегантне мужеське вбрання, дуже модне (десені бельських камгарнів), або 1 готове мужеське вбрання, гладке або в десені (на бажання) з добрим викінченням від 46—52 ч., 1 мужеський светер, грубий і теплий у жакардових десенях з довгими рукавами та шалевим ковніром, 1 мужеську сорочку, дуже доброго гатунку з модним сатиновим викінченням або 1 пару знаменитих підтанків, 1 п. дуже сильних десених шкарпіток, 1 мужеський шаль, вовняний

у модних десенях, 3 мужеські хусточки з гарною колірною доріжкою та 1 чисто шовковий крават.

Цей самий комплект, тільки кращого сорту коштує 11 зол. 70 сот., а найкращого сорту 13 зол. 20 сот.

ТІЛЬКИ ЗА 8 ЗОЛ.

висилаємо 4 м. матеріалу на модну дамську сукню з найновішим вязанням або 1 готову, модно вишиту з доброго матеріалу дамську сукню, 1 зимову хустку в ясні або темні крапи, 1 п. дамських пантофлів (подати виміри взуття), 1 дамський светер ефектовний, наймодніший у теперішньому сезоні, 1 дамську сорочку, медаполямову, ефектовну з гарною вставкою „тоledo“ (кольор на бажання) або 1 дамську п. вовняну сорочку, 1 п. дамських реформ з доброго еластичного трикоту, 1 п. дамських панчів, „вовна зі шовком“ або 1 чисту вовняну апашку, дуже модну в гарній взорі, 1 пояс, 1 п. дуже елегантних рукавичок і 3 дамські, батистові хустинки до носа.

Цей самий комплект кращого сорту 12 зол., а найкращого сорту 13 зол. 90 сот.

ТІЛЬКИ ЗА 21 ЗОЛ. 50 СОТ.

висилаємо: 1 шт. білого полотна, 17 м., дуже добрий гатунок, фірми „І. К. Пезнанський Сп. Акц.“ на 6 мужеських сорочок або 9 дамських сорочок як також на всьому постелю, 2 пікові ковдри на ліжка в елегантні жакардові квіти, 2 килими на стіну, ткані в найновішій взорі, 6 м. фліanelі мягкой та пушистої на всяке білля, піжами і шляфроки або 6 м. фіранок перетиканих шовком і 6 м. тревалого полотна на добрі ручники, взір кісток або 6 серветових ручників з фрейдзіями.

Той самий комплект у найкращому гатунку 25 зол. 90 сот.

Згадані комплекти висилаємо за поштовим зачетом на листовне замовлення. Платиться при відборі товару на почті. Без ризику; якщо товар не подобається приймаємо його назад, а гроші негайно звертаємо.

Адресуйте:

F-ma „Włókno Polskie“ Łódź ul. Śródmiejska 9. oddz. 31.

Позір! Грошеві нагороди розділять і вишлють у присутності лодзького реєнта 10 квітня 1936 р.